Accept orice

Peter Mayle

Peter Mayle (n. 1939) a lucrat în publicitate până în 1975, când şi-a abandonat biroul de pe Madison Avenue şi a început să scrie. La început cărţi pentru copii, apoi romane comice pentru publicul larg. Stabilirea în Franţa i-a fost de folos, fiindcă acolo Mayle a găsit materia primă de care avea nevoie. El a trecut acea materie prin filtrul comic şi a produs o serie de romane care au încântat milioane de cititori. Sunt cărţi străbătute de o ironie tandră faţă de ţara de adopţie, dar lipsite de agresivitate şi sarcasm. în prezent, opera lui Mayle este tradusă în peste douăzeci de limbi, iar autorul publică frecvent articole în Sunday Times, Financial Times, Independent, GQşi Esquive. Printre romanele sale se numără Hotel Pastis, Chasing Cézanne, A Good Kearsau Anything Considered. Peter Mayle a mai scris un ciclu de cărţi non-fiction despre Provence, precum şi o carte despre obiceiurile culinare ale locuitorilor din acea regiune.

As vrea să le mulţumesc lui Elizabeth O'Hara-Boyce şi lui Richard La Plante pentru bunătatea de a mă fi ajutat furnizându-mi informaţii despre producţia de trufe şi despre karaté. Eventualele inexactităţi îmi aparţin mie, nu lor.

Aceasta este o operă de ficţiune. Personajele şi numele lor sunt inventate, neavând nimic de-a face cu viaţa reală, în afară, poate, de lordul Glebe.

capitolul 1

V/eva tot o să apară până la urmă, îşi spunea Bennett În zilele bune, când strălucea soarele şi nu soseau facturi, îi venea uşor să creadă că sărăcia asta subită era doar o pată temporară pe peisajul vieţii, o poticneală a sorţii, o neplăcere trecătoare. Chiar şi aşa însă, realitatea nu putea fi ignorată: prin buzunarele lui Bennett şuiera a pustiu, cecurile emise de el nu prea mai erau acceptate, iar perspectivele lui financiare în general – după cum sublinia-se directorul băncii, cu plăcerea aceea sumbră manifestată de orice director de bancă atunci când dă o veste proastă – erau vagi şi nesatisfacătoare.

Dar Bennett suferea de optimism şi nu avea chef să plece din Franţa. Aşa că, fără alte priceperi decât flerul de amator în materie de case şi terenuri, dublat de nevoia presantă de a încasa comisioane din vânzări, intrase şi el în tagma nomadă de *agents immobillers*— dintre care unii nu aveau o pregătire mai bună decât a lui –, care îşi petreceau viaţa scurmând prin ţinuturile rurale provensale. Asemenea lor, îşi petrecea zilele căutând ruine cu individualitate, hambare cu potenţial, cocini cu viitor, *hangars* cu personalitate, foste staule, *pigeonniers* părăginiţi şi orice altă construcţie şubredă care, cu investiţii masive de fantezie, dar mai ales de bani, se putea preta transformării în-tr-o reşedinţă îmbietoare.

Nu fusese deloc simplu. Concurenţa era acerbă; în unele zile Bennett avea efectiv impresia că în domeniul ăsta ingrat agenţii imobiliari erau mai numeroşi decât clienţii.

Piaţa se cam relaxase, iar de vină era francul francez. Devenise prea puternic – în special pentru americani, britanici, olandezi şi suedezi. Elveţienii aveau bani, dar, prudenţi şi răbdători ca întotdeauna, preferau să aştepte ca francul să cadă. Muşteriii erau ori nemţi doldora de mărci, ori parizieni dornici să investească bănetul găsit sub salteaua

de la mama-mare. Dar chiar şi aceştia erau puţini, aşa că încasările rămâneau subţiri.

În plus, în vara precedentă, nişte remarci neserioase – o glumă nu tocmai de bun gust, trebui să recunoască Bennett – conduseseră la o activitate colaterală minoră, dar potenţial profitabilă, menită să-i consolideze calificarea de furnizor de proprietăţi imobiliare în ochii aristocraţiei britanice.

Fusese poftit ca oaspete la una dintre petrecerile organizate de către membrii comunităţii de emigranţi care descindeau cu regularitate în Provence, pentru raţia anuală de soare şi usturoi. Ca rezident permanent şi beneficiind de avantajele sociale utile conferite de statutul de burlac prezentabil, vorbitor de limba engleză – cu alte cuvinte, fiind un valoros bărbat-de-rezervă –, Bennett nu ducea lipsă de invitaţii niciodată. Suporta bârfele, în schimbul burţii pline.

Plictiseala făcea parte dintre riscurile meseriei, iar maliţiozitatea constituia antidotul, cum se întâmplase în acea luminoasă seară de august, când dalele de pe terasă păstrau încă blânda căldură a soarelui de peste zi, iar priveliştea se întindea departe peste vale, până la conturul medieval al satului Bonnieux profilat la orizont. Cherche-lit un pic şi năucit de nesfârşitele presupuneri ale celorlalţi musafiri, apropo de viitorul politicii britanice sau de şansele membrilor tineri ai familiei regale de a-şi găsi un loc de muncă, Bennett se amuzase născocind un nou coşmar pentru deţinătorii prosperi ai unor case de vacanţă. Ar fi o schimbare pentru ei, îşi zisese el, un alt subiect de

conversaţie pentru momentul când ajungeau acasă, un motiv exotic suplimentar de a se plânge, pe lângă uzualele neplăceri pricinuite de hoţi, ţevile care îngheţau, vandalii care distrugeau piscinele şi pungăşia personalului menajer.

Avertizarea lui Bennett, formulată cu tupeu între nişte înghiţituri de somon afumat, lovea chiar în miezul vieţii din gospodăriile de la ţară: instalaţiile sanitare. Bennett susţinea

că auzise de invazia unui nou soi de gândaci dăunători care năpădeau, în ultima vreme, orice fosă septică lăsată neutilizată şi creau un haos deplin în toate ţevile instalaţiei. Fireşte, mai spunea el, autorităţile încercau să mu-şamalizeze problema, ştiut fiind că asocierea dintre gândaci şi turişti nu era nicidecum propice. Dar asta nu însemna că nu existau gândaci care pândeau pitiţi până când casele se goleau, iar ei deveneau stăpâni pe toată ţevăria.

Auditoriul lui, format din două surori de la Oxford cu doi soţi rubiconzi asortaţi, îl asculta cu o groază crescândă. Spre uimirea lui, îşi dădu seama că îl luau în serios.

— Absolut *sinistrul* spuse una dintre surori, cu accentul bine croit al celor din zona londoneză. Dar ce se poate face? Păi la noi casa rămâne goală *luni de zile pe* timpul iernii!

— Mă rog, zise Bennett, singurul lucru care are efect este să tragi apa la veceu cu regularitate, cel puţin de două ori pe săptămână. înecarea drăcuşorilor, ăsta-i răspunsul. Ştiţi, gângăniile nu sunt amfibii. Vrea careva ultimul cre-vete? Ar fi păcat să se arunce la gunoi.

Zâmbind, se scuză şi îşi croi drum pe terasă spre o tânără drăguţă, pe care ştia că trebuia să o scape de un decorator interior, renumit în regiune pentru cât era de plicticos, în timp ce se apropia, auzi binecunoscuta flecăreală, ca o flaşnetă, despre farmecul, nemuritorul farmec al întristatului creton, aşa că se năpusti înainte pentru a aduce un pic de alinare.

Fără ca Bennett să ştie, surorile din Oxford le dăduseră de veste musafirilor despre invazia de gândaci, aşa că până la sfârşitul petrecerii toată lumea ajunsese să creadă în apariţia unei adevărate epidemii, care punea în pericol sistemul sanitar al tuturor caselor lăsate nesupravegheate, de la St-Remy până la Aix. Confruntaţi cu această ameninţare comună, şase proprietari îngrijoraţi formară pe loc o coaliţie şi-l opriră din drum pe Bennett, tocmai când se

pregătea să plece.

— Din câte se pare, spuse purtătorul de cuvânt al grupului, un fost ministru care se odihnea între două scrutine, treaba asta cu gândacii poate deveni destul de urâtă.

Solemni, cu feţele pârlite de soare, ceilalţi îi ţinură isonul, dând din cap.

— Şi ne întrebam cu toţii dacă nu te-ar deranja să mai arunci câte o privire pe la casele noastre, cât o să fim plecaţi. Cum s-ar spune, să fii omul nostru la faţa locului. Am avea grijă să fii răsplătit pentru efort, desigur – conform unor criterii comerciale adecvate serviciilor efectuate, adăugă el, coborându-şi vocea, cum fac englezii când sunt ne-voiţi să discute despre lucruri vulgare. Altfel, nici nu ne-ar trece prin minte să-ţi cerem să te ocupi de aşa ceva.

Bennett se uită la ei – nişte bărbaţi bogaţi, de vârstă mijlocie, care negreşit aveau nenumăraţi alţi prieteni bogaţi, de vârstă mijlocie – şi luă instinctiv o decizie.

— Bineînţeles, aş fi încântat să vă scot din impas, spuse el. Dar nici nu vreau să aud de bani pentru aşa ceva, le respinse el gratitudinea, dând categoric din mână.

Un favor făcut cuiva însemna la un moment dat şansa de a fi prezentat, apoi, altcuiva, ba chiar ulterior posibilitatea de a face o vânzare, după cum aflase Bennett de la alţi agenţi. Aproape toţi, de altfel, prestau o sumedenie de munci pentru clienţii lor, când aceştia erau plecaţi – de la burduşirea frigiderului şi până la concedierea grădinarului beţiv. Dar nici unul dintre ei, de asta Bennett era convins, nu se bucurase de această supremă dovadă de încredere, adică de funcţia oficială adiacentă ei: trăgătorul apei la veceu, paznic al fosei septice, *inspecteur sanitaire.* în lunile de iarnă liniştite care urmau, va fi amuzant să îşi ia sarcina în serios.

Apăsă pe butonul îmbrăcat în porţelan, ascultă aprobator revărsarea viguroasă de apă şi bifa pe listă în dreptul unui nume: Carlson, magnatul muştarului din Nottingham, care nu o dată se lăudase că făcuse avere din ceea ce lăsau oamenii în farfurie. Un om înstărit, care nu se ferea să-şi arate bogăţia, mai ales în materie de săli de baie, unde gusturile lui frizau grandiosul. Bennett coborî de pe tronul supraînălţat, traversă pardoseala cu mozaic şi se spălă pe mâini la o chiuvetă îngropată într-o placă adâncă din granit şlefuit. Privi pe fereastră la ceea ce Carlson, cu falsă modestie, numea micul lui petic de grădină – vreo cincizeci de mii metri pătraţi de teren bine îngrijit, dispus în terase şi înţesat cu măslini bătrâni. Importaţi din Italia, îi povestise Carlson, nici unul dintre aceşti copaci nu avea mai puţin de două sute de ani. Bennett estimase la un moment dat costul lor şi ajunsese la o cifră cu care s-ar fi putut cumpăra o locuinţă frumuşică.

Coborî la parter, trecu pe lângă nişte movile cenuşii de mobile învelite în huse contra prafului şi acţionă sistemul de alarmă, înainte de-a ieşi din casă. Afară, pe aleea plivită, cu pietriş frumos greblat, inhală adânc aerul proaspăt, privind înjur. Era o dimineaţă aproape primă-văratică – negurile se topeau de tot în valea de dedesubt, iar florile de migdal străluceau pe fundalul unui cer albastru şi senin. Cum să se poată gândi măcar să trăiască în altă parte? îşi aminti de comentariul unui prieten, cu mul ţi ani în urmă, când se mutase în Franţa. *Splendida ţară, bătrâne. Păcat că are un asemenea popor. Absolut imposibil. O*

să vii tu înapoi, o să vezi. întâmplarea făcuse însă ca el să-i fi îndrăgit pe francezi şi să fi rămas acolo.

Dar cât putea s-o mai ducă aşa? Contactele şi vânzările pe care sperase să le facă, de pe urma ajutorării clientilor de la care nu primise bani, nu se materializaseră. Ingraţi nu fuseseră. îi trimiseseră felicitări de Crăciun, fotografii cu copiii lor pe ponei, cozonaci de la Fortnum&Mason, câte-o

sticlă de vin de Porto. Dar, deocamdată, nici un muşteriu. Curând, va fi Paştele. Curând, husele vor fi scoase de pe mobila elegantă, iar toţi se vor întoarce ca să facă singuri ceea ce Bennett făcuse cu zel în locul lor toată iarna. în fine, meritase să încerce. Poate că tot va ieşi ceva din asta, când sezonul va fi în toi.

Dar nu imediat. Aşa că, îndreptându-se la volanul maşinii spre căsuţa din St-Martin-le-Vieux, îşi trecu în revistă opţiunile. Perspectiva de a se reapuca să producă reclame de televiziune, aşa cum făcuse timp de zece ani la Londra şi Paris, nu-l atrăgea deloc. Se lăsase de meseria asta exact când domeniul era acaparat de nişte tineri nebărbieriţi, care purtau cercei – semn fals de creativitate – şi coadă de cal, considerată emblema unui temperament artistic. Nu mai avea chef de maimuţărelile lor. Fusese răsfăţat, fiindcă avusese privilegiul de a lucra cu câţiva regizori cu adevărat talentaţi, care promovaseră acum, ajungând la Hollywood. Noua tagmă (toţi aroganţi şi prost crescuţi) recurgea la efecte speciale pentru a masca o lipsă de idei şi trăia cu speranţa unui apel telefonic, care să le ofere să filmeze un videoclip cu o trupă rock. Nu, exclus să se întoarcă la aşa ceva.

Putea, presupunea el, să încerce să strângă bani ca să plece în căutarea ticălosului care îi furase ambarcaţiunea, numai că Insulele Caraibe erau mari şi atât ambarcaţiunea, cât şi Eddie Brynford-Smith aveau, probabil, deja alte nume. îşi amintea de seara euforică de la Baml Albastru din Cannes când, abţiguiţi de şampanie, îşi botezaseră elegantul iaht de paisprezece metri „Iazul plutitor” şi făcusem planuri. Bennett venise cu banii – tot ceea ce câştigase de-a lungul timpului din producţia de televiziune –, iar Brynford-Smith urma să se ocupe de închirierea vasului. Aşadar, tipul pornise spre Barbados, cu un echipaj în exclusivitate feminin, iar de-atunci nici că mai auzise de el. Bennett nu primise nici un răspuns la scrisorile trimise şi, când telefonase la Clubul de

Iahting din Barbados, aflase că nimeni nu văzuse ambarcaţiunea sau pe căpitanul ei. Destrăbălatul de Eddie dispăruse. În momentele lui sumbre, Bennett îşi imagina cu satisfacţie că tipul se dusese de mult la fund, cu barca lui cu tot, undeva prin Triunghiul Bermudelor.

Şi cu asta Bennett trebui să admită că punea punct posibilităţilor curente în materie de afaceri; adică ori făcea un pas înapoi în domeniul publicităţii, ori se lansa într-o vânătoare costisitoare, căutând un ac plutitor într-un car apos cu fân. Era timpul să se concentreze mai mult pe viitorul lui. Se decise să-şi petreacă restul zilei ocupându-se de asta acasă, aşa că tăie de-a curmezişul drumul naţional NI00, angajându-se pe cel care şerpuia pieptiş până sus, în sat.

Localitatea St-Martin fusese scutită de epitetul „şic”, prin mijlocirea primarului său, un comunist bătrân, care n-avea pic de încredere în guvern, clasele mijlocii şi progres. Rămăsese, la un moment dat, singurul sat din Lube-ron fără străzi pavate şi apă curentă, şi chiar şi acum cererile unor străini zeloşi, dornici să restaureze casele din piatră cenuşie, gata să se surpe, unele dintre ele vechi de trei sau patru sute de ani, erau refuzate în virtutea considerabilei influenţe pe care o exercita primarul. Bennett ar fi fost în stare să voteze pentru el, fie numai şi din acest motiv. Ii plăcea să trăiască într-un anacronism pitoresc, practic neatins de mâna arhitecţilor sau a decoratorului, unde casele nu ştiau ce înseamnă cretonul, pereţii nu văzuseră tapet

din mătase, iar chiuvetele nu se montau pe piedestaluri. Iernile în St- Martin erau reci şi liniştite; vara, mirosul de cimbru şi lavandă se lupta cu o duhoare persistentă de canal. Turiştii veneau şi plecau, dar nu rămâneau niciodată. Nu aveau unde să stea.

Casa lui Bennett, situată pe o ulicioară în trepte şi îngustă, la capătul străzii principale, prezenta suprema atracţie de a fi

aproape liberă. Aparţinea doctorului din sat, burlac şi el, pe care Bennett îl cunoscuse la o petrecere şi cu care împărtăşea aceleaşi gusturi pentru femeile tinere şi vinurile vechi. Cei doi se împrieteniseră, iar când doctorul acceptase un post pe trei ani în Mauritius, îi oferise casa lui Bennett. Singura condiţie fusese ca persoana care lucra ca *femme de ménage,* o cucoană voinică pe nume Georgette, să-şi păstreze slujba.

Bennett deschise uşa din stejar plină de scrijelituri şi intră în casă, strâmbându-se când auzi din bucătărie Radio Monte Carlo cu volumul dat la maximum – nişte muzică pop tânguindu-se parcă în încercarea de a evada din temniţa anilor şaptezeci. Eforturile lui de-a o învăţa pe Georgette bucuria de a-i asculta pe Mozart şi pe Brahms fuseseră respinse cu hotărâre. Când făcea treabă, lui Georgette îi plăcea *le beat.*

În camera de zi, toate piesele de mobilier, simple, masive şi închise la culoare, fuseseră împinse la perete, iar Georgette, în patru labe, legănându-şi popoul în ritmul muzicii, ataca pardoseala deja imaculată cu un amestec de apă şi ulei de in. Pentru ea, casa nu reprezenta atât un serviciu, cât mai ales un hobby, ca o bijuterie pe care trebuia s-o frece, s-o Instruiască, s-o dea cu ceară şi s-o şlefuiască. Praful era interzis, dezordinea o crimă. Bennett se gândise adeseori că, dacă ar sta nemişcat suficient de mult timp, până la urmă s-ar trezi şi el împachetat frumos şi pus bine într-un dulap.

Răcni ca să se facă auzit peste radio:

— *Bonjour* George tte.

Cu un mormăit, silueta care stătea în genunchi se ridică pe şezut şi se întoarse să-l studieze, cu mâinile în şold; o şuviţă de păr negru înspicat îi scăpase de sub cascheta de baseball Ricard de un galben crom, pe care o purta la treburile grele din gospodărie. Cum ar spune francezii, plini de curtoazie, Georgette era o femeie de o anumită vârstă, undeva prin

perioada aceea misterioasă dintre patruzeci şi şaizeci de ani. Se asorta cu mobila din casă: scundă, îndesată, făcută să dăinuie. Pe faţa oacheşă şi smochinită i se întipărise o expresie de dezaprobare.

— Iar ai băut coniac în pat, zise ea. Am găsit paharul pe duşumea. *En plus,* lenjerie de corp şi cămăşi aruncate în bideu, ca şi cum n-aş avea şi-aşa destulă treabă, bombăni ea, gesticulând abrupt spre el.

Şi nu mai sta acolo, pe podeaua udă. Ai o *tartine şi* nişte cafea în bucătărie.

Nu-l scăpă din ochi pe Bennett, cât timp acesta traversă camera în vârful picioarelor, intrând în bucătăria microscopică şi strălucitoare, unde îl aştepta o tavă cu micul dejun: un şervet de in scrobit, o cană albă pentru cafea, miere de levănţică, o baghetă tăiata în două şi unsă cu unt albicios de Normandia. Bennett porni cafetiera, suci butonul radioului până atinse un volum suportabil şi muşcă din pâinea cu coajă crocantă şi caldă. Iţindu-şi capul în cadrul uşii de la bucătărie, strigă:

— Georgette?

Cascheta de baseball se ridică dinspre podea.

— Acum ce mai e?

— Cât mai durează acolo? Mă gândeam să lucrez acasă, astăzi.

Alt mormăit, când Georgette se lăsă cu fundul pe călcâie, uitându-se la el.

— Imposibil. îţi închipui cumva că o casă se curăţă singură? Trebuie muncit ca s-o pregăteşti pentru primăvară. în dimineaţa asta vine şi Joséphine, ca să mă ajute să

întoarcem saltelele. Şi Jean-Luc aduce scara, pentru ferestre.

Pe urmă o să batem covoarele.

Şi stoarse cârpa cu care spăla pe jos, ca şi cum ar fi sucit gâtul unui pui de găină.

— Nu faci decât să ne încurci, dacă stai pe-aici. Mai bine te duci să lucrezi la cârciumă.

După care se încruntă, privind spre picioarele lui Bennett, şi pufni:

— Aşa, bravo, dă firimiturile pe jos!

Bennett se retrase, ştergându-se la gură vinovat. Ştia şi el că, zilnic, nu făcea decât să încalce principiile lui Geor-gette legate de curăţenie şi ordine, dar totodată se vedea din toate acţiunile ei că, de fapt, ţinea mult la el. II muştru-luia ca pe un şcolar care murdăreşte tot, dar îl şi îngrijea ca pe un prinţ – îi făcea de mâncare, îi cârpea hainele, îl cocoloşea când se îmbolnăvea de gripă –, ba chiar o dată o auzise, fără ca ea să ştie, numindu-l de faţă cu cineva *„milordul meu* englez". Vorbele frumoase şi complimentele adresate direct nu făceau parte totuşi din obligaţiile ei de serviciu, aşa că atunci când Bennett plecă de-acasă după micul dejun, Georgette îi strigă să nu care cumva să vină înapoi până nu se însera, iar atunci oricum să aibă grijă să se şteargă bine pe picioare înainte să intre.

Bennett porni pe jos, pe strada principală, până la brutăria cu stelaje pentru pâine făcute din fier şi alamă strălucitoare, veşnic vânate de negustorii de antichităţi care voiau să le cumpere. Ştia că aceştia n- aveau nici o şansă atâta vreme cât brutar rămânea Barbier. Un brutar destoinic, adus de spate după tipicul breslei, veşnic palid de la făină şi păstrând cu îndărătnicie vechile metode de lucru. Ideea îl amuză pe Bennett, care se opri să adulmece mirosul de franzelă proaspătă şi de prăjituri cu migdale.

—Jeune homme!

Madame Joux îi făcu semn cu mâna din pragul prăvăliei de alături, *l'épicerie.* Se supuse degetului insistent, aşteptân-

du-se la tot ce putea fi mai rău. Contul lui, o dispensă pe care reuşise să o obţină doar după ce Georgette o forţase pe Madame Joux să accepte o asemenea noţiune modernă, era de mult descoperit. Facilităţile de creditare, întotdeauna privite cu neîncredere în orice sătuc francez care se respectă, urmau să-i fie retrase. Bennett simţi că asta urma.

Apucă mâna robustă pe care i-o întinsese MadameJoux şi se aplecă deasupra ei, inhalând dârele aromate de Roquefort şi de câmaţi afumaţi, care îi rămăseseră pe degete.

— *Madame,* spuse el. Ca de obicei, sporiţi frumuseţea lumii.

Apoi, încurajat de surâsul înfumurat care începea să i se întipărească pe faţă şi convins că nu risca nimic dacă aducea vorba despre contul lui, Bennett rosti:

— Sunt dezolat. Mi s-a terminat carnetul de cecuri. Nici nu vă puteţi închipui cât de ineficiente sunt băncile în ziua de azi. Eu, personal...

Madame Joux îl opri, atingându-l jucăuş pe piept cu un rever de palmă.

— Un fleac, zise ea. Am încredere în dumneata ca în-tr-un fiu. *Ecoute,* Solange, scumpica de ea, soseşte la sfârşitul săptămânii de la Avignon. Neapărat să vii să luăm masa *en familie.*

Zâmbetul lui Bennett se strâmbă un pic. De câteva luni, Madame Joux tot încerca să regizeze o idilă între el şi scumpica de Solange. Nu avea nimic împotriva fetei, care chiar era drăguţă; mai mult, la un moment dat, la serbarea sătească din vara trecută, se cam lăsase luat de val în timpul unui *paso doble* pe sub copaci, dar noroc că-l salvase temerea de a nu deveni cumva un apendice al dinastiei Joux.

— *Madame,* spuse el. Nici nu ştiţi ce plăcere mi-ar face. Dacă n-ar fi problema cu mătuşă-mea bătrână...

— Asta care mătuşă mai e?

— Aia din Menton, care are varice. Trebuie să mă duc să stau cu ea la sfârşitul ăsta de săptămână. Se pune problema să fie operată.

Madame Joux era mare specialistă când venea vorba despre operaţii la alţii, sperând negreşit că s-ar putea ivi niscai complicaţii fascinante. Ţuguie buzele, încuviinţând din cap. Bennett o bătu uşor pe umăr şi îşi luă la revedere, până ca Madame Joux să mai apuce să-i sugereze s-o aducă pe mătuşa fictivă la St-Martin, în convalescenţă. Va trebui să stea cuminte în weekend, dar şi să se pregătească să răspundă la multe întrebări pe teme chirurgicale pentru săptămâna următoare. Văzându-şi de drum pe stradă, reflectă la diplomaţia complexă a vieţii rurale şi îşi dădu seama cât de mult îi plăcea.

Cu capul între umeri, se strecură pe uşa îngustă a oficiului poştal. St- Martin – sau, mai degrabă, primarul din St-Martin – refuzase serviciul de livrare la domiciliu, considerând că era ceva elitist şi inutil, aşa că sătenii erau ne-voiţi să îşi preia corespondenţa de la cumnatul primarului, domnul Papin, pe care îl interesa serios tot ceea ce venea din afară cu poşta, fiind bănuit de mul ţi că, ţinând-o deasupra aburilor, deschidea orice scrisoare care părea cât de cât personală. Il salută pe Bennett, scoţând nişte sunete guturale, şi clătină din cap.

— Nici o scrisoare de amor, astăzi, *monsieur.* Nici un *billet-doux.* Doar două facturi, adăugă el şi împinse plicurile deprimante pe plasticul pătat al tejghelei. A, şi ziarul dumneavoastră.

Bennett vârî facturile în buzunar, dădu din cap spre Papin şi se duse cu exemplarul din *Internaţional Herald Tribune*

alături, în Café Crillon, centru al vieţii sociale din St-Martin, cartier general al clubului de *boules* din sat şi scenă, în fiecare zi la amiază, a unui prânz de cincizeci de franci. încăperea era lungă şi întunecoasă, având în-tr-o parte un bar cu tejghea de zinc, ciupit parcă de vărsat, nişte mese şi scaune împrăştiate alandala pe pardoseala goală, precum şi un videopocher cu fise, care pierduse o dispută cu un jucător excesiv de entuziast, în urmă cu doi ani, iar de atunci rămăsese tot stricat.

Puţina ambianţă care exista acolo venea de la Anne-Marie şi Léon, o pereche de tineri care renunţaseră la viaţa de funcţionari în Lyon pentru a face carieră, cum se exprima Anne-Marie, în ospitalitate. în sat, cei doi erau priviţi cu oarecare suspiciune, fiind consideraţi străini şi nefiresc de veseli, aşa că era nevoie de cel puţin douăzeci de ani ca să fie acceptaţi. Pentru Bennett, alt străin care nu aflase suficient de mult despre viaţă încât să-şi piardă optimismul, ei reprezentau o schimbare încântătoare, în comparaţie cu ţăranii monosilabici care jucau zilnic cărţi în fundul sălii, aşteptând bubuitura zilei de apoi.

Léon îşi ridică privirea de pe exemplarul din *Le Provençal* pe care îl avea întins peste bar.

— *Bonjour, chef. Du champagne?întrebă,* el, ridicând din sprâncene, în timp ce dădea mâna cu Bennett *Blère? Pastaga?*

După mintea lui Léon, un bun client începea să bea întotdeauna la scurt timp după micul dejun, aşa că se arătă extrem de dezamăgit când Bennett îi comandă doar o cafea.

— Cu un pic de ceva, poate? Am nişte *Calva* făcută în casă.

Bennett clătină din cap.

— Poate după prânz. Ce face Anny de mâncare astăzi?

Cu faţa ca o lună trandafirie, Léon radie de încântare, pupându-şi vârful degetelor butucănoase:

— O minunăţie – iahnie de fasole cu costiţă şi cârnaţi de Lyon. Un chilipir să mănânci aşa ceva cu numai cincizeci de franci, adăugă el, ridicând din umeri. Dar ce să-i faci când ăştia de-aici vor chiolhanuri pe degeaba?!

— E grea viaţa, Léon.

— *Bien sûr.* Şi pe urmă o mierleşti.

Rânji şi îşi turnă o bere, în timp ce Bennett se duse cu cafeaua la o masă de la fereastră, unde îşi desfăcu ziarul.

Herald Tribune era micul răsfăţ zilnic al lui Bennett. îi plăcea formatul, care îl făcea uşor de manevrat, conţinutul editorial echilibrat şi abordarea ponderată a frecventelor indiscreţii politice, care transformau publicaţiile de pe celălalt mal al Mării Mânecii în simple foi de scandal, în cele din urmă, renunţase să citească presa britanică, atunci când realizase că nu mai recunoştea numele persoanelor puse la stâlpul infamiei în paginile ei.

îşi sorbi cafeaua şi trecu în revistă starea lumii, aşa cum era prezentată pe prima pagină. Frământări în Rusia. Ciondăneli în Comunitatea Europeană. Ciorovăieli în Senatul Statelor Unite. Decesul unui venerabil actor de la Hollywood. O zi nu prea veselă la *Tribune,* îşi zise el, holbându-se pe fereastră în piaţa satului, unde nişte steguleţe franceze se smuceau în bătaia vântului deasupra monumentului închinat eroilor de război. Soarele era acum mai sus, cerul devenise mai albastru, iar munţii se profilau cenuşii-ver-zui în zarea înceţoşată. Ce groaznic i s-ar părea să lase locul ăsta pentru rutina unei munci de birou dintr-un oraş nordic mohorât.

Dar ideea continua să-l sâcâie: cum să-şi mai poată permite să rămână? începu să facă nişte însemnări pe spatele unui plic. Atuuri actuale: sănătate excelentă, franceza vorbită

deprinsă în anii cât locuise la Paris, nici o legătură familială, o garderobă sumară de haine vechi, dar de bună calitate, un ceas Cartier care scăpase până acum de casa de amanet, un Peugeot luat la mâna a doua şi aproximativ douăzeci de mii de franci bani peşin – rest de la comisionul luat pe vânzarea unei case şi făcut pe din două cu altcineva. Obligaţii actuale: facturi pentru întreţinerea gospodăriei, salariul lui Georgette şi lipsa demoralizantă a unor idei strălucite pentru a face bani. Avea cât să se mai descurce vreo două-trei luni, cu condiţia să fie econom.

Dar cumpătarea nu se numărase niciodată printre viciile lui, iar cei zece ani de viaţă trăită pe picior mare în domeniul producţiei de televiziune nu-l ajutaseră să capete acest năravv.

La naiba. O să-i vină lui o idee. Ii mai venise şi altădată, împinse plicul la o parte şi se duse la bar.

— Léon? Aş vrea un pahar cu şampanie. Dar din aia bună. Nu acritura pe care mi-ai servit-o de Anul Nou, preciza el, punând pe tejghea o bancnotă de o sută de franci.

Léon îşi păstră expresia de amabilitate.

— A fost ieftină.

— Amice, a fost oribilă.

— Păi, la zece franci paharul, normal c-a fost oribilă, zise Léon, ridicând un deget. Am pentru tine o comoară.

Ieşi pe o uşă din spatele barului, de unde reapăru ţinând cu o grijă exagerată o sticlă pe care i-o întinse lui Bennett, spre aprobare.

— *Voilà.* Perrierjouet din 1988, zise el, punând sticla jos şi dezgolindu-i gâtul. Dar ce, sărbătoreşti ceva?

Şi, sub ochii lui, Léon răsuci încet dopul, care ieşi până la

urmă, cu un oftat înăbuşit, ceea ce îl făcu pe Bennett să savureze binecunoscuta senzaţie a unei fericite stări de bine, pe care i-o dădea întotdeauna şampania.

— Cred că o să-mi vină o idee bună.

Léon încuviinţă din cap şi umplu un pahar înalt şi îngust. Bennett ascultă fâsâitul delicat al băuturii şi înclină capul, ca să inhaleze buchetul aromat. Ţăranii bătrâni din fundul sălii se întoarseră ca să vadă acest nou exemplu de extravaganţă afişată de străin, clătinară dezaprobator din cap şi se întoarseră la jocul lor de cărţi şi la degetarele cu *rosé* pe care le legumeau toată dimineaţa.

Bennett simţi pe limbă pişcătura rece a bulelor din lichid, după care se întoarse la secţiunea ziarului care purta titlul „Mica publicitate", unde alături de anunţuri referitoare la paradisuri fiscale şi oportunităţi de afaceri găseai

înşirate tot felul de servicii mult mai personale. Pe latura stângă a paginii, o agenţie matrimonială internaţională foarte selectă oferea „unor persoane responsabile” posibilitatea de a face cunoştinţă cu nişte industriaşi de elită înzestraţi cu o personalitate excepţională. Dincolo, în partea dreaptă a paginii, pentru eventualitatea în care treaba nu mergea, se indica un număr unde puteai telefona, dacă doreai un divorţ rapid, în schimbul sumei de 495 dolari. Parcurgând oferta de automobile scutite de taxe, apartamente de *grand* Zwredin Paris şi agenţii pentru persoane de companie pretutindeni în lume – din Mayfair până la Wiesbaden –, lui Bennett îi veni într-adevăr o idee.

De ce să aştepte să se întâmple ceva şi să spere că soarta va fi bună cu el? Va prelua el iniţiativa şi norocul şi-l va fauri singur. îşi va face reclamă în ziar.

După câtera reformulări şi un pic de editare, pe fondul plin de inspiraţie al încă unui pahar de şampanie, Bennett se rezemă de spătar şi îşi examină rezultatul eforturilor de

compoziţie:

ENGLEZ DISPONIBIL

Trecut de 30 de ani, plăcut, francează fluent, caut muncă interesantă şi neobişnuită, preferabil în zona Aix/Avignon. Accept orice, cu excepţia căsătoriei.

După-amiază, va telefona la *Herald Tribune pentru* a da anunţul. Sezonul tocmai începea. Era imposibil să nu apară măcar câteva zeci de răspunsuri. Perspectiva acestei aventuri iminente îi acceleră pulsul şi-i dădu poftă de mâncare. Bennett îşi îndrepta atenţia spre bucatele gătite de Anne-Marie.

capitolul 2

ştia nu mai ţin încă o vară, spuse Georgette, ridicând ultima pereche de pantaloni albi din bumbac pe care îi mai avea Bennett. Sunt terminaţi. *Finis.*

— Mie mi se par foarte buni, Georgette. Purtaţi, da. Dar mie îmi plac hainele cu aspect învechit.

— *Non.* Se vede că sunt uzaţi. I-am frecat de prea multe ori la spălat. Vin, supă, sosuri – de fiecare dată când mănânci e un dezastru. Englezii ăştia chiar nu folosesc niciodată şervete de masă?

Georgette clătină din cap şi azvârli pantalonii ponosiţi peste un maldăr de cămăşi şi şorturi care nu izbutiseră să întrunească standardele ei vestimentare. Mai târziu, avea să ducă toate hainele vechi celor de la misiunea *Pénitents blancs,* ca să le împartă săracilor.

— Georgette, e imposibil să mănânci *écrevisses,* cu toate hainele pe tine, fără să se întâmple vreun accident minor. Din păcate, nici măcar în Franţa nu e voie să stai la masă în pielea goală.

Georgette se cutremură îngrozită.

— *Quelle horreur!* Ţi-l imaginezi pe Papin? Sau pe Madame Joux?

— N-are nici un rost să implicăm aici numele unor persoane, Georgette.

— *D'accord.* Pantalonii dispar.

Bennett oftă. Era adevărat că avea mereu parte de ghinioane din astea când mânca. Şi era la fel de adevărat că rar se întâmpla ca

pantalonii albi să scape nepătaţi după

vreo masă; mai mult, în entuziasmul momentului, de cele mai multe ori nu reuşeau să treacă intacţi de primul fel. însă în situaţia lui actuală era exclus să-şi mai ia alte haine. O mai rugă o dată să nu-i arunce pantalonii. Pentru el aveau o valoare sentimentală deosebită, fiindcă i-i cumpărase una dintre iubitele lui, de care îşi amintea cu drag şi acum. Nu-i aşa că aveau să reziste şi vara asta?

Georgette se aplecă spre el şi îl împunse în piept de mai multe ori, cu un deget ca de fier:

— *Non*$_f$ *non et non.* Ce vrei, să umbli în zdrenţe şi să mă faci de ruşine prin sat? Eh, ia zi, asta vrei?

Bennett mai avusese de pătimit de pe urma bosumflă-rilor lui Georgette şi altădată, când motivul discordiei fusese un sacou vechi de tweed, pe care el ţinuse morţiş să-l păstreze, împotriva voinţei ei. Drept urmare, Georgette îl pedepsise cu o săptămână de muţenie şi, dinadins, îi scrobise îngrozitor de tare toată lenjeria de corp. O experienţă de care Bennett nu-şi dorea să mai aibă parte vreodată.

— Prea bine, Georgette. O să-l pun pe şofer să mă ducă la

Paris săptămâna viitoare, ca să-mi cumpăr o garderobă completă de vară. De la Charvet.

— Absolut, zise ea. Iar eu o să câştig Turul Franţei.

Adună maldărul de haine de pe jos şi dispăru spre bucătărie, cotcodăcind triumfătoare.

Bennett se uită la ceas şi văzu că era unsprezece. Sosise şi poşta, probabil, iar răspunsurile ar fi trebuit deja să înceapă să curgă. Anunţul fusese publicat cu peste două săptămâni în urmă – o perioadă aridă, petrecută în cea mai mare parte cu un client din Zürich, care ajunsese în final la concluzia că ideea lui de paradis rural nu era Provence, ci un apartament în Geneva. în timp ce la bucătărie Georgette îşi potrivea volumul radioului la un nivel asurzitor, adecvat muncii în gospodărie, Bennett ieşi pe stradă şi se îndreptă spre ceea ce spera să fie o droaie de răspunsuri şi un viitor luminos.

Domnul Papin se zgâi la el prin fereastra ghişeului, mişcă din cap în loc de „bună dimineaţa", după care scoase un ziar şi un plic mare maro dintr-un compartiment din spatele lui. li dădu ziarul, dar păstră plicul, cântărindu-l în mână.

— Un pachet important, zise el. De la Paris.

— *Ah bon,* făcu Bennett.

— Aveţi de plătit şapte franci jumate, taxă de timbru suplimentară. Ori, dacă doriţi, pot să-l trimit înapoi.

Sătenii ziceau că aşa obişnuia Papin să-şi ia câte un *pourboire,* o mică sumă în plus, când considera că piaţa îi permitea. Trei franci de ici, cinci franci de colo şi se strângea destul cât să-şi poată cumpăra câteva sticle bune de Crăciun. Bennett îi dădu cei şapte franci cincizeci şi îi ceru o chitanţă. Papin se strâmbă, dar până la urmă zise că avea să-i completeze şi chitanţa. Cei doi se despărţiră într-o atmosferă de politeţe rece. Rar i se întâmpla lui Bennett să-i

fie nesuferit cineva, dar pentru Papin era dispus să facă o excepţie.

În cârciumă era linişte, singurele zgomote fiind bâzâi-tul frigiderului şi plesnetul cărţilor de joc pe masă, în fundul sălii. Bătrânii întoarseră capul la unison când Bennett intră. Acesta salută scurt, înclinând bărbia. Capetele moşilor se întoarseră la loc. Bennett îşi luă paharul cu *rosé* şi se instală la o masă de la fereastră. Plicul părea voluminos şi promiţător, iar înainte de a-l deschide şi de a scoate ceea ce conţinea, Bennett ridică paharul în tăcere, mulţumind sfântului care îi ocrotea pe englezii ajunşi la sărăcie.

Dădu la o parte întâi o invitaţie de a investi un sfert de milion de franci în Pizza Sympa, lanţul comercial cu cea mai rapidă dezvoltare de pe Côte d'Azur, fiindcă i se părea o aberaţie. Aceeaşi soartă o avu şi o epistolă scrisă cu cerneală mov, de la un tip din Neuilly care căuta un însoţitor mai tânăr, pasionat de natură ca şi el. O agenţie pentru persoane de companie din Cannes promitea o

remuneraţie substanţială unor domni cu bun-gust şi creştere aleasă şi solicita o fotografie nud, pentru evidenţele firmei. Bennett se gândi să i-o dea pe asta lui Papin.

Ei, iată şi o slujbă pe care putea măcar s-o facă păstrân-du-şi hainele pe el. Un prinţ saudit avea nevoie de un şo-fer/interpret pe timpul verii – sediul la Cap Ferrât, trei Mercedesuri la dispoziţie, casă gratis, bani pentru uniformă, referinţe obligatorii. Asta s-ar putea să meargă, îşi zise Bennett, cu condiţia să reuşească să facă rost de referinţe. Georgette? Léon? Clienţii lui cu fose septice? Mai avea un mic stoc de hârtie de scris, cu antetul la House of Lords, rămasă de la un conte care închiriase una dintre case vara trecuta. Putea s-o folosească şi să-şi scrie singur referinţele. Scrisoarea princiară deveni prima dintr-un viitor teanc de variante posibile.

Numai că teancul nu crescu deloc, pe măsură ce Bennett

sortă următoarea şaijă de răspunsuri. Se hotărî să nu devină Martor al lui lehova, ghid turistic, instructor cu jumătate de normă la o şcoală de limbi străini ori agent publicitar pentru un operator de ambarcaţiuni de agrement în Antibe, amintirile legate de afacerea cu iahtul fiind încă prea proaspete şi dureroase. în cele din urmă rămase cu un singur plic – cel pe care îl păstrase ca să-l desfacă ultimul.

Avea nuanţa aceea de albastru opulent, încrezător şi autentic, preferată de cercurile influente britanice, care îi amintea lui Bennett de faimosul magazin Smythson de pe Bond Street, unde bărbaţi în costume din stofă cu dungi fine meditau la detalii absconse, dar vitale, cum ar fi ştan-ţarea oarbă sau hârtia cu margini zimţate. Deschise plicul cu grijă şi văzu că era căptuşit pe dinăuntru cu o foiţă de un albastru mai închis, o nuanţă care se potrivea perfect cu antetul succint de pe scrisoare.

DOMAINE DES ROCHERS

Vă scriu ca răspuns la anunţul dumneavoastră. Este posibil să găsim o zonă de interes reciproc. Dacă v-ar plăcea să discutăm despre asta, vă rog să îmi telefonaţi la 90.90.00.77.

Julian Poe

Bennett studie literele ascuţite, scrise îndrăzneţ cu o cerneală foarte neagră. Ridică hârtia în dreptul luminii şi văzu marginile filigranului. Toate caracteristicile scrisorii sugerau bun-gust şi abundenţă, aşa că Bennett, care se ridicase de pe scaun, pornind spre telefonul de la bar, se opri la jumătatea drumului când îşi dădu seama că era aproape ora amiezii. Nu cumva persoanele ca Julian Poe se aşezau la masa de prânz la douăsprezece fix? Ar însemna să calce strâmb de la bun început, dacă îl deranja de la masă. Bennett şovăi câteva clipe, după care se decise să îşi încerce norocul.

La celălalt capăt al firului dădu peste o voce de francez, rezervată şi impersonală, cum aveau servitorii la case mari. Bennett îl ceru la telefon pe Monsieur Poe.

— *De la part de quP*

— Bennett. Nu, stai un pic. Spune-i că e Căsuţa Poştală 84, de la *Herald Tribune.*

Declicul sec din receptor indică trecerea apelului în aşteptare, aşa că Bennett profită de răgaz şi îi făcu semn lui Léon să îi mai dea un pahar cu vin. Simţea un optimism nejustificat, fiind convins că avea să iasă ceva din toată chestia asta. Iată ce efect putea să aibă o hârtie de scris scumpă asupra unui om care tocmai rămăsese fără ultima pereche de pantaloni albi.

Din nou un declic în receptor.

— Totul sună foarte clandestin. Vrei să-ţi spun „Căsuţa Poştală 84" sau ai vreun nume?

Glasul se potrivea cu hârtia de scris – un timbru lin, melodios şi plin de siguranţă. O voce de dandy. Cu obiceiul

instinctiv al englezilor de a-i cataloga pe oameni în funcţie de accent, Bennett îl plasă pe Poe în vârful ierarhiei sociale. Probabil absolvent la Eton, la fel cajigodia aia de Brynford-Smith.

— Da. Scuze. Mă cheamă Bennett.

— Ei bine, domnule Bennett, ar trebui să ne întâlnim, înţeleg că nu eşti prea departe de Bonnieux?

— Nu, la St-Martin-le-Vieux, de fapt. O distanţă cam de o jumătate de oră.

— Splendid. Ce-ar fi să treci pe-aici după-masă, pe la şase? Dacă nu începem să ne detestăm subit, putem lua cina

împreună.

Bennett îşi notă cum se putea ajunge până la casa lui Poe, se regală cu un prânz şi revăzu în minte scurta lor conversaţie. La telefon, Poe i se păruse o persoană plăcută şi relaxată, iar din ceea ce îi povestise despre proprietatea lui reieşea că deţinea cea mai mare parte a muntelui de deasupra localităţii Bonnieux. Bennett se întrebă în ce consta slujba şi care ar fi fost ţinuta vestimentară adecvată pen-tru întrevederea de după-amiază.

Se postă în faţa oglinzii din dormitor, încercând să estimeze efectul pe care l-ar fi putut avea persoana lui asupra unui posibil patr on. înalt de un metru optzeci, era slab, ca mai toţi burlacii care obişnuiesc să mănânce neregulat. Avea o faţă prelungă, cu pielea foarte întinsă; făcuse creţuri de la soare în jurul ochilor albaştri, iar de o parte şi de alta a gurii avea nişte riduri de expresie bine conturate. Părul, şaten închis şi cu firul drept, era un pic cam lung, dar strălucea graţie lui Georgette, care îl convinsese de mult cât de benefic era să se spele pe cap cu *Savon de MarseHle.*

De la gât în jos era impecabil. Cămaşă roz, cravată bleumarin din mătase tricotată, un sacou şi nişte pantaloni gri de stofa facuţi la Hayward, în Londra, demult de tot, pe când era plin de bani, şi pantofi de cordovan luaţi de pe

St. James. întotdeauna îşi cumpărase cele mai bune haine pe care şi le putea permite, mai degrabă clasice decât în pas cu moda, fidel principiului că o înfăţişare prosperă constituia un atu în afaceri, mai ales când afacerile nu-ţi mergeau prea bine. Milionarii îşi puteau permite să se îmbrace ca grădinarii lor. Bennett nu gusta luxul ăsta. în plus, îi plăcea să se simtă îmbrăcat cu haine bine croite, care îi veneau perfect şi care, odată cu trecerea anilor, arătau parcă şi mai bine.

Alese din sertar o batistă de mătase, dar, când încercă să şi-o pună în buzunarul de la piept al sacoului, simţi înăuntru o mică piedică. Zâmbi de unul singur când trase afară din

buzunar un săculeţ cu levănţică uscată. Ştia că Georgette îşi luase obiceiul de a-i înmiresma hainele, aşa că veşnic găsea printre şosete, maiouri şi chiloţi firicele uscate de cimbru şi rozmarin sau săpunele cu miros de mimoze. Chestia cu săculeţele de levănţică era ceva nou. Bine măcar că nu optase pentru usturoi pe post de aroma-lunii. Cu un ultim retuş la batista din buzunarul sacoului, ieşi din casă şi porni spre Domaine des Rochers.

Din Bonnieux, D36 şerpuieşte spre sud, devenind D943 când trece prin Luberon spre regiunea mai plană şi nu atât de sălbatică din jurul localităţii Lourmarin. Drumul îngust, în formă de tirbuşon, e săpat printre stânci, oferind pe timp de noapte decorul ideal pentru brigandul secolului douăzeci. în ultima vreme, prin cârciumile săteşti circulaseră tot felul de zvonuri despre diverse tâlhării armate, scenariul fiind mereu acelaşi. O maşină, aparent rămasă în pană, blochează şoseaua; lângă ea, în picioare, un singur om. Naiv, automobilistul opreşte ca să dea o mână de ajutor. Amicii celui postat în mijlocul drumului, adeseori înarmaţi cu revolvere, ţâşnesc dintre tufişurile unde se pitiseră. Şi aşa, automobilistul săritor se alege cu o plimbare pe jos de vreo 15 kilometri, până în lumea civilizată, în

timp ce maşinuţa îi este prelucrată pentru vânzare în vreun gaiaj dosnic din Marsilia.

Dar în seara aceasta minunată de primăvară, când soarele încă mângâia piscurile calcaroase, drumul oferea nişte privelişti mirifice, iar Bennett se simţea într-o dispoziţie excelentă atunci când reduse viteza ca să treacă printre porţile înalte de fier, care marcau intrarea pe proprietatea lui Poe. Diurnul cu pietriş gros era lin şi bine întreţinut, ondulându-se după relieful terenului, mereu în urcare. Poe se scuzase la telefon pentru lungimea drumului, care era de aproape şase kilometri, însă spusese că, atunci când ajungeai la destinaţie, nu-ţi mai părea rău că merseşi atât de mult cu maşina.

Şi avusese dreptate. Bennett ieşi de pe ultima buclă a drumului cu pietriş şi opri maşina ca să contemple, uluit, priveliştea din faţă.

Din creasta muntelui se tăiase parcă o felie, pentru a forma un platou suficient de drept încât să suporte o construcţie. Imediat în faţa maşinii lui Bennett, o alee lată, străjuită de platani bătrâni, ducea, pe două benzi perfect drepte, lungi cam de opt sute de metri, spre o arcadă masivă, care străpungea un zid înalt de piatră. în spatele zidului se vedeau porţiuni înclinate de acoperiş cu ţigle de un cărămiziu dulce şi cald, sub soarele amurgului, şi cu turnuleţul unui *pigeonn ier* înspre ceea ce părea a fi o curte, în depărtarte, dincolo de clădiri, lanţul muntos Grand Luberon se pierdea în zare spre răsărit. La nord, vârful alb şi pleşuv al Muntelui Ventoux; la sud, şesurile care duceau la Aix sau Marsilia şi spre Mediterana. Nicăieri, pe tot evantaiul acestei panorame, nu se zărea vreo urmă de cablu electric, stâlp sau altă construcţie. în viaţa lui, Bennett nu văzuse un domeniu mai frumos amplasat decât acesta.

Străbătu agale cu maşina aleea cu platani, întrebându-se cum se putea descurca proprietarul unei asemenea vile dacă rămânea fără lapte sau ţigări pe o noapte ploioasă,

ştiut fiind că până la cel mai apropiat sat erau cel puţin treizeci de kilometri. Ei, bravo, persoanelor de genul lui Poe nu li se terminau niciodată proviziile. Se ocupau servitorii de asta.

Emoţionat şi nerăbdător, Bennett trecu pe sub arcul zidului şi opri maşina lângă un Range Rover verde închis şi un Citroën lung şi negru, parcate pe una dintre laturile unei curţi imense. Porni pe jos spre casă, trecând prin dreptul unei fântâni demne de fala oricărui sat mai mărişor, dacăjudccai după cele trei garguie impresionante din piatră, din care apa ţâşnea într-un *bassin* circular, şi tocmai căuta ceva nu mai modern decât un clopoţel când uşile duble

înalte, din lemn sculptat, se deschiseră brusc. Un bărbat în costum negru, cam înalt pentru un japonez, înclină din cap.

— Domnul Bennett?

Bennett confirmă tot înclinând din cap.

— Veni ţi, vă rog.

Străbătură un coridor lung, cu dale lustruite, unde nişte carpete persane în nuanţe cuminţi absorbeau cumva zgomotul paşilor. Pe furiş, Bennett îşi plimbă degetul pe o masă veche din stejar. Nici un fir de praf. I-ar plăcea şi lui Georgette, îşi zise el, după care trase un fluierat în surdină când intrară într-un spaţiu suficient de mare încât să-i fi dat de lucru menajerei lui până făcea anii de ieşit la pensie.

Tavanul scund al fermei provensale tipice fusese îndepărtat, probabil sacrificându-se câteva încăperi de la etaj, iar ferestruicile tradiţionale fuseseră înlocuite cu nişte geamuri înalte şi late, montate în zidurile de piatră, ceea ce aducea într-un fel înăuntru privelişte a de afară. Dincolo de tufele de lavandă şi pâlcurile de măslini, Bennett vedea acum gradul unui padoc unde un cal maro contempla apusul de soare. O scenă aranjată parcă pentru o şedinţă

foto, îşi spuse el şi se întoarse să studieze interiorul la fel de fotogenic.

Flăcările unui foc de lemne dănţuiau zglobii în căminul din piatră cioplită, unde poliţa era montată sus, la înălţimea unui stat de om. De jur-împrejur, pe pereţii zugrăviţi cu humă, atârnau zeci de tablouri şi fotografii de epocă alb-negru, în diferite rame şi stiluri, Sisley lângă Hockney, Hopper lângă Lartigue. Mobilierul era mare, plăcut şi ta-piţat cu ţesături decolorate artistic, în faţa cărora decoratorii de interioare ar fi fost în stare să leşine de plăcere. Aşadar, o cameră elegantă, confortabilă, în care cu spatele, profilându-se pe geamul lung până în podea, cu un telefon portabil la ureche,

se vedea silueta unui bărbat: Julian Poe, probabil, presupuse Bennett.

— *Monsieur^*

Bennett se întoarse brusc, cât pe-aici să răstoarne de pe tavă paharul cu şampanie, dacă japonezul nu s-ar fi tras înapoi, cu instinctul perfect al boxerului care evită un pumn.

— Poate vreţi să luaţi loc, zise el, înclinând din cap.

Bennett luă şampania şi zâmbi.

— Mulţumesc. Nu, prefer să rămân în picioare. Mă mai dezmorţesc un pic.

Bărbatul înclină iarăşi din cap şi se retrase fără zgomot, în timp ce Bennett se duse la şemineu, ca să se uite mai bine la tablouri. Pe vreo două dintre ele, era sigur, le văzuse în muzeu, la Paris. Fuseseră luate oare cu împrumut de la Poe? Sau erau nişte falsuri? Nu păreau, deşi în ziua de azi nu se ştia niciodată. Se întrebă dacă putea îndrăzni să aducă vorba despre un subiect poate prea delicat, când auzi nişte paşi în spate şi, întorcându-se, văzu faţa zâmbitoare şi mâna întinsă a gazdei lui.

— Căsuţa Poştală 84, presupun?

capitolul 3

/ rima impresie a lui Bennett fu că avea în faţa o persoană ieşită dintre paginile unei reviste consacrate bărbaţilor iluştri. Julian Poe era strălucitor, din vârful capului cărunt, cu o tunsoare impecabilă, până la bombeul lucios al pantofilor maro, care căpătaseră acea splendoare stabilă obţinută de-a

lungul mai multor ani de modelat cu şanuri şi de lus tmit frecvent. Un cardigan din mohair negru îi atârna în jurul umerilor peste o cămaşă de mătase grea, în culoarea smântânii închegate. Pantalonii erau din-tr-o gabardină bej. Lui Bennett îi părea bine că se îmbrăcase frumos pentru ocazie, aşa că îşi propuse în gând să achite factura croitorului imediat ce va fi intrat iarăşi în fonduri.

— Văd că Shimo ţi-a dat deja un pahar. Mă întreb dacă o avea unul şi pentru mine, zise Poe, privind înjur, în timp ce japonezul venea spre el, plutind parcă. Ah, splendid, făcu el, luând paharul şi dându-i telefonul lui Shimo. În sănătatea dumitale, domnule Bennett.

Bennett ridică paharul, studiindu-l pe Poe, care sorbea gânditor din şampanie. După părerea lui Bennett, Poe avea vreo cincizeci de ani, dar se ţinea foarte bine – faţa bronzată, aproape fără nici un rid, bine făcut la trup, cu spatele drept şi abdomenul plat.

— Aşa mai merge, spuse Poe, zâmbind spre Bennett. Am constatat că dacă beau la prânz, toată după-amiaza sunt buimac; pe de altă parte, dacă nu beau, pe la şase

abia aştept primul pahar. Sper că n-ai avut dificultăţi să ne găseşti?

Bennett clătină din cap.

— Trebuie să vă spun că aveţi o casă minunată. Cunosc Luberonul destul de bine, dar aşa ceva n-am mai văzut nicăieri.

— Nici nu mai există ceva la fel. Mi-a luat cinci ani ca s-o găsesc şi cam tot atât ca s-o pun la punct, zise el, întorcându-se spre fereastră. Ce-ar fi să ieşim un pic şi să vedem ultimele raze de soare?

Scoase din buzunar un mic disc negru, cam cât o carte de

credit, şi o îndreptă spre uşa-fereastră care glisă lateral, intrând în perete. Cei doi bărbaţi traversară terasa şi coborâră spre padoc.

— Venind încoace cu maşina, spuse Bennett, mă întrebam cum rezolvaţi aici o serie de probleme practice – electricitatea, bunăoară, o pâine când şi când. Fiindcă e cam departe până la un supermarket, totuşi.

— A, simplu, ne descurcăm, spuse Poe. Avem două generatoare în hambar, vreo şase servitori permanenţi, iar o dată pe săptămână facem aprovizionarea la Nisa. Un zbor de numai trei sferturi de oră până acolo. Uită-te într-aco-lo, la păduricea de chiparoşi. Se vede de-aici.

Bennett îşi întoarse privirea în direcţia spre care arătase Poe ridicând bărbia şi văzu elicopterul, ghemuit ca un uriaş cosaş verde în dosul lizierei. Se pregătea, din politeţe, să înceapă o conversaţie despre elicoptere, când un tropot iute de copite îi făcu pe amândoi să întoarcă repede capul. Doi cai şi călăreţii lor ieşiră dintre copacii din vale, venind în galop spre pajiştea padocului. Bennett auzi un râs de fată, iar pe urmă pe cineva strigând, când caii schimbară direcţia şi se apropiară de locul unde stăteau ei.

Suplă, fata sări de pe şa fără efort. însoţitorul ei, un bărbat robust şi negricios, cu o faţă de ţigan, duse mâna

la caschetă, salutându-l pe Poe, şi porni cu amândoi caii spre micul complex de grajduri de lângă padoc.

Poe era radios, iar Bennett înţelegea perfect de ce. înaltă de vreun metru optzeci, poate, cu o claie de păr şaten încâlcit care îi venea până la umeri, tânăra avea buze mari şi pline; roşeaţa uşoară din obraji îi scotea în evidenţă pometii proeminenţi. Pantalonii de călărie destul de strâmţi dovedeau că n-avea probleme cu greutatea, iar când o văzu venind în fugă spre ei, Bennett constată cu plăcere că sutienele nu-i făceau parte din garderobă. Fiind sigur acum

că o mai văzuse deja, nu-şi dădea seama cum de putuse uita unde.

— *Salut, chéri!*

întinse spre Poe ambii obraji ca să fie sărutată şi se întoarse să se uite la Bennett, cu nişte ochi verzi de felină, uşor oblici, pe sub sprâncenele arcuite.

— Chou-Chou, dânsul e domnul Bennett. Locuieşte în St-Martin.

Chou-Chou întinse o mână ascunsă sub mănuşă. Bennett, care ar fi preferat obrajii, se întrebă dacă tânăra era fiica lui Poe sau tot vreun accesoriu de lux.

— *Enchanté.*

Poe o cuprinse pe Chou-Chou de mijloc, lăsându-şi mâna pe şoldul ei. Un gest mai degrabă posesiv decât patern, îşi zise Bennett şi, cu părere de rău, renunţă la teoria despre fiică.

— S-a făcut răcoare, spuse Poe. Hai să mergem în casă şi să stăm de vorbă.

Chou-Chou se scuză şi se duse sus, ca să facă baie şi să se schimbe. Cei doi se instalară în faţa focului, cu paharele reumplute de către nelipsitul Shimo, iar Bennett observă în sinea lui, cu un umor cam amar, că adoptaseră automat poziţia de om bogat/om sărac, cu Poe rezemat de spătarul fotoliului, iar Bennett cocoţat mai pe margine şi aplecat în faţă.

— M-a intrigat ceva în anunţul dumitale, spuse Poe. Mai ţii minte? Accept orice, cu excepţia căsătoriei. Nu arăţi ca un bărbat marcat de cicatrice maritale. Sau la dumneata s-au vindecat deja? adăugă el, înclinându-şi capul.

Bennett ridică din umeri:

— Nu, n-am încercat asta niciodată. Au avut grijă părinţii să mă lecuiască din start.

Şi, îmboldit de Poe ba cu un zâmbet, ba cu o mişcare din cap, Bennett îşi descrise arborele genealogic comprimat Maică-sa, italiancă, era o soprană acceptabilă, cu veleităţi de divă; taică-său făcea parte din categoria excentricilor, care erau specialitatea Angliei
— parţial scriitor, parţial explorator, un inadaptat născut într-un secol nepotrivit. Era veşnic plecat, hoinărind cu bicicleta prin Himalaia, studiind flora în Anzi, trăind printre nomazii din Hindu Kush. Il atrăgeau înălţimile pustii, revenind la Londra cât mai puţin cu putinţă, dar tocmai într-una dintre aceste vizite o cunoscuse pe mama lui Bennett, care pe-atunci cânta într-un rol minor la Covent Garden. Induşi în eroare de pasiune şi confundând-o cu iubirea, cei doi se căsătoriseră. Bennett fusese rezultatul, însă viaţa casnică nu-i atrăgea pe părinţii lui. Pruncul fusese expediat la o rudă îndepărtată, în Dorset, iar mai târziu trimis la internat. Taică-său dispăruse, ţinând în mână un rucsac şi un ghid de conversaţie în bantu. Maică- sa o ştersese la Milano cu un tânăr tenor căruia îi stătea bine în colanţi. Bennett crescuse în compania altor băieţi cu părinţi haimanale.

Bennett se opri să ia o gură de aer şi o alta de şampanie. Poe dădu înţelegător din cap.

— Mda, spuse el, înţeleg de ce chestia asta ţi-a dat o imagine respingătoare despre deliciile vieţii de familie. Te mai vezi cu ei – mă refer la mama şi la tatăl dumitale?

Bennett se întoarse cu gândul înapoi, peste ani. Pe maică-sa nici n-ar mai recunoaşte-o, dacă ar întâlni-o pe stradă. Pe taică-său îl văzuse ultima oară la optsprezece ani,

când fusese invitat la dejun la clubul din Londra al acestuia, ca să discute despre ce voia să ajungă în viaţă. Ţinea minte perfect cum fusese – mâncare ca de regim, insipidă şi incoloră, un vin excelent, taică-său supt la faţă şi ridat,

privind smintit departe, asemenea celor ahtiaţi după privelişti nemărginite, care ajunseseră să nu se mai simtă bine în preajma oamenilor. La cafea, îi dăduse lui Bennett un sfat privind profesia: „Nu contează, de fapt, ce ajungi în viaţă, atâta vreme cât nu te faci balerin.” Nestemata aceasta de înţelepciune fusese însoţită de un cec de o mie de lire sterline şi de un pahar cu vin de Porto. De-atunci, Bennett nu-şi mai văzuse tatăl, deşi primise de la el o felicitare din Caşmir, cu ocazia împlinirii vârstei de douăzeci şi unu de ani. La momentul respectiv, avea deja douăzeci şi patru.

Poe izbucni în râs.

— Iartă-mă, dar este nostim, trebuie să recunoşti, spuse el, uitându- se la ceas. Sper că poţi rămâne la cină. Mi-ar plăcea să-mi mai povesteşti şi altele. Totodată, astă-seară avem şi ultimul meniu de iarnă. O să observi, cred, că este vorba despre unul dintre cele mai plăcute aspecte ale vieţii familiale.

Bennett se arătă bucuros să accepte. Era limpede că trecuse primul test, iar în plus constată că şi lui îi plăcea de Poe, cum ni se întâmplă când întâlnim interlocutori care au răbdare să ne asculte. îşi termină

şampania şi se întrebă dacă Chou-Chou se va pune la *décolleté* în această seară. Perspectivele erau îmbucurătoare.

— Dacă vrei să te speli pe mâini înainte de masă, e pe-acolo, imediat după hol.

Bennett, mare expert deja în materie de băi şi closete, profită de ocazia de a face o vizionare ca profan; şi aşa se trezi într-o încăpere care semăna cu o galerie fotografică în miniatură, dar dotată cu instalaţii sanitare. Pereţii erau acoperiţi de suveniruri din viaţa sportivă – Poe pe schiuri,

în bărci, cu puşti şi diferite creaturi moarte, pesemne prin Africa, sau stând în picioare lângă un peşte monstruos, atârnat de un troliu. Tovarăşii vii ai lui Poe erau toţi bărbaţi, toţi bronzaţi, toţi zâmbăreţi în acea perpetuă lumină însorită care dă strălucire vieţii celor bogaţi şi privilegi-aţi. Ştergându-se pe un prosop cu o monogramă discretă, Bennett se întrebă ce învârtea Poe de avea bani pentru toate astea, după care se întoarse la gazda lui.

Poe vorbea iarăşi la telefon, aşa că Bennett se gândi să se reapuce să studieze tablourile din jurul şemineului, când Chou-Chou îşi făcu apariţia în cameră, cu un mers legănat, ca de manechin. Modernă, rochia era sumară, picioarele fetei erau lungi, iar tocurile înalte. Instinctiv, Bennett îşi aranjă cravata.

Chou-Chou zâmbi.

—Julian e veşnic la telefon, când am nevoie de el. Vrei dumneata să mă ajuţi? întrebă ea, dându-i lui Bennett un lanţ greu de aur. E foarte complicat de închis, adăugă ea, întorcându-se cu spatele şi ridicându-şi părul.

Bennett se înălţă pe vârful picioarelor şi, bâjbâind cu încuietoarea, simţi în nări parfumul scump, cu iz de mosc, care se degaja din ceafa ei dezgolită.

— Scuze, spuse el. La coliere nu mă prea pricep, dar dacă ai nevoie vreodată de o mână de ajutor la un papion, sunt as, pe cuvânt. Aşa, gata.

Bennett se trase la o parte, cortina de păr coborî, iar pulsul lui reveni la normal.

— Mersi, spuse Chou-Chou. Chestia asta îi ia lui Julian mult mai mult timp, de obicei.

Şi zău dacă-i găsesc vreo vină, îşi zise Bennett.

— Spune-mi, te rog. Ştiu că n-am făcut cunoştinţă până acum, dar sunt sigur că te-am mai văzut. Eşti cumva manechin?

— Nu, dar am fost, ridică ea din umeri. Julian...

— Despre Julian, numai de bine, interveni Poe, care terminase convorbirea telefonică şi se uita la ei, zâmbind în colţul gurii. Nu trebuie să vă supere telefoanele astea. Pe Wall Street nu există nici un fel de respect pentru orele europene. De multe ori, mă gândesc că oamenii ăia de-aco-lo fac dinadins şi aşteaptă până sunt siguri că urmează să mă aşez la masă. Haideţi să intrăm, vreţi? Sunt mort de foame.

Chou-Chou deschise drumul, urmată de Bennett, care, deşi socotea că posibilitatea de a păşi după o femeie frumoasă constituia unul dintre micile răsfăţuri ale vieţii, se străduia din răsputeri să nu se holbeze la şoldurile ei legănate sau la picioarele incredibil de lungi. Tânăra trebui să-şi bage capul între umeri ca să treacă prin arcada destul de joasă într-o cameră boltită, ceva mai mică şi luminată de lumânări, unde Shimo îi pofti la locurile lor şi îi făcu semn din cap slujnicuţei postate într-un colţ. Poe îşi desfăcu şervetul scuturându-l şi şi-l vârî între gât şi gulerul de la cămaşă, iar Bennett, amintindu-şi de comentariile lui Georgette apropo de englezi şi de şervetele lor de masă, făcu la fel.

Poe îşi frecă mâinile, satisfăcut.

— Mare noroc pe dumneata astă-seară, domnule Bennett. Avem trufe la masă, pentru ultima oară în perioada asta a anului. Trufele sunt una dintre slăbiciunile mele. Dar probabil că eşti mare specialist în domeniu.

— Doar un pic. Trufele sunt niţel cam scumpe pentru buzunarul meu în momentul de faţă.

Poe încuviinţă din cap, plin de înţelegere.

— în sezonul care se încheie acum, s-au vândut cu patru mii de franci kilogramul. Prietenilor mei americani nici nu le vine să creadă
— patru sute de dolari o jumătate de kil. Iar hoţomanul ăla bătrân din Carpentras are tupeul să susţină că mi-a cerut un preţ special, ca pentru prieteni.

Cică la Paris ai plăti de două ori mai mult. Nişte ticăloşi, în toată reţeaua. Ceva fascinant. Ah, mulţumesc, Shimo.

Poe ridică paharul cu vin, îi inspectă culoarea, duse pa-harul la nas şi inspiră buchetul. Bennett îşi imagină că omul acesta era în stare ca până şi la el acasă să refuze vinul adus la masă, pe motiv că nu se ridica la înălţimea pretenţiilor.

— Bun, ia să vedem unde rămăseserăm cu povestea vieţii lui Bennett? Dacă mi-aduc bine aminte, parcă ţi s-a scos din cap ideea de a te face balerin, dar sunt convins că ai reuşit să treci peste deziluzia asta. Ce s-a întâmplat mai departe?

Mai departe, urmase o lungă perioadă de migrări din-tr-o slujbă în alta, de la o ţara la alta. Predase literatură engleză, fără prea multe satisfacţii, într-o mică şcoală privată din Connecticut, apoi îşi încercase puterile în domeniul relaţiilor publice la New York, până să se angajeze la o firmă producătoare de filme din Londra. Acolo îi plăcuse şi făcuse o treabă suficient de bună încât să fie trimis la

Paris ca şef de filială. Pusese afacerea pe picioare, dobândise acţiuni în cadrul companiei şi prosperase.

Poe ridică mâna.

— Stai aşa, rămâi prosperând, iar noi hai să ne ocupăm un pic de astea, fiindcă ar fi păcat să le lăsăm să se răcească.

Slujnica pusese în faţa fiecăruia câte o farfurie albă, mare, întinsă. Pe fiecare farfurie, contrastând nepotrivit cu eleganţa simplă a porţelanului, se afla un pacheţel învelit

într-o folie de aluminiu, ceva mai mic decât o minge de tenis.

— Prezentarea e un pic rudimentară, spuse Poe, dar soluţia e practică. În folie se află o singură trufa şi o felie de pateu de ficat. Când trufa se încălzeşte la cuptor, pateul se topeşte peste ea, explică el, desfacând folia şi aplecându-şi capul, ca să inhaleze aroma. Mmm, miroase numai, să vezi!

Bennett îi urmă instrucţiunile şi simţi în nări aburul cald, cu mireseme bogate, care se degaja din folia desfăcută. Neagră, zgrunţuroasă şi unsuroasă de la grăsimea topită, trufa părea urâtă, delicioasă şi revoltător de scumpă. După părerea lui Bennett, porţia lui avea cel puţin o sută de grame, ceea ce însemna vreo sută de dolari, aşa, ca pentm prieteni.

— Splendid, nu-i aşa? întrebă Poe. Acum, pune deasupra un vârf plin din asta.

Şi arătă spre tăvi ţa din argint din faţa farfuriei lui Bennett.

— E *fleur de sel* din Guerande. Se recoltează în fiecare vară. E cea mai bună sare din Franţa.

Bennett presără peste trufa nişte firicele din sarea aceea cenuşie şi grunjoasă, tăie o felie şi muşcă din ea. Mai mâncase trufe şi altădată, dar niciodată nu fuseseră aşa de mari, aşa de gustoase sau aşa de apetisante. Ii plăceau enorm; observă că şi Chou-Chou îşi atacase porţia de parcă n-ar mai fi mâncat nimic de-o săptămână, înmuind bucăţi de pâine în pateul topit.

Bennett şi Poe terminară ce aveau în farfurie, sorbind apoi cu poftă din vin.

Poe se şterse la gura cu şervetul, după care se rezemă de spătarul scaunului.

— Vasăzică, spuneai că prosperai.

într-adevăr, îi mersese din plin timp de câţiva ani. Dar odată cu o anumită doză de succes şi de securitate financiară, Bennett începuse să sufere de răul specific acelui domeniu de afaceri. Ajunsese să-şi piardă răbdarea, sâcâit şi enervat că trebuia în permanenţă să-şi măgulească clien-ţii, să se prefacă interesat de viziunile lor asupra filmului şi a procesului de creaţie, suportând astfel nesfârşite dejunuri în care se vedea nevoit să împace deopotrivă regizori şi modele. Avea senzaţia că se transformase într-un fel de dădacă foarte bine plătită. Şi aşa, într-o frumoasă

zi de aprilie, când nu mai putuse suporta gândul de a-şi irosi încă o vară muncind la Paris, îşi dăduse demisia. îşi vânduse acţiunile şi apartamentul şi pornise spre sud. Iar acolo, într-un bar portuar din Antibe, făcuse cunoştinţă cu Edward Brynford-Smith, unul dintre absolvenţii nu atât de distinşi de la Eton.

Auzind numele colegiului Eton, Poe zâmbi.

— Şi eu am învăţat acolo – dar un pic înainte de prietenul tău, presupun. Oricum, cu atâtea persoane purtând patronime compuse, care se perindă pe-acolo, e greu să reţii pe cineva. Asta e, păcat. Dar haide, continuă te rog.

Lui Brynford-Smith îi plăcea să spună despre el că era un pierde- vară. Trăia din nişte cecuri sporadice, primite dintr-un depozit bancar moştenit din familie, din tranzacţii imobiliare dubioase şi din leafa de căpitan al unei ambarcaţiuni de închiriat, care lucra pe cont propriu. Era scund, afabil şi amuzant – nişte trăsături vizibile imediat. Flerul pentru tot felul de chilipiruri şi necinstea lipsită de scrupule erau mai puţin vizibile, aşa că, într-o seară, Bennett se trezise încuviinţând energic din cap, în timp ce Brynford-Smith îi prezenta un plan menit să le asigure amândurora un trai de huzur cu burta la soare – verile pe Coasta de Azur, iernile în Caraibe. Pentru asta, nu era nevoie decât de un

iaht.

Lui Bennett îi plăcea marea – să se uite la ea, să înoate în ea, să o asculte. Dar nu putea suferi bărcile de nici un fel. I se păreau incomode şi claustrofobice. Detesta lipsa de intimitate, faptul că nu puteai coborî când aveai chef, dar mai ales schimbarea de personalitate care îl transforma pe navigator dintr-un om îndeobşte plăcut într-un paranoic care zbiera tot timpul, un fel de căpitan Bligh modern, de îndată ce uscatul se pierdea în urmă, la orizont. Cu toate acestea, un iaht din care puteai scoate bani închi-riindu-l zece luni pe an – „absolut garantat, bătrâne" – reprezenta o afacere atrăgătoare. Bennett muşcase din

momeală, îşi pusese toţi banii la bătaie pentru barcă şi stabilise să vină ulterior cu avionul, ca să se întâlnească în Barbados cu Brynford-Smith. Iar pe urmă Brynford-Smith se făcuse nevăzut.

Poe era încruntat, fie din compasiune, fie fiindcă ăsta era felul lui de a-şi exprima dezaprobarea pentru o asemenea neglijenţă crasă în afaceri.

— Presupun că aţi făcut un contract cât de cât legal, nu?

— Pagini peste pagini de contract, perfect legale, numai că actele de felul ăsta sunt concepute pentru cei care respectă legea. Nu prea îţi mai servesc la nimic când parte-nenil tău o şterge cu bănetul, iar tu habar n-ai unde s-a dus.

Chou-Chou ascultase atentă, jucându-se între degete cu lanţul de aur prins în jurul gâtului lung şi fin.

— Dar nu poţi să te duci să-l cauţi? Cum să ascundă ditamai iahtul? se miră ea.

— Nu-i deloc greu să ascunzi o mică ambarcaţiune în Caraibe. În plus, sincer să fiu, sunt lefter.

— Lefter? Ce înseamnă „lefter*? întrebă Chou-Chou, care era franţuzoaică.

— *Fauché,* draga mea, o lămuri Poe. Falit. Ei bine, domnule Bennett, o să vedem dacă putem face ceva. Măcar să nu rămâi flămând în seara asta.

Li se servi următorul fel de mâncare, o friptură înăbuşită de vită, cu un sos gros şi închis la culoare, făcut din vin, costiţă, ceapă, morcovi, ierburi aromate şi măsline, totul aburind şi frumos mirositor, cu carnea aproape neagră.

— Specialitatea de iarnă a bucătăresei, spuse Poe. O *daube* pregătită în patru zile. Din weekend stă la marinat. Şi dacă ai şti că afurisita asta de bucătăreasă îmi fură din vinul cel mai bun ca să-l pună la friptură. Ai să vezi, e teribil de bun.

Bennett gustă din carnea fragedă şi condimentată, întrebându-se totodată de ce englezii dintr-o anumită categorie socială aveau obiceiul să folosească adverbe cu conotaţii

sinistre atunci când voiau să dea greutate laudelor sau aprecierilor pe care le fac – „înfiorător" de drăguţ, „cumplit" de deştept sau „grozav" de bun. Il întrebă şi pe Poe, care sorbi gânditor din vin, înainte de a răspunde.

— Interesant, nu? N-ai să-l auzi niciodată vorbind aşa pe un londonez de la periferie sau pe vreun ţăran din York-shire. Bernard

Shaw ar fi ştiut ce să-ţi răspundă. Poate că atitudinea asta are legătură cu groaza clasei de mijloc britanice faţă de entuziasmul absolut, opină el, zâmbind. Dar chiar *e* teribil de bun, nu crezi?

Bennett simţea că seara evolua bine. Poe era un companion plăcut şi părea să-l agreeze. Dar, în afară de aluzia la Eton, nu divulgase mai nimic despre sine, iar despre slujbă, cu

atât mai puţin. Tocmai când Bennett se pregătea să aducă vorba despre viitorul lui, Shimo se ivi în spatele scaunului lui Poe şi îi şopti ceva la ureche. Poe se încruntă, după care încuviinţă din cap şi se ridică în picioare.

— Vă rog să mă scuzaţi. încă un afurisit de telefon.

Bennett rămase singur cu Chou-Chou, care făcuse praf o porţie întreagă de *daube,* care ar fi răpus orice zdrahon. Mai întâlnise şi alte tinere franţuzoaice ca ea – frumoase, zvelte, dar cu un apetit care-l putea băga sub masă pe orice inspector de la ghidurile Michelin. I se trăgea, probabil, de la strămoşii ei celţi. Bennett reveni la conversaţia dinainte, care rămăsese nefinalizată.

— îmi povesteai de activitatea dumitale ca model.

— A, am fost imaginea „Étoile". Ştii, nu? Étoile, marea companie de cosmetice. Tipii devin proprietarii feţei tale, în exclusivitate, pe o perioadă de trei ani. Te plătesc cu *une grosse fortune* pentru asta, aşa că după aceea poţi să-ţi cumperi o fermă de cai şi să te retragi la ţară, zâmbi ea. Numai că la mine n-a fost să fie aşa.

— Dar ce s-a întâmplat?

Chou-Chou îşi luă o ţigară din cutia de argint de lângă ea şi şi-o aprinse, până ca Bennet să apuce să fie galant

şi eventual periculos, manevrând una dintre lumânările aprinse. Suflă fumul în sus, spre tavanul boltit.

— L-am cunoscut pe Julian la şase luni după semnarea contractului. Il deranja că trebuia să lucrez.

— Şi?

— Şi s-a dus să discute cu directorii de la Étoile. *El puis voilà.*

— Adică?

— Adică a răscumpărat contractul.

La valoarea la care estimase averea lui Poe, oricum apreciabilă, Bennett mai adăugă acum câteva milioane. Top modelele cu contracte de exclusivitate, ştia asta din relaţiile pe care le avusese cu ele în trecut, scoteau pe an o sumă grasă, din şapte cifre.

— Am impresia că e genul de om care ştie să obţină ce vrea.

— întotdeauna, confirmă Chou-Chou, înclinând din cap.

Slujnica intră ca să strângă masa, iar când Poe se întoarse în sufragerie, Bennett, sătul până în gât deja după ce încheiase cina cu nişte brânză proaspătă de capră şi pere, o asculta fascinat pe ChouChou, care îşi bârfea fostele colege manechine, mai toate ajunse dependente ori de heroină, ori de dermatolog.

Poe ascultă câteva momente, după care se uită la ceas.

— Draga mea, n-aş fi vrut să întrerup acest captivant inventar al viciilor, însă trebuie să stau de vorbă cu domnul Bennett, spuse el, zâmbind şi mângâind-o uşor pe obraz cu vârful degetelor. Ne vedem mai târziu. Domnule Bennett, propun să mergem în salon, unde putem sta mai comod.

Bennett se trase la o parte, facându-i loc lui Chou-Chou să iasă pe uşă.

— Complimente dermatologului. Totuşi, cred că nu-l cheamă Monsieur Peau, nu?

Tânăra chichoti.

— Noapte bună, domnule Bennett. Sper să ne revedem.

Poe se strâmbă auzind calamburul şi porni primul spre salon, oprindu-se lângă o masă din spatele canapelei.

— Cafea? Coniac? Serveşte-te cu ce vrei şi pune-mi şi mie la fel.

În timp ce Bennett pregătea ceştile de cafea şi paharele rotunde pentru coniac, întrebându-se dacă distinsei lui gazde i se întâmpla vreodată să se descurce şi singur, Poe se duse spre scrinul cu umidificator din colţul camerei, unde îşi ţinea ţigările de foi.

— Vrei un trabuc? Ţi le recomand cu încredere. Sunt Cohibas, havanele preferate ale lui Castro, înainte de-a se fi lăsat de fumat.

— Da, aş vrea şi eu una, spuse Bennett. Se pot cumpăra de-aici?

— Habar n-am. Din fericire, mi le trimite el. Facem din când în când afaceri. Cuba se schimbă. Interesantă ţară.

Reteză vârful havanelor şi îi întinse una lui Bennett.

Cei doi bărbaţi se instalară în fotolii. Fumul plutea în sus, ca nişte ghirlande albastre în lumina focului; urmă un moment de tăcere când savurară prima înghiţitură de coniac, care alunecă pe gât în jos, caldă şi lină.

— O ultimă întrebare, spuse Poe. Dacă o să lucrăm împreună, cred că ne putem dispensa de formalităţi. Nu-mi place să te tot iau cu „domnule Bennett". Care este prenumele dumitale?

— De fapt, nu-l folosesc niciodată, spuse Bennett, sudând uşor în vârful aprins al trabucului. E marea realizare a maică-mii. Mi-era groaznic de ruşine la şcoală, din cauza numelui, aşa că am renunţat la el.

— Ia să vedem dacă pot ghici, zise Poe. Ceva italienesc şi

nepotrivit?

— Luciano.

— Mda, înţeleg. Păi atunci rămânem la „Bennett", declară Poe, punând coniacul pe masă. Aşa, bun. Lucrul pe

care îl am în vedere nu se poate numi neapărat „slujbă", în sensul obişnuit al cuvântului, dar din câte mi-ai povestit despre dumneata, nu cred c-o să te deranjeze. Nu-ţi face griji – nu e ceva propriu-zis ilegal, zise Poe, făcând o pauză şi zâmbind. Nu din punctul dumitale de vedere, în orice caz.

capitolul 4

— Oxistă o statistică interesantă, spuse Poe, care are legătură cu ceea ce urmează să-ţi propun. Şi anume: cam patruzeci la sută din forţa de muncă franceză lucrează în sectorul de stat. Sunt sigur că, după ce ai stat atâta vreme la Paris, cunoşti perfect ce înseamnă lucrul ăsta pentru nişte oameni muncitori şi oneşti, ca dumneata şi ca mine.

Bennett încuviinţă din cap. Nu uitase noianele de formulare complicate – diareea de hârtii, cum spunea el –, lenea ursuză a birocraţilor îngâmfaţi, orele irosite în tot felul de birouri meschine, pentru a contesta ultimul asalt fiscal asupra venitului firmei lui.

— Da, zise el. A fost unul dintre motivele pentru care m-am retras; birocraţia mă îngropa de viu.

— Exact Şi toate milioanele alea de conţopişti mărunţi şi enervanţi trebuie să-şi ia leafa, să primească îngrijiri medicale subvenţionate, concedii de cinci săptămâni şi pensii indexate, adăugă Poe, scuturând scrumul trabucului. Un sistem minunat, dacă întâmplarea face să fii unul dintre beneficiari, dar al naibii de costisitor pentru ăştia ca noi. Ştii la cât se ridică nivelul impozitului în Franţa, în cazul în care comiţi crima de a realiza un venit decent? Şaizeci-şapte-zeci

la sută. Uneori, chiar mai mult.

Tăcu, ducând la gură paharul cu coniac.

— Aşa e, spuse Bennett, dar toată lumea trişează.

Poe zâmbi.

— Exact. Şi, cu ajutorul dumitale, o să fac şi eu ca top ceilalţi. Mai vrei coniac?

Bennett aduse sticla elegantă şi turnă, privind rotocoa-lele lichidului auriu pe fundul paharelor. Straniu, dar ideea ca un fost intendent extern ajuns aproape milog să fie în postura de a-l ajuta pe un om ca Poe îi dădea o mare satisfacţie, aşa că Bennett se decise pe loc să accepte slujba, orice ar fi presupus acest lucru.

Poe îi mulţumi şi continuă.

— De câţiva ani deţin o mică proprietate în Monaco, unde autorităţile au o viziune mult mai inteligentă asupra impozitului pe venit. Dar există două inconveniente. Unu, părerea mea despre Monaco nu se deosebeşte prea mult de părerea dumitale despre iahturi – e prea înghesuit şi mult prea aglomerat. Şi doi, în ciuda tuturor tâmpeniilor birocratice, mie îmi place să locuiesc în Franţa. Dar e obositor şi neplăcut să trebuiască să-mi limitez şederea aici la şase luni pe an.

Cunoştinţele lui Bennett despre restricţiile fiscale impuse bogătaşilor erau sumare.

— Şi de ce numai şase luni pe an?

— Cum depăşeşti perioada de şase luni – fie numai şi cu o zi –, eşti echivalat automat cu un rezident francez, din raţiuni de impozitare, indiferent că îţi convine sau nu.

Poe trase lung din trabuc şi suflă un rotocol de fum. Fără să

se mire, Bennett observă că era un cerc perfect.

— Şi aşa ajungem la mica mea înşelăciune inofensivă, reluă Poe. După cum bine ştii, nu există graniţă oficială între Monaco şi Franţa
— adică nu există vamă, paşapoarte, controlul imigranţilor. Prin urmare, e dificil pentru autorităţi să determine cu precizie cât de mult timp stai acolo, de fapt.

— Şi nici nu sunt dispuşi să te creadă pe cuvânt, presupun.

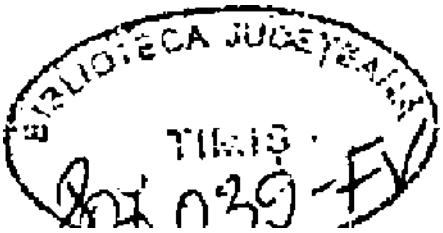

Poe se ridică în picioare, se postă cu spatele spre şemi-neu şi privi în jos spre Bennett, clătinând domol din cap.

— Lucrurile nu merg aşa. Vezi dumneata, nu e treaba lor să demonstreze că nu ai locuit în Monaco; e treaba du-mitale să dovedeşti că ai locuit acolo. Şi, într-un stil tipic franţuzesc, îşi acordă întotdeauna beneficiul oricărei suspiciuni. Te-ai dumirit acum?

— Sigur, spuse Bennett. Dar cum poţi dovedi că locuieşti acolo? Ce faci, te duci în vizită la Prinţul Rainier? Te prezinţi la secţia de poliţie în fiecare zi?

— Din fericire, nu s-a ajuns încă la aşa ceva. Dar e nevoie, într- adevăr, să laşi nişte urme foarte evidente – note de plată de la restaurant, tichete de parcare, bonuri de la benzinării, chitanţe de la spălătorii sau de la magazinele de vinuri, chestii de genul ăsta – şi, mai ales, trebuie să ai o factură telefonică sănătoasă. Doar ştii cât de mult le plac autorităţilor franceze facturile telefonice. Cu alte cuvinte, e nevoie de o prezenţă permanentă în scripte.

— Alia, zise Bennett.

— Văd că ţi-a picat fisa.

— Cred că da. Vrei să fiu dumneata.

— Pe hârtie. Pentru următoarele şase luni, după care vedem ce facem mai departe. O să te plătesc cu bani gheaţă, ceea ce o să te scutească de orice probleme de taxe şi impozite. Fireşte, o să stai în apartamentul meu din Monaco. O să conduci maşina mea, o să deschizi conturi pe numele meu la comercianţii locali şi, la vreo două-trei restaurante, o să semnezi tot în locul meu. O să-ţi dau un specimen de semnătură. O să constataţi că e uşor de plastografiat, dacă o suceşti cu susul în jos. îi prinzi şpilul în câteva ceasuri, spuse Poe, rânjind la Bennett, cu palmele larg desfăcute. Nu-i mare scofală, ce zici?

Bennett îşi termină coniacul din pahar, rezistă tentaţiei de a-şi mai turna unul şi încercă să nu se arate prea încântat de perspectiva de a fi plătit pentru a trăi ca un milionar.

Bineînţeles că era o escrocherie, dar o escrocherie în care victima îşi merita soarta.

Poe sabotă bunele intenţii ale lui Bennett, turnându-i încă un deget de coniac în pahar.

— Cum ţi se pare ideea? întrebări? Reţineri?

— Mda, recunosc că am câteva nedumeriri. Vreau să zic, nici nu m- aţi cunoscut bine, şi mi-aţi şi propus să devin complicele dumneavoastră într-o acţiune de evaziune fiscală.

— Te deranjează? Singur ai spus că toată lumea trişează. Crezi că treaba asta o să afecteze pe cineva, în afară de dumneata şi de mine? Crezi că Franţa o să se ducă de râpă? Sau că pensionarii bătrâni or să ajungă pe drumuri? Crezi că

or să se închidă spitalele din atâta lucru? Că suferinţa o să se extindă la nivel naţional, iar francul o să se prăbuşească spectaculos? Crezi că preşedintele Republicii o să fie nevoit să renunţe la dejunurile cu patru feluri de mâncare, pe care le serveşte la Lipp, sau ştiu eu pe unde se duce în ziua de azi?

— Nu, spuse Bennett. Dacă punem problema aşa, presupun că nu.

— Prin urmare, dacă pornim de la premisa că în privinţa societăţii suntem cu conştiinţa curată, ce alte motive de îngrijorare am mai putea avea? Riscul de-a fi prinşi?

— Există întotdeauna şi posibilitatea asta.

— Minimă, oricum, zise Poe. Doar dacă, fireşte, unul dintre noi nu e indiscret, adăugă el, ridicând o sprânceană şi zâmbind. Te asigur că nu eu o să fiu acela.

— Dar presupunând că – insist, doar presupunând, adică pur şi simplu o eventualitate ipotetică într-o situaţie ca asta – s-ar dovedi că nu sunt tocmai o persoană discretă. De fapt, continuă Bennett, care căpătase curaj de la coniac, să presupunem că fac asta şase luni, dar după aceea... în fine, vă şmecheresc. Mă apuc să vă şantajez,

sau chestii din astea. De unde puteţi avea încredere că n-o s-o fac?

Poe oftă, ca şi cum ar fi trebuit să explice un lucru elementar unui copil greu de cap.

— În afaceri, nu trebuie să mizezi niciodată pe încredere, cum ai aflat, din păcate, de la prietenul dumitale Bryn-ford-Smith.

Se uită câteva clipe la Bennett, ca să dea mai multă greutate ideii.

' – Ştiu că discutăm la modul ipotetic, aşa că nu trebuie să consideri că e vorba despre ceva care te priveşte personal. Dar, dacă te-ai apuca să faci ceva... supărător, aş nega că te cunosc şi te-aş da în judecată pentru fals, hoţie şi furt de identitate. Pentru mine ar fi agasant, dar pentru dumneata ar fi mult mai rău. Avocaţii mei nu sunt deloc simpatici, iar închisorile franceze sunt extrem de dezagreabile. Aşa am auzit.

Bennett clipi des.

— Iar eu aş şterge-o din ţară.

— Te-aş găsi imediat. Sau, mai bine zis, Shimo te-ar găsi. E un tip foarte ingenios.

Bennett îşi imagină brusc ce i-ar putea face japonezul ăla negălăgios. În nici un caz nu i-ar oferi pahare cu şampanie. Observă expresia relaxată şi amabilă de pe chipul lui Poe. Tipul avea un stil amical şi subtil de a lansa o ameninţare, care lui Bennett i se păru mult mai credibil decât pura aroganţă.

Poe râse şi se apropie de Bennett, ca să-l bată pe umăr prieteneşte.

— Dar hai să nu stricăm seara asta plăcută. Chestia asta poate fi micul nostru secret, un aranjament care ne convine reciproc. Gândeşte-te mai bine. Dumneata o să ai parte de o vară plină de confort, cu mulţi bani în buzunar; eu o să stau aici, adică exact unde vreau să fiu. Singurul care o să aibă de suferit o să fie fiscul, or eu, unul, consider

că amândoi am fost mai mult decât generoşi cu el în trecut, explică Poe, trăgând un ultim fum din havană şi azvârlind chiştocul în foc. Şi cine ştie? Nu-i exclus să te ajut să-l găseşti pe amicul dumitale, marinarul care s-a evaporat. Am nişte cunoştinţe prin Caraibe.

Bennett se şi vedea la Monaco – solvabil, bine hrănit, cu suficient timp la dispoziţie pentru a-şi aranja culcuşul pentru tot restul vieţii. Ce variante avea? O muncă de birou, dacă îşi găsea unde să se angajeze. Sau să facă pe şoferul pentru vreun prinţ saudit, pe care să-l fâţâie cu maşina încolo şi încoace pe Croisette. Sau încă o vară de trăit cu unghia-n gât în Luberon. Rahat. Oare nu gândul la o asemenea pleaşcă îl împinsese să dea anunţ la ziar? Păi atunci, de ce să nu profite acum? De ce să nu vadă şi el cum e să trăieşti pe picior mare?

îşi ridică privirile spre Poe.

— OK. S-a făcut, accept.

— Sunt încântat.

Şi îl bătu iarăşi amical pe umăr.

— Să-mi laşi adresa, continuă el, ca să-l trimit pe Shimo mâine dimineaţă cu toate detaliile, spuse Poe, întinzân-du-şi mădularele şi căscând. Am să te rog să mă ierţi, însă am nevoie să-mi fac cele opt ore de somn.

Ieşiră în răcoarea liniştită a nopţii; neagra imensitate a cerului părea ciuruită de stele. Ajuns lângă maşină, Bennett îşi întoarse privirile şi văzu silueta lui Poe în chenarul luminat al uşii, cu o mână ridicată în semn de rămas-bun. Ieşi din curte, iar în urma lui porţile masive de lemn se închiseră, glisând lent. De la început până la sfârşit, fusese o seară perfect orchestrată, cum erau, probabil, toate serile *chez* Poe, îşi imaginã Bennett.

*

Shimo parcă Citroenul voluminos în piaţeta din sat şi porni pe jos pe stradă, înfăţişarea lui exotică şi costumul

negru, pedant, făcându-le să se holbeze fărăjenă pe nişte

cumetre care stăteau la taifas lângă *épicerie.* Cățele se opriră din clevetit, ca să se poală uita după el mai bine, iar când văzură că o ia pe uliţa care ducea la casa lui Bennett, dă-dură din cap atotştiutoare. Or s-o întrebe ele pe Georgette, mai târziu, ce treabă avusese un străin ca ăsta cu englezul ei. Shimo nici nu le băgă în seamă. Era obişnuit ca lumea să se zgâiască la el în felul acesta *gaijin,* nepoliticos.

Bătu la uşă. Bennett îi deschise. Cei doi se salutară solemn, înclinând din cap.

— *Bonjour,* Monsieur Bennett.

— *Bonjour,* Monsieur Shimo.

— *Bonjour, bonjour,* apăru şi Georgette din bucătărie, cu ochii scăpărând de curiozitate sub cozorocul caschetei. *Alors, un petit café?*

Se duse înapoi în bucătărie şi opri radioul, ca să poală trage cu urechea mai bine. Bennett se scărpină în cap, sub privirile impasibile ale lui Shimo. A o lăsa pe Georgette în postura de participant neoficial la întâlnire, pentru ca ulterior să adopte poziţia de raportor faţă de prietenele ei din sat, însemna ca discuţiile purtate aici să fie la fel de publice ca un jurnal de televiziune, bunăoară. Nici ideea de a se duce cu Shimo la cârciumă nu era mai strălucită. Agăţându-se de o ultimă şansă, se gândi să vorbească în altă limbă.

— Parcă ţin minte că ştii englezeşte.

O părere de zâmbet:

— Bineînţeles. Vorbesc orice limbă europeană.

Un rânjet satisfăcut, şi Bennett răsuflă uşurat.

— Bun, o să vorbim în engleză, atunci, zise el, arătând din cap spre bucătărie. Nu ştie o boabă. Hai să ne aşezăm aici.

— N-ar strica să iei notiţe, spuse Shimo. Toate informaţiile sunt sus, aici, făcu el, bătându-se cu palma pe frunte. Nu există nimic scris, evident. Şi, înainte de a începe, te

rog să-mi dai înapoi scrisoarea primită de la prietenul nostru comun.

Bennett se duse să aducă un carneţel de notiţe şi scrisoarea de la Poe, în timp ce Georgette apăru cu ceştile de cafea, încercă să intre în vorbă cu Shimo şi se retrase îmbufnată când acesta îi mulţumi în engleză.

— Poftim, spuse Bennett, împingând plicul albastru pe masă.

înainte de a-l băga în buzunar, Shimo verifică dacă scrisoarea era înăuntru, după care îşi aprinse o ţigară şi începu să vorbească încet şi monoton:

— Adresa este Résidence Grimaldi, Avenue de Monte Carlo, imediat lângă Place du Casino. Ultimele două etaje de sus. Maşina este un Mercedes bleumarin 380 SL, cu plăci de înmatriculare monegasce. I s-a făcut revizia săptămâna trecută. O s-o găseşti în garajul subteran. Tot acolo, lângă ea, există un loc gol, pentru maşina dumitale. Au fost deschise conturi la trei restaurante – Coupole, Louis XV şi Roger Vergé Café. Semnezi când iei masa acolo. Iar când primeşti notele de plată la sfârşitul lunii, mă suni şi-mi comunici sumele. Or să ţi se trimită nişte cecuri, pe care pe urmă o să le expediezi de la oficiul poştal din Monaco. Acelaşi sistem e valabil pentru facturile de telefon şi de electricitate, ca şi în cazul tichetelor de parcare. Din astea e bine să ai cel puţin trei sau patru pe lună. Până aici e clar?

Bennett îşi ridică privirea de pe foaia pe care mâzgălise nişte însemnări.

— Nu mi se pare prea dificil. Dar spune-mi, vine cineva la curăţenie?

Shimo stinse ţigara.

— Fosta *femme de ménagea fost* trimisă înapoi în Filipine. O să angajezi pe altcineva – mişcă un pic din cap înspre bucătărie –, dar nu pe ea. Plăteşti cu bani gheaţă.

— Alia, spuse Bennett. Şi despre asta voiam să te întreb. Sunt cam strâmtorat în momentul de faţă – cu facturile pe care le am de reglat aici...

Shimo ridică mâna, iar Bennett îi remarcă pentru prima oara încheieturile noduroase şi proeminente, ca şi muchia de piele îngroşată, care forma un fel de carapace pe latura palmei japonezului. Pe scurt, ceva foarte practic, dacă voia să fărâme cărămizi sau căpăţâni de oameni.

— Suma de douăzeci mii de franci o să fie livrată la apartament în data de cincisprezece a fiecărei luni, spuse Shimo şi scoase un plic maro din buzunar. Poftim, ai aici prima plată. Tot în plic o să găseşti cheile de la apartament şi de la maşină, plus semnătura amicului nostru. Te sun în Monaco mâine seară la opt, ca să mă asigur că te- ai instalat fără probleme. Alte întrebări? zise el, uitându-se la ceas.

Bennett îşi studie notiţele câteva clipe, după care clătină din cap.

— Nu. Pare destul de limpede.

Shimo se ridică în picioare, iar Bennett îl conduse până Ia uşă. Japonezul se întoarse şi se înclină, salutându-1:

— Şedere plăcută în Monaco.

Urarea sunase cumva a ordin. întorcându-se în camera de zi, Bennett o găsi pe inchizitoarea cu şapcă de baseball, încă zbârlită şi ofensată; punea ceştile de cafea pe o tavă şi privea cu dezaprobare resturile strivite ale ţigării lui Shimo.

— Aşa deci, spuse ea. Un japonez. Precis ai făcut o afacere

cu el.

Bennett se gândi câteva secunde.

— Dacă vrei să ştii, Georgette, intenţionez să-mi cumpăr o maşină. O Toyota. Foarte bună maşină, Toyota. Foarte fiabilă.

— Dar deloc ieftină, remarcă Georgette, înclinându-şi capul şi aşteptând explicaţii suplimentare.

Bennett respiră adânc.

— Absolut. Insă o să am serviciul ăsta pentru următoarele luni, ceea ce presupune că o să călătoresc mult. De fapt, trebuie să plec mâine. Nu te enerva, spuse el, când văzu că Georgette făcuse ochii mici. O să am grijă să-ţi primeşti banii.

— Şi cine o să aibă grijă de hainele dumitale? Cine o să-ţi spele şi o să-ţi coasă? Cine o să te mai răsfeţe cu cămăşile? Aud? Cine?

— Nici pentru asta nu trebuie să te enervezi. O să stau la hotel.

Georgette îşi ţuguie buzele, pufnind expresiv.

— Ah, ce barbari, ăia de-acolo. La ei scrobeala se pune ca gemul, cu nemiluita. Aşa am auzit.

*

în seara aceea, în timp ce Bennett se pregătea pentru o perioadă de absenţă prelungită, Georgette se duse la Café Crillon pentm doza zilnică de *pastis şi* de bârfă. Monsieur Papin, ca de obicei, se refăcea la bar după o zi epuizantă de extorcări meschine şi de deschis plicuri la abur. Trei dintre cucoanele din sat îi povestiseră deja despre străinul care

venise în vizită la Bennett – ceva absolut neobişnuit,

un *Japonais* în costum aşa că acum se ridică şi se apropie de Georgette, gata să culeagă informaţii.

— *Et alors, ma belle,* şopti el confidenţial, de parcă i-ar fi propus o întâlnire amoroasă în dosul parcării auto, aţi avut musafiri azi?

Nevrând să admită, mai ales în faţa lui Papin, pe care nu-l putea suferi, că habar n-avea ce se discutase, Georgette, fără să se grăbească, se uită pieziş la el, cu un aer atotştiutor.

— Nu-i treaba ta. Unele lucruri sunt personale.

Şi trase o duşcă bună de *pastis,* înfiorându-se de plăcere când licoarea îi arse gâtul.

—Japonezul a venit cu o maşină foarte importantă. Un ditamai Citroenul. Şi în costum. Un om serios, nu încape îndoială. Să fie oare prieten cu Monsieur Bennett?

— Papin, atâta îţi spun, şi cu asta basta. Monsieur Bennett pleacă mâine din sat, cu nişte treburi. Nu am voie să spun *ce* treburi.

Papin încuviinţă din cap şi se bătu cu degetul pe aripa nasului.

— O să vrea să i se reexpedieze corespondenţa.

— Da, spuse Georgette. La mine. Nedeschisă, dacă se poate.

Goli paharul, îl trânti pe tejgheaua barului şi ieşi din cârciumă cu un aer extrem de satisfăcut. Să se-nveţe minte, acel *salaud* obraznic, să-şi mai bage nasul în treburile ei. în fine, nu tocmai ale ei, dar oricum, pe-aproape.

capitolul 5

Ţj eorgette ţinuse morţiş să-i facă ea însăşi bagajul lui Bennett, având grijă să pună, separat, fiecare pantof în câte o pungă de plastic, să învelească frumos cămăşile în foiţă de hârtie, să aranjeze meticulos şosetele, lenjeria de corp şi cravatele, bombănind neîncetat despre crasa incompetenţă a spălătoriilor comerciale şi despre veşnicul pericol reprezentat de moliile vorace, nelipsite din dulapurile dubioase de hotel, unde se face curat doar de mântuială. Lui Bennett îi părea rău că n-o putea lua cu el. Georgette nu ieşise niciodată din sat mai departe de Avignon, ceea ce însemna o oră de mers cu maşina, or un duplex în Monaco ar fi însemnat pentru ea cu totul altă lume.

— O să-mi fie dor de tine, Georgette.

— *Pouf*

— Ba nu, zău. Dar o să ţinem legătura. Precis o să mai trec pe-aici din când în când.

Georgette pufni, netezi un ultim strat de foiţă de hârtie peste un trio de pulovere împăturite umăr la umăr şi, cu un mormăit de satisfacţie, închise valiza din piele roasă.

Bennett îşi pipăi buzunarele de la haină, simţind umflătura liniştitoare a banilor lichizi. Cheile. Paşaportul, pentru orice eventualitate. Gata, putea pleca.

— Bun, să ai grijă de tine, spuse el.

— Şi dacă o să te caute cineva? Ce să spun?

— Spui că sunt plecat într-o călătorie, zise el, ridicând valiza. O să-ţi trimit o carte poştală. O mulţime de cărţi poştale.

Georgette renunţă la orice altă tentativă de a smulge vreo informaţie de la Bennett, pufni din nou şi, mângâin-du-l cam

stângaci pe braţ, spuse:

— Nu uita să-ţi schimbi ciorapii.

Maşinuţa lui Bennett înainta pe autostradă, cu viteza constantă de 120 kilometri la oră, dându-se la o parte din calea BMW-urilor şi a Mercedesurilor care zburau ca bolizii pe lângă el, sforăind dispreţuitor din ţevile lor de eşapament. Deşi sezonul abia începea, şoseaua era plină de maşini cu numere de înmatriculare germane şi elveţiene, conduse de oameni care abia aşteptau să ajungă la soare, după lunga iarnă din nord. O săptămână sau două, după care, bronzaţi un pic, se vor năpusti înapoi la birourile lor din München sau la clinicile din Geneva, unde vor începe imediat să facă planuri cum să repete toată distracţia asta în august. $i Bennett începea să aprecieze opulenţa care îl aştepta, simţind cum părerile de rău privind decizia de a lucra pentru Poe se risipeau complet la gândul celor şase luni de stat la soare pe banii altuia. Cum numise Poe chestia asta? *O înşelătorie inofensivă. Singurul care o să aibă de suferit o să fiefiscuL* Argumentul era seducător, iar pentru Bennett toată povestea asta nu constituia o infracţiune mai gravă decât nenumăratele ajustări financiare ingenioase, practicate zilnic de către marile corporaţii în numele cauzei sacre a creşterii dividendelor şi a satisfacerii acţionarilor.

Aruncă o privire spre ceasul de la mână, când trecu prin dreptul indicatoarelor pentru Cannes şi Antibe. Prea târziu pentru masa de prânz. Oricum, abia aştepta să îşi vadă reşedinţa de vară, să tragă în piept aerul rarefiat al locului pe care Brynford-Smith îl numise întotdeauna, cu o fărâmă de resentiment invidios, Millionaires-sur- Mer, şi să

înceapă să-şi trăiască viaţa după modelul Poe. Părăsi autostrada la Nisa şi porni pe şoseaua care şerpuieşte de-a lungul coastei, pe lângă Villefranche, Beaulieu şi Eze, amintin-du-şi de toate momentele frumoase pe care le petrecuse cu diferite fete în diferite hoteluri, pe vremea când

filmările senzaţionale din Paris nu se puteau încheia decât prin-tr-un weekend pe Riviera. Asta se numea prospectare de noi decoruri, cum ziceau ei, până când contabilul firmei pusese piciorul în prag, când Bennett încercase să justifice cumpărarea şi consumarea unei sticle de un litru jumătate de

Margaux din '73, pe post de băutura răcoritoare pentru întreaga echipă.

Ajunse în Monaco, simţindu-se dintr-odată jerpelit în maşina lui mică şi prăfuită, viră la dreapta pentiu a coborî spre port şi pe urmă se opri ca să se orienteze în spaţiu.

Monaco este micuţ. întregul principat nu este mai mare decât Hyde Park, aşa că expansiunea şi dezvoltarea de-a lungul anilor se făcuseră pe verticală, cea mai mare parte a celor aproximativ douăzeci de mii de locuitori trăind în nişte zgârie-nori minusculi. Cel mai important locuitor, fiind prinţ şi reprezentantul actual al celei mai vechi familii domnitoare din lume, beneficiază de o reşedinţă mai spaţioasă – un palat, dotat cu o orchestră, o gardă de palat şi o baterie de tunuri antice pentru a-i pedepsi pe invadatorii care ar încerca să plece pe furiş de la mesele de joc. Poliţia este numeroasă şi îmbrăcată impecabil. Infracţiunile nu există decât în articolele din presa străină. Este un loc în care omul poate trăi în armonie cu banii lui.

Bennett ocoli lent portul cu maşina, urcă dealul care ducea la Casino şi găsi rampa de coborâre spre zona de parcare de sub Résidence Grimaldi. Cu ajutorul cheii, ridică bariera de securitate, trecu prudent pe lângă botul protuberant al unui Rolls Royce alb şi opri pe locul gol de lângă Mercedesul lui Poe. Totul era exact cum îi povestise Shimo că trebuia să fie. Coborî din maşină şi se trase

un pic în spate, privind înjur prin garajul care semăna foarte bine cu un *showroom* subteran pentru automobile de lux. Fără îndoială, nu vedeai acolo altă maşină mai pipernicită şi

mai murdară decât sărmanul lui Peugeot. Oare nu riscai să te pricopseşti cu vreo amendă în Monaco, dacă ieşeai pe stradă cu maşina nespălată?

Liftul, mochetat şi plin de oglinzi, îl duse la apartamentul de sus, cu un oftat hidraulic resemnat, ca şi cum n-ar fi fost obişnuit să care o valiză atât de veche şi de uzată. Bennett traversă un mic coridor şi descuie uşa pe care se vedea doar ochiul negru şi rotund al unui vizor.

Era limpede că lui Poe îi plăceau priveliştile măreţe. Prin peretele de sticlă al salonului, dincolo de terasa cu ghivece pline de muşcate şi leandri, se vedea scânteierea unduitoare a Mediteranei sub soarele după-amiezii. încăperea propriu-zisă avea un aspect rece şi modern, cu multă sticlă, metal cromat şi piele, părând impersonală, deşi existau acolo câteva cărţi, un teanc de compact discuri lângă staţia stereo şi o colecţie de postere de turism de prin anii treizeci, semnate şi înrămate, care făceau reclamă de-liciilor iernii la Cannes şi Monte Carlo. în colţul din spate, o scară în spiralăducea la etajul de dedesubt, unde Bennett constată că întregul palier fusese golit pentru amenajarea unui dormitor imens, cu un vestiar spaţios şi o sală de baie – altfel spus, un aranjament extrem de egoist şi confortabil. Nu existau condiţii pentru a înnopta acolo, decât dacă erai dispus să dormi în acelaşi pat cu Poe. Bennett puse jos valiza, deschise uşile glisante şi ieşi pe o alta terasă, ceva mai mică decât cea de sus, dar, cum era firesc, aşezată cu faţa spre est. Terasa pentru răsăritul de soare. Afară era plăcut, cu minimum zece grade mai cald decât în Vaucluse, şi când privi în jos la bărcile mici cu pânze, care pluteau uşor pe luciul golfului, Bennett simţi că norocul începea să-i surâdă. Vara aici nu avea să fie deloc o povară.

Putea să mai amâne despachetatul. Trebuia să facă nişte cumpărături, să scoată Mercedesul la plimbare, să adune tichete de parcare. Coborî cu liftul în garaj şi, timp de câteva minute, aşezat în maşina lui Poe, îşi reglă scaunul şi

oglinzile, savură mirosul de piele scumpă, sunetul solid, ca de seif bancar, care se auzea când se închideau portierele, ecoul mormăit al motorului, când îl porni. Altă viaţă decât cu micuţul Peugeot! Căpătai şi un alt stil de condus, mult mai relaxat. După deferenţa neobişnuită manifestată de către ceilalţi şoferi, s-ar fi zis că maşina asta îţi conferea cumva dreptul la prioritate pe şosele. Ori era, poate, doar faptul că şi certurile între automobilişti, la fel ca infracţiunile, sărăcia şi impozitele pe venit, erau interzise aici, pentru a nu tulbura ritmul agreabil şi tihnit al vieţii mo-negasce.

Bennett se opri în câteva locuri – ca să-şi ia vin, pâine, cafea, lapte şi, pentru a marca momentul sărbătoresc, nişte ochelari de soare „Armâni" –, dar nu reuşi să facă rost de nici un tichet. Dacă Mercedesurile erau scutite de plata parcării?! Hotărî să pună la încercare răbdarea poliţiei, aşa că lăsă maşina lângă treptele de la Casino şi traversă până la Café de Paris, unde cumpără de la intrare *Biblia restaurantelor,* de Gault Millau. Alese o masă pe terasă şi comandă o bere de la un ospătar care afişa încă zâmbetul acela de început de sezon, care prin august avea deja să se preschimbe într-o ursuzenie provocată de surmenaj.

Din locul unde şedea la soare, Bennett se bucura de o privelişte somptuoasă. În stânga, maldărul rococo al cazinoului, cunoscut cândva, printre muşteriii lui mai puţin băftoşi, drept „catedrala iadului"; în dreapta, sculpturile şi grădinile aceluiaşi Casino, tunse şi udate meticulos, unde un pluton de grădinari se deplasa lent printre palmieri, în căutarea eventualelor buruieni care făcuseră cumva prostia de a-şi încerca norocul pe asemenea tărâmuri selecte; exact vizavi, Hotel de Paris, locul de naştere al celebrei

crêpe Sizette şi perfect amplasat totodată pentru turiştii dornici să investească la ruletă şi *blackjack.* Bennett privea vânzoleala slugarnică produsă la intrarea în hotel, în momentul în care un bărbat extrem de bătrân, însoţit de o tânără extrem de blondă, ieşi şi se încruntă la soare, după

care traversă în pas de melc la Casino, unde, atins din spate de multe mâini binevoitoare, care îl împingeau în sus, urcă treptele şi pătrunse în amurgul permanent al sălilor de joc.

Veni berea şi, odată cu ea, o notă de plată din care Bennett află că îl costa treizeci de franci, adică de trei ori mai scump decât îl taxa Léon la cârciuma din St-Martin. Dar ce naiba, îşi zise Bennett. Păi, în seara asta trebuia doar să semneze, nu să plătească, aşa că n-Ar strica să răsfoiască un pic ghidul lui Gault Millau, ca să-i mai vină idei. Studie descrierile celor trei restaurante desemnate de Poe şi decise să pornească de la cel mai de sus, cu bucatele preparate de Alain Ducasse la „Louis XV", unul dintre cele zece restaurante din Franţa notate cu 19 puncte din 20 şi unde, în mod aproape cert, era mult mai scump decât la oricare dintre localurile unde mâncase Bennett în ultimii ani. Ce bine că sărise peste masa de prânz.

Gândindu-se la cină, îşi aminti că trebuia să-şi facă şi lecţiile – o mică plastografiere uşoară, ceea ce presupunea să-şi exerseze mâna la ascuţimile şi buclele semnăturii lui Poe. îi dădu un bacşiş chelnerului, primi în schimb salutul acestuia printr-o mişcare din cap şi se îndreptă spre Mercedes, unde găsi, în fine, un tichet de parcare. îl vârî în buzunar cu sentimentul misiunii îndeplinite şi, suin- du-se la volan, coti la colţul străzii spre noua lui locuinţă.

Soarele crepuscular nu părăsise încă terasa, poleind cu ultimele-i licăriri pereţii salonului. Bennett trecu în revistă biblioteca muzicală a lui Poe – aproape numai opere – întrebându-se, aşa aiurea, dacă era şi vocea maică-sii prin vreun cor, şi optă pentru o selecţie de arii cântate de Freni. O muzică numai bună pentru falsificări, îşi zise

el. Bine, dar oare ceea ce facea el acum chiar constituia o infracţiune, ori faptul că avea permisiunea posesorului iscăliturii scuza orice nelegiuire? în fine, asta era o dilemă pur teoretică. Fiindcă, practic, dacă tot ajunsese aici, de ce

să nu se dea drept Poe, cum şi trebuia, de fapt? Se instală pe canapea în faţa măsuţei joase, cu un carneţel şi cu specimenul de semnătură, pe care îl întoarse cu susul în jos, cum îi sugerase Poe, ca să-i fie mai uşor la început. Parcă era din nou elev şi, drept pedeapsă că nu fusese cuminte în clasă, trebuia să scrie de o sută de ori: *Nu o să mai vorbesc în timpul orelor. Şcolarii guralivi mc învaţă carte. î*n realitate, acum era mult mai uşor, Bennett neavând de imitat decât patru litere, aşa că după o oră, varianta lui semănă cu iscălitura originală îndeajuns de bine încât să înşele vigilenţa oricărui ospătar sastisit.

Privirea i se opri pe una dintre cărţile de pe masă – un volum negru, dreptunghiular, cu fotografia unei mâini bătătorite şi murdare de pământ, care ţinea un fel de tubercul negru şi ciupit de vărsat. în contrast, titlul scris cu alb suna aşa: „LA TRUFFE şi misterele diamantului ne-gm". Frunzări un pic cartea. Fotografii cu câini scurmând în pământ, cu alte mâini murdare ţinând trufe sau teancuri de bancnote, cu tot felul de oameni cu obrajii zbârciţi, arşi de vânt şi de soare. Şi, la începutul unui capitol intitulat „Escrocherii cu trufe", câteva foi de hârtie pe care Poe scrisese cu negru, tare şi apăsat, diverse însemnări şi cifre. Curios, Bennett le luă cu el, ca să le citească la cină.

în realitate, nici cunoştinţele lui despre trufe nu se limitau la preparatele culinare extravagante, consumate ocazional. Cine trăieşte câtuşi de puţin în Franţa conştientizează automat importanţa – de fapt, deferenţa – cu care sunt privite aceste ciuperci cu miros înţepător, socotite drept nestematele negre şi urgisite din coroana faimoasei *France gastronomique.* Preţurile lor apar în ziare. Despre calitatea lor, care variază de la an la an, se discută în barurile şi

restaurantele din toată ţara. Din Lille până în Carcassonne, gurmanzii patrioţi proclamă superioritatea trufelor negre faţă de trufa albă italiană, şi ferească Dumnezeu să nu fii de acord cu ei. În ţările anglo-saxone, lumea consideră că

îndeobşte curăţenia şi sfinţenia merg mână în mână; francezii, în schimb, dau întâietate stomacului, în detrimentul săpunului şi al apei, iar trufa este o icoană pentru ei. De fapt, nu o dată se întâmplase ca la biserica din St-Mar-tin să se ţină o slujbă închinată trufei, atunci când sezonul se dovedise deosebit de bun. Cu alte cuvinte, trufele nu erau departe de a fi considerate nişte obiecte sacre – cu şarmul suplimentar de a fi şi scandalos de costisitoare. Sau de a le procura gratis, dacă aveai relaţii acolo unde trebuia.

Odată, într-o zi geroasă de ianuarie, Bennett fusese pe pantele Muntelui Ventoux, împreună cu unchiul lui Georgette, Bertrand, care iarna făcea *braconnage,* adică mergea la furat de trufe. Ştiau toţi sătenii, dar nu suflau o vorbă, fiindcă Bertrand se pricepea să le închidă gura, mituin-du-i printr-o împărţire judicioasă a prăzii. Nu vindea niciodată trufele. Emoţia palpitantă de a le găsi, bucuria de a nu trebui să dea bani pe ele, deliciul de a le mânca reprezentau, pentru el, nişte recompense suficiente. Unchiul Bertrand lucra împreună cu o femelă de şoricar pitică şi musculoasă. Parcă-i vedea şi acum pe amândoi: bărbatul în patru labe, scormonind uşor cu hârleţul pentru trufe, în timp ce câinele privea, vibrând de nerăbdare. Fusese o zi fructuoasă, încheiată în bucătăria lui Bertrand cu cea mai bună omletă pe care o mâncase vreodată Bennett. Amintindu-şi de ea, puse mâna pe telefon.

Făcu o rezervare la „Louis XV" şi întrebă dacă fusese deschis contul. *„Bien sûr, Monsieur Poe, bien sûr. A très bientôt,* spuse profesional glasul binevoitor de la celălalt capăt al firului. Ce frumos se poartă lumea cu bogătaşii, îşi zise Bennett şi coborî să facă un duş, la etajul de dedesubt, unde muzica din *Traviataîl* întâmpină din difuzoarele

montate în dormitor şi din baia cu dimensiuni olimpiene.

Peste o jumătate de ceas, îmbrăcat cu un costum gri dintr-o stofa subţire, o cămaşă albă şi un papion cu picăţele înnodat

lejer, ceea ce, spera el, conferea înfăţişării sale o nuanţă de prosperitate delăsătoare, ieşi pe terasă cu un pahar de vin, privind în noapte la palmierii luminaţi cu reflectoare şi la ţărmul strălucitor al principatului Monaco. Splendoarea, senzaţia aceea de vrajă insesizabilă şi indescriptibilă, umplea văzduhul. îl aştepta cina la unul dintre cele mai selecte localuri din Europa. Nu-i mai lipsea decât o prietenă dejoacă, o persoană cu care să împartă această nouă existenţă de bulevardist subvenţionat Avea să dea a doua zi nişte telefoane, ca să vadă dacă totuşi vreuna dintre fostele lui iubite nu izbutise cumva să scape de inevitabilul Volvo, de casa la ţară şi de cei doi copii, care le scoseseră din circulaţie pe atâtea.

Intră în casă ca să-şi mai umple paharul, dar se opri când auzi telefonul sunând şi se uită la ceas. Era opt.

— Sunt Shimo. E totul în ordine?

— Nici nu se putea mai bine. Am reuşit chiar şi să fac rost de un tichet de parcare.

— Vasăzică, nu sunt probleme? N-a sunat nimeni?

— Nu. De ce? Trebuia să sune?

Urmă o scurtă pauză.

— Nu, probabil că nu. Ai numărul de-aici?

— Sigur că da.

— Bine.

Şi, după bâzâitul din receptor, Bennett pricepu că legătura se întrerupsese. Domnul Shimo ăsta al nostru nu-i prea vorbăreţ, îşi zise el, ridicând din umeri. Sau poate că o fi întârziat la antrenamentul de karaté.

La o distanţă de vreo sută şaizeci kilometri de Monaco,

Shimo îi raportă lui Poe:

— E-acolo. Zice că nu sunt probleme şi că n-a sunat nimeni.

Poe întinse mâna spre farfuria cu măsline negre din faţa lui, alese una şi o privi gânditor.

— Nici nu cred c-o să sune. Ştii că nu-i place deloc să vorbească la telefon. Când trebuie să facă livrarea?

— Sâmbătă seara. O să-l sun pe Bennett când se apropie momentul şi o să-i spun să nu plece de-acasă.

— Perfect, spuse Poe, muşcând din măslină. Ce mult a trecut de- atunci, Shimo, nu-i aşa?

Japonezul aproape că zâmbi.

— Dar a meritat aşteptarea, domnule Julian. A meritat aşteptarea.

Condus la masa care i se rezecase în somptuosul salon auriu, Bennett se lăsă convins să accepte un pahar cu şampanie, după care reflectă la plăcerile de a cina de unul singur. îşi aminti de povestea pe care o auzise despre un burlac eligibil foarte bine văzut în cercurile mondene din Londra, devenit ţinta preferată a tuturor mamelor care aveau fete de măritat. La un moment dat, o matroană deosebit de ambiţioasă şi insistentă, enervată de programul veşnic încărcat al celibatarului, dar decisă să-l prindă în capcană, îl invitase la o petrecere, cu trei luni înainte ca aceasta să aibă loc. Calm şi politicos, omul îşi scosese agenda din buzunar, o deschisese la data respectivă şi clătinase trist din cap. „Ce păcat, regret, dar este tocmai seara când cinez de unul singur", zisese el.

Tare mult îi plăcea istorioara asta lui Bennett. Avea şi el latura lui solitară, moştenită probabil de la taică-său, aşa că uneori nimic nu-l atrăgea mai mult decât să mănânce şi să

bea bine şi pe îndelete, dar fără să fie nevoit să discute tot felul de fleacuri, ci dimpotrivă, să poată trage cu urechea la ceilalţi meseni şi să-i studieze, dacă erau suficient de interesanţi, sau, dacă nu, să citească liniştit.

Lotul din seara asta, îşi zise el, privind înjur, prin salon, n-avea cum să-i ocupe timpul prea mult. Cuminţi, prosperi şi agăţându-se încă de vârsta mijlocie, cei mai mulţi dintre ei însoţiţi de câte două specimene clasice de „Riviera Girl” – femeia mlădioasă, supra- înzorzonată, permanent bronzată, care râde ca la comandă la fiecare replică rostită de bărbatul în vârstă pe care îl acompaniază. Prin iulie, toate magazinele de lux din Monaco vor colcăi de tinere de acest fel, iahturile vor purta ghirlande din trupurile lor, cluburile de noapte vor zdrăngăni de clinchetele micilor lor *bijoux* procurate de la Cartier sau Bulgari, adevărate medalii de campanie ale Fetelor-de-pe-Riviera. Bennett prinse privirea uneia dintre ele – o euroasiatică superbă, cu pielea ca şofranul pal, îmbrăcată în mătase verde închis, cu smaralde

asortate şi cu o expresie de plictis politicos – şi îi făcu şmechereşte cu ochiul. Privirea tipei zbură sus, la vreun metru deasupra capului lui Bennett, care preferă atunci să-şi îndrepte atenţia spre meniu.

După o foarte scurtă lectură care îl umplu de încântare, dar şi de indecizie, Bennett se dădu bătut. Oferta era prea vastă, totul suna minunat, aşa că se decise să apeleze la un ajutor de specialitate, o opţiune întotdeauna inspirată într-un restaurant serios. Nici nu apucă bine să ridice sprânceana şi se trezi lângă el cu ospătarul-şef.

— Monsieur Poe?

— Am de gând să merg pe mâna dumitale. Ce îmi poţi sugera? Ceva uşor ar fi perfect.

Prima parte a consultării dură cinci minute. Sosi pe urmă somelierul, care, plin de gravitate, începu o discuţie serioasă

cu ospătarul-şef despre miros şi aspect, podgorii şi soiuri. Bennett se rezemă de spătar, simţindu-se răsfăţat cum se cuvine. Iată cum doi înalţi experţi, buni cunoscători ai artei gastronomice, se străduiau să determine exact ce combinaţie de gusturi i-ar putea oferi nişte plăceri alese în următoarele două ceasuri. Realiză că ultima oară când luase masa în oraş fusese la cârciuma din sat, unde pe masă aveai şerveţele de hârtie, iar meniul costa cincizeci de franci. Ce trataţie ar fi o masă aici pentru Anny şi Léon! Dar ce trataţie ar fi, de fapt, pentru oricine. Era tare nostim să fii bogat, chiar şi prin procură.

Cei doi bărbaţi plecară aferaţi, iar în locul lor apăru un chelner fercheş, care începu să se agite de zor cu tacâmurile şi paharele lui Bennett, mutând cu un centimetru la stânga micul *vas* cu flori proaspete şi netezind o încreţitură imaginară de pe faţa de masă. Bennett scoase însemnările lui Poe despre trufe şi se apucă să citească.

Prima pagină începea sus cu un citat fără autor: „Omul a inventat vaccinul, antibioticele, computerul; face curse prin cosmos şi înfige drapele pe lună – dar până acum n-a fost în stare să descopere cum se cultivă trufele." Sub asta, o diagramă simplă prezenta recoltele de trufe ale Franţei, de la punctul maxim de peste o mie de tone în 1905, la numai şaizeci şi nouă de tone în 1987. Perspectiva pentru 1995-1996 era şi mai sumbră – doar nişte amărâte de douăzeci de tone, faţă de o cerere estimată la şaizeci-opt-zeci de tone. Bennett sorbi gânditor din şampanie. Ce să te mai miri atunci că la magazinele de delicatese din Paris un kilogram de trufe ajungea să coste şi opt mii de franci?! Asta era economia de piaţă. Tocmai când încerca să socotească suma care s-ar putea scoate pe o tonă de trufe, murmurul respectuos al somelierului îl făcu să-şi ridice privirea.

— Chassagne-Montrachet '92.

Tăie capsula, scoase dopul, cu respectul cuvenit, iar nasul lui

Bennett cunoscu deliciul mirosului de nectar. Puse hârtiile deoparte, când chelnerul sosi cu primul fel de mâncare.

Sparanghel proaspăt, verde-violet, servit cald, plutind într-o emulsie delicată din ulei de măsline cu oţet aromat, altfel spus, o operă de artă pe farfurie, în care nu puteai

să nu înmoi în sos, până la ultima picătură, bucăţele din-tr-o pâine care îi amintea lui Bennett de revelaţia pe care o avusese, cu mulţi ani în urmă, când gustase pentru prima oară dintr-o franzelă franţuzească autentică. Nimic nu se compară cu gustul nostalgiei, îşi zise el. Când farfuria arăta de parcă fusese linsă de o pisică, Bennett se rezemă de spătar şi reluă lectura însemnărilor lui Poe.

Din ele reieşea mult mai mult decât o pasiune gastronomică trecătoare pentru trufe, ceea ce îl făcu pe Bennett să devină tot mai curios, da, din ce în ce mai curios. Ce voia Poe, de fapt? Să încerce să cultive trufe? Şi de ce sub-liniase pasajul acesta? „Un spor de la o trufa din anul precedent, în momentul putrefacţiei, este transportat (prin insecte, animale, ploi sau vânt) în sol. Acolo sporul germinează, formând un embrion de fungus al cărui miceliu constă în filamente ca nişte fire, numite hife. Acestea se prind de rădăcinile copacului, care va hrăni cu seva lui trufa-parazit, într-o simbioză numită micoriză." Urmau nişte însemnări despre tipurile de sol, orientare, altitudine, precipitaţii, specii de copaci şi o repartizare regională a producţiei de trufe din Franţa, care părea în scădere.

Penuria nu ajunsese însă să se simtă la Monaco, după cum constată Bennett când i se aduse felul principal, un *colinot* pescuit numai de câteva ceasuri din Mediterana, fript la grătar pe un foc de lemne, învelit cu unt topit şi piure de trufe, şi servit cu nişte busuioc prăjit uşor. Nici nu-şi amintea să fi gustat vreodată ceva mai fin, ceea ce-l făcu să se uite cu compătimire la o „Riviera Girl" aşezată la a doua masă de lângă el, care păştea dintr-un fel de salată chioara. Se

întrebă dacă fata nu-şi sugea cumva smaraldele, între două feluri de mâncare, ca să se mai întremeze un pic.

în timpul ritualului tacticos al debarasării mesei în aşteptarea desertului – strângerea farfuriilor, măturarea firimiturilor de pâine într-un sicriu miniatural din argint, netezirea feţei de masă, aşezarea tacâmurilor pentru

dulciuri –, Bennett continuă să soarbă din vin, regretând că nu putea lua acasă ceea ce avea să rămână totuşi în sticlă. Cu vinurile obişnuite se comporta ca o sugativă, însă nivelul consumului scădea drastic când avea norocul să bea ceva excepţional. Iată un argument în favoarea economiilor pe care le puteai face cumpărând doar soiuri alese. Pentru asta n-ai avea nevoie, la pornire, decât de vreo trei sau patru sute de mii de franci! Cu o ultimă sorbitură prelungă, puse paharul deoparte şi se uită la chelner, care îi aşează în faţă un *gratin* de fragi şi seminţe de brad, cu nişte gesturi pioase de parcă ar fi adus o ofrandă zeilor. Cum o să fie să trăiască aşa în fiecare zi? Un viciu incurabil, decise Bennett, înşfacând lingura pofticios.

Cât savură cafeaua şi o *fine,* termină de citit şi notiţele. Ultima parte conţinea calculele lui Poe, care se bazau ipotetic pe un preţ cu amănuntul de patru mii franci kilogramul. Pe margine, Poe scrisese *minimum cinci tone pe an şi* sublimase gros totul. La preţul avut în vedere, stabilit intenţionat la un nivel relativ scăzut, Bennett făcu socoteala că o cantitate de cinci tone de trufe ar valora douăzeci milioane de franci, adică patru milioane de dolari. Pe an. Dar ce mama naibii voia să facă Poe? Să cumpere sau să vândă? în oricare dintre variante, o cină de patru stele, cum fusese asta, era ca o picătură minusculă într-un ocean de apă, aşa că Bennett se semnă pompos, cu noul lui nume, pe nota de plată, adăugând şi un bacşiş impresionant de mare. Nicăieri nu se întâmplă ca nişte veşti bune de acest fel să nu se răspândească mai repede decât într-un restaurant; prin urmare, la plecarea lui Bennett fură de faţă, personal, atât

ospătarul-şef, cât şi somelierul, ambii expri-mându-şi profunda şi sincera dorinţă de a-l revedea în foarte scurt timp.

Nu vă faceţi griji, aşa o să fie, comentă Bennett în gând. Făcu un tur prin jurul grădinilor cazinoului şi, foarte mulţumit, se vârî în patul lui imperial.

capitolul 6

vt/alele terasei principale păstrau încă răcoarea dimineţii când Bennett ieşi desculţ, ca să pregătească măsuţa pentru micul dejun: cafea, ochelari de soare, agenda şi telefonul. Pe cerul albastru ca o carte poştală plutea doar o părere de nor, undeva deasupra fundalului muntos al principatului Monaco, care poartă numele de „Tete de Chien". Afară era deja cald, aşa că Bennett îşi scoase halatul de baie, ca să permită soarelui să intre în acţiune pe pielea lui de iarnă. Moştenise de la maică-sa pigmentaţia tipică italienilor, ceea ce însemna că într-o săptămână se va înnegri ca o ciocolată, o transformare anuală care nu contenea să-l înveselească de fiecare dată. Indiferent de frecventele reacţii ale medicilor, care clătinau precauţi din cap şi îl avertizau împotriva grozăviilor cauzate de arsurile pe epidermă şi de îmbătrânirea prematură a pielii, Bennett se simţea mai bine când era bronzat, fără să-i pese dacă facea riduri sau nu. Potrivindu-şi scaunul astfel încât să poată sta în directa bătaie a soarelui, se apucă să frunzărească prin agendă, în căutarea unei companii.

De-a lungul timpului, relaţiile lui cu femeile urmaseră un tipar specific multor burlaci care preferau să rămână burlaci – o serie de legături ajunse la capăt, uneori amical, alteori nu, graţie ticăitului tot mai insistent al ceasului biologic. Ceva perfect natural, Bennett trebuia să recunoască, dar chiar şi aşa, aluziile şi şuşotelile nocturne despre căsătorie sau bucuriile unui cuibuşor plin de bebeluşi aveau asupra lui Bennett acelaşi efect ca o găleată de apă rece azvârlită

peste un câine care aleargă după o căţea în călduri.

îşi dădea seama, uneori chiar spera, că într-o bună zi situaţia avea să se schimbe, dar pentru asta era nevoie de o femeie pe care încă n-o întâlnise. Până atunci, va continua să fie, probabil, acelaşi amestec de dorinţă sexuală şi afecţiune ca înainte. Ceea ce nu însemna că era ceva rău, atâta vreme cât mergea. Trecu în revistă numele din agendă, amintindu-şi, uneori cu dificultate, de circumstanţele diferitelor despărţiri. Chantal plânsese, dar se ţinuse tare. Karine îl acuzase că era un misogin de alcov şi îi spusese să se maturizeze. Marie-Pierre îi aruncase o vază de flori în cap. Sau asta fusese Rachel? Nu va fi chiar aşa de uşor cum crezuse el să-şi găsească o parteneră de joacă pe timpul verii.

Oprindu-se cu degetul la litera „S”, îşi aminti de o săptămână petrecută la Londra, într-o delegaţie, cu doi ani în urmă – o fată cu părul ca razele soarelui, o cină la „Caprice", aşternuturi răvăşite, promisiunea unui telefon de la Paris. Şi de ce nu sunase, de fapt? Din lipsă de timp, probabil, din moment ce trebuia să se ferească tot timpul de proiectilele aruncate de Marie-PieiTe. Ezită. Mai bine mai târziu decât niciodată? Da, decise el şi sună la numărul de la serviciu, pe care i-l dăduse ea.

— Bună-dimineaţa. „Redeeming Features".

— Alo, aş putea vorbi cu Susie Barber, vă rog?

Bennett sorbi din cafea, aşteptându-se într-un fel să audă că fata nu mai lucra acolo. Doi ani în domeniul producţiei de film, unde îţi schimbai slujba aproape la fel de des ca lenjeria, însemnau mult ca timp. Ar fi putut foarte bine să primească o ofertă de muncă în L.A. şi să plece acolo. Sau putea să aibă un iubit, un soţ, un copil. Nu era exclus şi să-l fi uitat complet. Dar un „alo” protocolar îi întrerupse şirul de supoziţii pesimiste; urmă sunetul tipic de ţigară care se aprinde şi din care cineva trage apoi cu

nesaţ. Parcă ea îi spusese că nu putea vorbi la telefon fără să fumezeze, nu?

— Susie? Sunt Bennett. Ce mai faci?

Tăcere. Fumul dat afară din plămâni.

— Mă mir, dacă vrei să ştii.

— Scuze. Ştiu că ţi-am promis să sun de la Paris...

— Zău? Şi?

— Da. În fine, nu. Adică n-am sunat. A fost ca la balamuc când mam întors, unul dintre regizori s-a matolit rău înainte de filmări, iar eu nu mi-am mai văzut capul de treabă în toată porcăria...

— Bennett?

— Da?

— Asta a fost acum doi ani.

— Ştiu, ştiu. Ce pot să-ţi spun? Munceam ca un rob la serviciu, Suze, ajunsesem ca o brută, nici nu mai gândeam, practic, mânat de ambiţie, zi şi noapte la birou, cu nişte cearcăne până la bărbie, de nesomn. Cum să mai am timp pentru lucrurile minunate din viaţă – cum erai tu – Dumnezeule, nenorocitul de mine. Nu mai eram bun de nimic.

— Ai isprăvit? Am multă treabă în dimineaţa asta.

Dar nu închise telefonul, aşa că Bennett se grăbi să continue:

— Dar acum totul e altfel. M-am schimbat. De fapt, am renunţat la serviciu.

în ciuda faptul că nu auzi nici o reacţie, Bennett intui curiozitatea pe care o stârnise la capătul firului, aşa că profită de ocazie.

— într-un fel, sunt la faza în care mă gândesc ce să fac mai departe. Stau în Monaco. Ţi-ar plăcea şi ţie la Monaco, Suze – cald, soare, o terasă cu vedere spre mare, poliţişti politicoşi, mâncare minunată, localnici prietenoşi. Ne-am simţi excepţional amândoi!

— Amândoi?

— Eşti invitata mea, Suze. îţi plătesc biletul de avion, îţi aduc şampanie la pat, te ung pe spate cu „Ambre Solaire", îţi pregătesc baia, îţi culeg boabele de struguri de pe ciorchine, te duc la plimbări în natură, prin grădinile de la Casino, îţi fac tot ce pofteşti. Crede- mă, am calităţile mele, o să vezi. Ştiu să fiu atent şi bun. Gospodar. Dar o să te convingi singura.

—Jigodie!

— Splendid. Când poţi să vii?

— N-am spus c-o să vin. De unde ştii că nu sunt combinată cu altcineva?

— Ah. Şi eu care speram că te păstrezi pentru mine, gata să aduci mângâiere şi bucurii în sufletul unui bărbat însingurat. Nici nu ştii ce faptă bună ai face, Suze. Plus că te-ai bronza. Cum e vremea la Londra? Ca de obicei, nu? Cenuşie şi umedă? Aici sunt 24 de grade Celsius şi e soare. Iau micul dejun pe terasă.

— 'Te-n mă-ta.

Degeaba, însă. Bennett insistă şi, după alte cinci minute de ademeneli, măguleli şi jurăminte de fidelitate, fata acceptă să rină sâmbătă la Nisa, cu primul zbor de dimineaţă.

Cuprins de o nerăbdare plăcută, Bennett închise telefonul, îşi propuse să nu uite că trebuia să cumpere flori şi să umple frigiderul, după care îşi petrecu restul zilei cu burta la soare, ca o şopârlă umană.

Săptămâna se scurse ca o iluzie plină de căldură şi de mâncare copioasă. Bennett încercă şi celelalte două restaurante sugerate de Poe şi constată că erau excelente. Cu prilejul unei mici incursiuni peste graniţă, în Italia, îşi făcu toate cumpăraturile de la Ventimiglia. Trecu în fiecare seară pe la Café de Paris, ca să ia un aperitiv şi să privească parada trecătorilor. De la o zi la alta, pe măsură ce lubrifiantul banilor netezea tot mai bine marginile rugoase ale vieţii lui, Bennett se simţea din ce în ce mai confortabil în rolul trântorului bogat. Descoperea că, deşi îţi trebuie ani

de zile ca să te resemnezi în faţa adversităţilor, cu norocul şi avantajele lui te obişnuieşti aproape peste noapte.

Singurul inconvenient în această săptămână de fericire solitară fu un telefon de la Shimo, care îi dădu instrucţiuni lui Bennett să nu plece din apartament sâmbătă seară, întrucât urma să primească un pachet pentru Poe. Era ceva important, spuse Shimo, cu glasul lui monoton, plat şi intimidant. Va veni acolo personal să ia coletul, mai târziu, în aceeaşi seară. Clar, Bennett?

Da, clar. Bennett intenţionase să o ducă pe Susie la „Louis XV", dar după câteva clipe de enervare se autosu-gestionă cu ideea că o cină simplă afară, pe terasă, prezentând şi avantajul de a fi foarte aproape de dormitor, ar putea reprezenta o modalitate mai personală de a sărbători sosirea fetei la Monaco. Somon afumat, îşi zise el, urmat de ceva rece şi delicios în aspic, de la un *traiteur* renumit din oraş. Brânză, fructe şi pe urmă un plonjon între cearşafuri. Ce şi-ar putea dori o fată mai mult?

Dimineaţa de sâmbătă îl prinse bronzat, bărbierit meticulos şi parfumat cu gust, conducând Mercedesul cu capota

strânsă pe Corniche, spre aeroportul din Nisa. Pe vremuri, îi povestise un muncitor bătrân de pe Coasta de Azur, nu existase acolo decât un fel de aerodrom rural, mirosind a mahorcă şi a ulei de bronzat, unde duminică dimineaţa diverşi emigranţi britanici de vârsta a treia, în papuci şi halate de casă, veneau târşâindu-şi picioarele la chioşcul de ziare, ca să-şi cumpere ziarul *Times de* la Londra. Aproape imposibil de crezut aşa ceva acum, îşi spuse Bennett, virând spre drumurile secundare din jurul aeroportului, încâlcite ca o porţie de spaghete. Trecu mai departe prin dreptul palmierilor care formau o perdea antipoluantă şi înaintă spre construcţiile moderne şi strălucitoare, clădite în timpul primarului Médecin, cel care condusese Nisa în anii ei de expansiune şi înflorire.

Fu inutil să mai consulte panoul de „Sosiri" pentru a identifica zborul de la Londra. Pasagerii din grupul acela cenuşiu şi dezordonat, care ieşeau acum, nu puteau fi decât englezi. Toate feţele aveau o paloare uniformă, iar la bărbaţi în special puteai ghici poziţia pe scara socială după felul cum erau îmbrăcaţi – pălării de pai nou- nouţe, cămăşi cu dungi extravagante şi blazere la două rânduri, plus luxul unor nasturi de alamă, în cazul aristocraţiei, *jeans* boţiţi, pantofi de sport scâlciaţi şi sacoşe doldora de băuturi de la *duty-jree,* în cazul celor mai puţin privilegiaţi. Bennett se uită lung la un bărbat înalt şi ciolănos, îmbrăcat cu un şort din care ieşeau nişte picioare albe ca brânza, cu şosete negre şi sandale, când văzu părul lucios al lui Susie, care îi făcea semn, fluturând frenetic din mână. Era îmbrăcată de parcă urma să participe la un dejun elegant la Ivy— un taior negru, mulat pe corp, şi nişte tocuri foarte înalte. Singura concesie făcută ideii de vacanţă erau nişte ochelari de soare mici, la mare modă, care se ciocniră de ochelarii de pe nasul lui Bennett, când cei doi se pupară pe obraz.

Bennett făcu un pas înapoi, zâmbind.

— Arăţi fantastic, zise el.

Şi avea dreptate – mai blondă decât ţinea el minte, Susie avea un machiaj luminos şi subtil, iar trupul punea în valoare rezultatele unor exerciţii fizice nemiloase. Pe ansamblu, aşadar, Bennett avea în faţa ochilor o variantă mult mai sofisticată a fetei drăguţe şi nostime pe care o cunoscuse în urmă cu doi ani.

Blonda îşi scoase ochelarii şi se uită la el, aplecându-şi capul spre umăr.

— Iar tu eşti dezgustător de negru. Dar îmi face bine să mă uit la tine, dacă mă gândesc lângă ce a trebuit să stau tot drumul până aici.

— Sper că n-a fost ăla în pantaloni scurţi, nu? întrebă Bennett şi, luând-o de braţ, porni cu ea spre banda rulantă pentru bagaje.

La fiecare pas, tocurile lui Susie ţăcăneau pe pardoseală.

— Ba da, răspunse ea, dând din cap. M-a întrebat dacă îmi place să merg în excursii. îţi dai seama? Ia zi, am eu mutră de excursionistă?

— Suze, tu pentru mine eşti ca un vis care se adevereşte!

— Lăbar soios. Uite şi geamantanul meu, ăla negru.

Şi arătă spre o formă voluminoasă, cam de mărimea unui cufăr încăpător, pe care Bennett se luptă să-l tragă de pe carusel, minunându-se de necesităţile vestimentare ale femeii moderne.

— Dar ştiu că-s grele costumele tale de baie, Suze.

— Bine că mi-ai amintit. Chiar trebuie să-mi cumpăr câteva. întotdeauna găseşti costume mult mai frumoase în Franţa. Şi o pălărie. Soarele puternic strică părul.

Riscând să facă hernie de disc, Bennett cocoţă valiza pe un

cărucior.

— Poţi să rezişti la masa de prânz fără pălărie? Mă gândeam să mergem să mâncăm la Nisa. Ştiu un local drăguţ lângă piaţa de flori.

Susie se arată mulţumită de Mercedes, iar modestul restaurant pescăresc din Cours Saleya se dovedi pe gustul ei. Era la ziua de proteine, îi spuse ea lui Bennett, aşa că nişte scoici şi o *daurade}A* grătar se potriveau foarte bine. Ţinea o dietă sănătoasă, îi explică ea, aprinzându-şi încă o ţigară şi golind până la fund un pahar de Muscadet, ceea ce presupunea respectarea cu stricteţe a principiului de a nu combina proteinele şi carbohidraţii la aceeaşi masă. Bennett şedea rezemat de spătar şi se bucura de ea, privind-o cum mănâncă, bea, fumează şi sporovăieşte despre viaţa ei din ultimii doi ani.

La serviciu îi mersese din plin, aşa că promovase de la asistent de producţie la Producător – cu „P" mare, ţinu

ea să accentueze –, cu tot tacâmul: cont de cheltuieli, telefon de serviciu, o garderobă scumpă, constând în haine de culoare neagră, şi calitatea de membru la una dintre sălile de gimnastică foarte în vogă din Londra, unde ea şi altele asemenea ei se căzneau să îşi formeze sâni şi fese de o perfecţiune sculpturală, în timp ce schimbau impresii despre defectele bărbaţilor din viaţa lor. Iar la acest capitol, spuse Susie, veştile erau proaste. Il lăsă pe Bennett să-i mai toarne un pahar cu vin şi să o mângâie pe mână, compătimitor:

— Care-i necazul, Suze? Toţi bărbaţii buni sunt deja însura ţi?

— Mai rău, zise ea, încreţind din nas. Toţi sunt divorţaţi şi amărâţi de soarta lor. Habar n-ai de câte ori mi s-a întâmplat să merg cu câte unul la restaurant şi să trebuiască să ascult toată seara poveşti de groază despre fosta lui nevastă. Ca

pe urmă tipul să mai aibă şi tupeul să sară pe mine. Nişte animale, absolut toţi.

— Mda, revoltător, zise Bennett, admirând o parte din coapsa satinată a lui Susie, când aceasta se rezemă de spătarul scaunul şi îşi puse un picior peste celălalt. Dar lasă, nu contează. Veacul cavalerilor n-a pierit încă. Termină-ţi vinul şi hai să mergem să-ţi cumpărăm cea mai frumoasă pălărie din Nisa.

Susie se uită la el peste pahar.

— Nu te-am întrebat încă, spuse ea. Tu nu te-ai însurat, nu-i aşa?

— Eu?

— Ce întrebare tâmpită, ricană ea. Păi, cine naiba să te vrea pe tine de bărbat?

Porniră pe jos, braţ la braţ, pe străzile însorite din spatele celebrei Promenade des Anglais, unde nenumărate magazine de lux îi aşteptau pe cei cărora dejunul copios le deschisese apetitul de extravaganţe. Răbdarea lui Bennett la cumpărături era limitată, în mod normal, la cel mult o

jumătate de oră în pas alert şi hotărât, dar astăzi făcu o excepţie, intrând şi ieşind după Susie, chiar de mai multe ori în acelaşi magazin, la Saint Laurent, Armani şi Cacha-rel, unde făcu ba pe paznicul lângă poşetă, când posesoarea ei dispăru după perdeaua unor alcovuri minuscule, ba pe criticul şi cronicarul de modă, când Susie ieşi la vedere, confruntându-se cu linguşelile neruşinate ale vânzătoarelor.

— *Mais c'est génial,* declară una dintre ele în culmea extazului, când Susie apăru într-o ţinută vestimentară microscopică, făcută parcă din trei batistuţe de tifon. *Moi, j'adore ça. Ç'est très, très cool.*

Susie se întoarse spre Bennett.

— Ce părere ai?

Bennett clipi de câteva ori.

— Unde-i restul costumului?

— Ştiam eu că o să-ţi placă.

După două ceasuri, încărcaţi cu o droaie de trofee, care o făceau pe Susie să se simtă mulţumită deocamdată de cumpărăturile făcute, se deplasară încet cu maşina prin traficul aglomerat de la ieşirea din Nisa, simţind pe umeri căldura blândă a soarelui ia asfinţit şi şoapta brizei dinspre Mediterana. Propunerea lui Bennett de a lua cina pe terasă fu bine primită. Susie spuse că, oricum, nu avea de gând să se arate prin Monaco, unde era plin de cocote bronzate, până nu căpăta şi ea un pic de culoare. În timp ce automobilul urca placid dealul spre Place du Casino, Bennett remarcă în sinea lui cât de bine ieşise totul până la urmă. Se spune, îndeobşte, că nu-i bine să încerci să re-înnozi o veche iubire. Dar în cazul lui era altfel.

Bennett o pofti pe Susie în apartament şi intră în urma ei, împleticindu-se de la greutatea sacoşelor.

— Ei, spuse el, ce zici, merge? Un loc sărman şi modest, dar măcar se cheamă că eşti acasă, adăugă el şi trase uşa de la terasă. Nu-i rea priveliştea, aşa-i?

Susie se uită spre apus, unde soarele începea să se scufunde spectaculos în mare.

— Splendid, spuse ea, întorcându-se spre el şi zâmbind. Dar ştiu că te-ai descurcat. Toată chestia asta e a ta?

— Intr-un fel. În fine, pentru următoarele şase luni măcar. Dar e o poveste mai lungă. O să-ţi explic eu la masă.

Coborâră dedesubt, unde Susie se îndrăgosti imediat de baia enormă, plimbându-şi degetul pe teancul gros de prosoape cu monogramă şi pe sticlele cu muchii ascuţite, conţinând esenţe de baie de la Grass; îşi analiză imaginea în trei oglinzi diferite montate pe pereţi, strigând încântată când Bennett îi arătă difuzoarele din fiecare colţ al încăperii.

— Dumnezeule! exclamă ea. Cred că o să fac o baie muzicală, cât timp tu o să te apuci bărbăteşte de treabă la bucătărie.

Bennett sperase să se apuce bărbăteşte de treabă cu ea, în baie, dar lăsă deoparte, pe moment, orice vis de trântă igienică, consolându- se cu gândul că va avea timp suficient pentru asta mai târziu. Mai bine să fie o gazdă perfectă, plină de răbdare şi solicitudine.

— Pun nişte muzică, zise el. Iar şampania o să fie servită în cinci minute. Ce zici de asta?

Suzie îi trimise o bezea şi se aplecă să dea drumul apei în cadă. Cu o ultimă privire admirativă spre posteriorul ei bine făcut şi, în mod incontestabil, lucrat la sală, Bennett se duse la etajul de deasupra, puse o simfonie de Brahms la staţia stereo şi pomi spre frigider, ca să ia şampania, când auzi soneria de la intrare.

Prin vizor, văzu o faţă negricioasă de bărbat, peste un guler de cămaşă mototolit şi o cravată strâmbă. Ochii tipului zburau iute dintr-o parte în cealaltă. Bennett deschise uşa. Până să apuce să spună ceva, omul împinse repede spre el o servietă-diplomat

— *Ç'est pour Monsieur Poe, d'accordé*

După care se întoarse şi împunse cu degetul în butonul de la lift, nerăbdător să plece mai repede. Bennett rămase în pragul uşii, cu servieta în mână. Tipul puţea a transpiraţie. S-ar fi zis că livrarea de colete pentrujulian Poe era o

îndeletnicire care te zdruncina nervos.

Bennett ridică din umeri, după care închise uşa. Se uită la servieta- diplomat – un paralelipiped subţire din aluminiu cu striuri, prevăzut cu o mică încuietoare cu cifru, sub mânerul de transportat. Probabil banii de buzunar ai lui Poe pentru sfârşitul de săptămână. Bennett apăsă pe clapete şi nu se miră când constată că erau blocate. Oricum, nu era treaba lui. Puse servieta pe masa din hol, ca să i-o poată da lui Shimo fără să-l mai invite înăuntru, şi se duse înapoi la bucătărie unde, nici el nu ştia cum, chiuveta se umpluse de pahare murdare. Săptămâna viitoare, îşi zise el, trebuia să găsească totuşi o femeie la curăţenie. Bogătaşii nu spală vase.

Cei doi italieni din Fiatul murdar după atâta drum începeau să se enerveze din ce în ce mai rău. Nu exista nici un loc unde să oprească lângă blocul de apartamente, iar de fiecare dată când încercau să parcheze în paralel cu o altă maşină apărea acelaşi poliţai fudul, cum erau toţi în Monaco, şi îi punea să elibereze terenul, forţându-i să dea iarăşi roată în jurul străzii. De-aia îl şi rataseră. Avuseseră însă bafta să treacă la un moment dat prin dreptul clădirii, exact când tipul ieşea. îl văzură atunci mergând iute spre parcarea auto subterană, din celălalt capăt al Place du Casino.

Şoferul călcă frâna nervos.

— *Merda!* El e.

Pasagerul, adică bărbatul mai tânăr şi mai masiv, cu nişte umeri mătăhăloşi, porniţi din dreptul urechilor, deschise portiera.

— Il înhaţ eu. Nici o problemă.

Şoferul clătină din cap.

— Las-o baltă. Ce rost mai are? Oricum, a livrat-o deja. –

Merda.

— O să trebuiască să ne ducem s-o luăm din apartament – *Merda.*

Bennett se întrecuse pe sine. Găsise o tăviţă de argint şi o vază micuţă, în care pusese acum un singur trandafir scos din buchetul pe care îl cumpărase ca să-i facă o surpriză lui Susie, înainte de cină. Aşeză un pahar de şampanie lângă vază, coborî cu grijă la baie şi bătu la uşă.

— Room-service.

Se auzi un chiţăit de încântare din norul de aburi calzi şi parfumaţi care se ridicau din cadă. Susie, acoperită cu spumă până la umeri, întinse o mână ca să ia şampania.

— Splendid, spuse ea. Eşti dulce. Ce minunat.

— Scopul nostru este să facem plăcere, doamnă.

Bennett puse vaza pe placa de marmură din capătul căzii şi se uită la Susie.

— Se pare că ai rătăcit săpunul. îmi dai voie să te ajut?

— Bennett, chiar ai putea face ceva pentru mine, zise ea, ridicând sprâncenele. Asta dacă mai ai chef să fii drăguţ.

— Ia să vedem.

— Am uitat să-mi cumpăr nişte ţigări de la Heathrow, aşa că mă gândeam ce boier ai fi dacă ai da o fugă să-mi iei un pachet. Promit că până te întorci o să fiu parţial îmbrăcată, preciză ea şi îşi supse obrajii, bătând din gene energic. S-ar putea chiar să îţi dau şi un bacşiş.

Bennett zâmbi, adună nişte spumă în palmă şi o lăsă să cadă peste capul lui Susie.

— Mă întorc repede.

Place du Casino era înţesată de mulţimile de turişti care dădeau năvală aici la sfârşit de săptămână, observă Bennett, în timp ce traversa spre Café de Paris, care s-ar fi zis că în acea seară fusese luată cu asalt de către o consfătuire

de oameni de afaceri, fiecare afişându-şi numele pe un ecuson proeminent, purtat la reverul hainei. Terasa era ca o mare de costume convenţionale, iar la micul chioşc de unde puteai cumpăra cărţi poştale, ghiduri turistice şi ţigări, clienţii aşezaţi pe trei rânduri aşteptau ca vânzătoarea să termine de vorbit la telefon. Bennett se decise să aştepte la bar.

Se postă în picioare lângă unul dintre participanţii la congres, pe al cărui ecuson scria „Bună! Sunt Rick Hoffman**, şi comandă un scotch. Plăti cu o bancnotă de o sută de franci, la care Hoffman clătină din cap.

— Incredibil ce se întâmplă în localul ăsta! îi zise el lui Bennett. Dacă-ţi poţi închipui, m-au fript cu şase parai la o bere. Plus că mai pretind şi bacşiş. Plus, ca să nu mai zic, că se uită de sus la tine şi te tratează de parcă ai fi handicapat mintal, spuse el cu năduf, uitându- se mai atent la Bennett. Dar ce, nu eşti de la International Digits?

— Din păcate, nu, recunoscu Bennett, mulţumind însă în gând astrelor pentru un asemenea noroc. Sunt localnic.

— Zău?! făcu Hoffman, luminându-se la faţă. Spune-mi şi mie ceva, continuă el conspirativ. Unde-i viaţa pe-aici?

— Cazinoul este chiar vizavi.

— Nooo. Lasă, ştii dumneata, *viaţa,* pricepi? Pipiţe.

— întreabă-l pe portarul de la hotel, îl sfătui Bennett,

simţindu-se însă obligat să-l prevină: Dar să ştii că nu-i ieftin.

Hoffman mişcă din cap, în semn că pricepuse, după care se trase şi mai aproape:

— Dar puicuţele astea franţuzoaice acceptă...

Se opri şi trase o duşcă de bere.

Bennett era sigur că urma o întrebare intimă despre vreo fantezie sexuală foarte îndrăgită.

— Ce să accepte?

— Acceptă American Expres? Am cârdul de aur.

Bennett îşi luă o mutră serioasă şi îi şopti lui Hoffman la ureche:

— Nici nu-ţi închipui ce pot face fetiţele astea cu un cârd American Express. Dar trebuie să plec, continuă el, terminând de băut whisky- ul din pahar. Baftă!

Cumpără un pachet de ţigări de la chioşc, după care traversă înapoi spre casă. Sperând că Hoffman îşi va găsi până la urmă paradisul sexual prin carte de credit, la care visa, nu putea totodată să nu se gândească încântat la seara minunată care îl aştepta acum. Tare bine era să fii cu o ţipă! Dacă săptămâna va fi o reuşită, poate că Susie va veni din nou în vizită, mai târziu, în vara asta. O va plimba la Cannes şi St-Tropez. Urcând cu liftul spre apartament, se gândea unde era mai bine s-o ducă a doua zi, ca să-i ofere un prânz franţuzesc adevărat, cum se cuvenea duminica. Frumoasă era viaţa!

Brahms fusese înlocuit la staţia stereo cu noul CD al lui Alain Souchon, pe care Susie şi-l cumpărase de la Nisa. Cu un mers legănat şi un pahar de şampanie în mână, blonda apăru din salon ca să-l întâmpine.

— *Buona sera, signore,* chicoti ea, rotindu-se în loc. Ei, ce zici, îţi mai place şi acum?

Greu de crezut, dar peticele de tifon pe care le purta păreau chiar mai transparente şi vestigiale decât la magazin, iar Bennett trebui să-şi înghită nodul din gât, ca să reuşească să vorbească:

— Mă bucur nespus că ai făcut o alegere înţeleaptă, Suze. Sunt convins că mama ta ar fi mândră de tine.

Blonda făcu bot.

— Groaznic, tipic *englezesc.* Păcat că nu i-ai văzut pe italienii ăia drăguţi – cum îşi mai pupau degetele, dându-şi ochii peste cap şi strigând în gura mare *„BeHIssima"—,* m-au uns pe suflet, pe cuvânt.

Bennett se încruntă.

— Când a fost asta? Ce italieni?

— Acum să nu-ncepi să te zbârleşti degeaba şi să faci pe gelosul. A bătut cineva la uşă. Crezând că ţi-ai uitat cheia,

m-am dus să deschid şi am dat de ei acolo. Au trecut doar să ia diplomatul ăla mic din hol. Tare dulci erau. Englezii ar avea ce învăţa de la doi băieţi grozavi ca ei. Cum să-ţi zic, crezi că boşorogul ăla de Henry de la Chelsea ar putea zice *„Ciao, bella",* fără să pară complet idiot?

— Ia stai un pic, Suze. Shimo trebuia să vină aici ca să ia servieta aia. Dar n-a pomenit nimic despre doi italieni în călduri.

— Poftim! Iar începi! Nu „în călduri”, ci „şarmanţi", aş zice eu. Şarmanţi. Apropo, cine mai e şi Shimo ăsta?

Presimţind ceva rău, Bennett avu senzaţia că stomacul i se strânge ghem.

— Cineva la care aş face bine să sun chiar acum.

Dar Shimo lipsea. Plecase la Monaco. Voia domnul să lase un mesaj? Bennett închise telefonul.

— Ah, rahat!

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am senzaţia nasoală că tocmai s-a petrecut o nenorocire.

capitolul 7

— Czennett, ai făcut o mutră de parcă-ţi vine să verşi. Ce ai? Ce se întâmplă?

Susie îşi umpluse iarăşi paharul şi se postase în picioare lângă Bennett, care se holba afară, dincolo de terasă, în noaptea mediteraneană.

— încă nu-mi dau seama, Suze, dar cred că situaţia nu-i deloc roz, oftă el. Hai să stăm jos un pic. A venit momentul, probabil, să-ţi dau nişte explicaţii.

Susie căscă ochii mari, când Bennett ajunse să-i povestească despre instrucţiunile referitoare la servieta-diplomat.

— O, Dumnezeule, zise ea. Păi, nu trebuia să-i las s-o ia nici în ruptul capului, nu-i aşa?

— N-aveai de unde să ştii. Probabil că şi eu le-aş fi dat-o, dacă eram aici. Aş fi presupus că au fost trimişi de Shimo.

Se priviră în tăcere, Susie nedumerită, Bennett simţin-du-se tot mai abătut şi speriat în legătură cu slujba lui. Cariera lui incipientă de milionar se ducea de râpă aproape sigur dacă servieta asta afurisită devenea marea problemă, îşi aminti de cuvintele lui Shimo. „Este ceva important. O să vin personal acolo ca să iau coletul. Clar?” Da, nimic mai

limpede decât asta, şi totuşi ratase stupid. Se ridică în picioare, ca să se ducă să-şi ia un whisky, când auzi soneria de la intrare.

Shimo venise cu un vlăjgan care ar fi trebuit să aibă tipărit cuvântul „bodyguard" pe costumul negru – ţinuta regulamentară, probabil, pentru angajaţii lui Poe. Bennett îi conduse în salon, unde cei doi se cocoţară pe canapea

ca două ciori duşmănoase, în timp ce el încerca să se scuze, bălmăjind nişte explicaţii.

Shimo îşi aprinse o ţigară, iar când trase primul fum se auzi un fel de sâsâit gros. După care se întoarse spre Susie.

— Vasăzică, spuse el, cei doi erau italieni. Eşti sigură? Nu erau totuşi francezi?

— Păi, vorbeau italieneşte. Adică, de obicei e şi ăsta un criteriu, nu?

Shimo o studie impasibil. Bennett îi dădu un cot.

— Lasă glumele, Suze. Nu cred că-i momentul pentru aşa ceva.

Shimo se aplecă în faţă, scuturând ţigara pe marginea scrumierei de cristal.

— Descrie-i pe cei doi, spuse el.

— A, bruneţi, haine închise la culoare, foarte politi-coşi. Şi... ia să vedem – a, da, unul dintre ei era cam umflat, de ziceai că plesneşte costumul pe el. Cam ca el, de fapt, adăugă ea, uitându-se spre colegul lui Shimo, care tăcea. Cărnos, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Shimo confirmă, mişcând vertical din cap.

— Şi celălalt?

— Mai slab, mai bătrân, cu mustăcioară, spuse Susie, încruntându-se concentrată. Şi mai era ceva la el. Şchiopăta un pic. Dar altfel era tare dulce, foarte drăguţ.

— Şchiopăta? repetă Shimo, dând iarăşi aprobator din cap. Ştiu cine e. Ai noroc că l-ai prins în toane bune. De obicei, nu e aşa. Vallone era, continuă el, întorcându-se spre bodyguard. Unul dintre oamenii lui Tuzzi.

Se ridică în picioare, se duse spre biroul din colţul camerei, luă receptorul şi se întoarse cu spatele la ceilalţi. Susie şi Bennett se priviră stupefiaţi. Bodyguardul îşi întinse mădularele, căscă şi încercă să îşi înăbuşe un râgâit.

Expeditiv, Shimo încheie scurta convorbire discretă şi reveni lângă canapea, unde rămase în picioare, privind în jos spre Bennett.

— Dumneata o să vii cu noi. Prietena dumitale poate să rămână aici şi să se distreze singură.

În ciuda fricii, Bennett simţi cum i se zburleşte părul pe ceafă.

— Categoric nu, zise el. Prietena mea abia a sosit; ne-am făcut nişte planuri pentru seara asta, adăugă el, cu un zâmbet care se voia cuceritor. Nu ne-am mai văzut de-o veşnicie, aşa că avem mult de recuperat. Sunt convins că mă înţelegi.

Nici o reacţie însă din partea lui Shimo.

— Uite, continuă Bennett, îmi pare rău pentru servietă şi bineînţeles că o să fac tot ce-mi stă în putinţă ca să fiu de ajutor, dar astă-seară e exclus. Hai mai bine să stăm de vorbă mâine.

Shimo lăsă mucul de ţigară să cadă în scrumieră.

— Domnule Bennett, plecăm acum. Ai de ales, ori rii de

bunăvoie, ori Gérard, pe care îl vezi aici, o să-ţi dea o mână de ajutor, ceea ce o să fie cam dureros. Pentru mine însă, e totuna.

Bennett se uită la Gérard, care, zâmbind amiabil, îşi împreună palmele groase şi îşi trosni încheieturile degetelor. Zgomotul îl făcu pe Bennett să se gândească la nişte oase rupte. Se întoarse spre Susie şi clătină din cap.

— îmi pare tare rău că s-a întâmplat aşa, Suze. Te descurci şi singură, da? Mă întorc cât pot de repede.

— Când?

Bennett se ridică în picioare şi se uită la Shimo.

— Ei, bine?

— N-am idee.

Susie puse paharul pe masă şi se întinse ca să ia pachetul de ţigări.

— Splendid, zise ea. Bun venit în Monaco, ce naiba!

Aproape toată călătoria cu maşina până la aeroportul din Nisa se desfăşură în tăcere. Shimo şedea pe bancheta din spate, ignorând cu perseverenţă întrebările lui Bennett, care până la urmă se dădu bătut. Remarcile lui Gérard se limitau la nişte înjurături mormăite când şi când la adresa oricărei maşini care îndrăznea să nu se dea la o parte din calea lui suficient de repede. Bennett presupunea că mergeau înapoi, la Poe; simţi un gol rece în piept, ca un criminal care urmează să-şi primească pedeapsa. Ce ghinion păcătos. Soarta, cu biciul în mână, îl lovise tocmai când totul părea mai roz. Plin de presimţiri sumbre, urcă în elicopter şi îşi puse centura de siguranţă, pregă-tindu-se pentru zborul până la domeniul lui Poe, unde – de asta era convins – îl aştepta o concediere lapidară.

Sau poate ceva chiar mai rău, îşi zise el, în timp ce se îndreptau spre nord-vest, lăsând în urmă fâşia coastei luminată scânteietor şi zburând peste pustietatea neagră a ţinuturilor interioare. Categoric, Poe era un individ puternic, iar unii dintre angajaţii lui – în mod cert, şi cei doi care zburau acum cu el – erau cei mai siniştri exe-cutanţi pe care îi văzuse, de când nu mai avusese de-a face cu reprezentanţii sindicatelor din cinematografie şi cu mardeiaşii lor din Paris.

Când elicopterul se înclină brusc, Bennett se prinse instinctiv cu mâinile de spătarul scaunului pe care şedea pilotul. Shimo zâmbi.

— Ţi-e frică să mergi cu avionul, domnule Bennett?

Bennett îşi şterse palmele de pantaloni.

— în locul tău, m-aş păzi. Am rău de avion şi vomit groaznic. Găleţi întregi, împroşc peste tot.

Shimo se strâmbă şi se mută de lângă el, cât mai departe cu putinţă. Pentru Bennett, acesta fu singurul moment plăcut al călătoriei.

Se roteau deja deasupra locului de aterizare luminat de reflectoare. Chiparoşii începură să se încline de la curenţii

de aer formaţi aproape de sol, când elicopterul se lăsă jos, oprinduse fix într-un punct, ca o pasăre pe cuibul cu ouă. Mergând cu capul aplecat în faţă prin vârtejul de aer de sub elicele rotorului, Shimo şi Bennett străbătură grădina spre partea din spate a casei, urcând apoi pe terasă. Peretele de sticlă glisă tăcut. Poe stătea în faţa şemineului, cu telecomanda într-o mână şi o havană neaprinsă în cealaltă.

Bennett auzi cum uşa de sticlă se închide în urma lui, îl salută pe Poe şi se duse spre fotoliul spre care arăta trabucul. Shimo se postă ceva mai încolo, vigilent şi

circumspect.

— Ei bine, domnule Bennett, te-ai cam făcut de rahat, cum s-ar spune.

Şi Poe îşi văzu de trabuc, aprinzându-l cu un chibrit lung şi pufăind pe urmă deliberat, până când se declară satisfăcut, probabil, de roşul intens şi uniform al vârfului incandescent.

— Să ştii că nu sunt deloc mulţumit. Nu te-ai evidenţiat favorabil.

Bennett respiră adânc.

— îmi pare tare rău, pe cuvânt, dar cum spuneam adineauri...

Poe ridică o mână.

— Scuteşte-mă, te rog, de scuzele dumitale. Shimo mi-a relatat ce i- ai povestit. Pe mine nu mă interesează decât un lucru: eşti absolut sigur că nu ai fost văzut de cei doi bărbaţi care au luat servieta? întrebă el, zgâindu-se intens la Bennet, cu ochii mijiţi prin fumul gri- albăstrui.

— Da, absolut. Când am ajuns înapoi, plecaseră de cel puţin zece minute.

— Bun. E şi asta un fel de consolare, presupun, zise Poe, aşezându- se şi punând picior peste picior, astfel încât lumina se reflecta acum pe bombeul pantofului lui lustruit ca o oglindă. Ei, bine. Dacă aşa stau lucrurile, o să ră-sufli, desigur, uşurat când o să-ţi spun că deocamdată îţi

poţi păstra slujba, dar în nişte condiţii un pic diferite. Eşti mulţumit?

— Aşa cred. Da, bineînţeles. Ar fi nemaipomenit.

— Excelent, remarcă Poe, zâmbind pentru prima oară de la

venirea lui Bennett. Consider că oamenii dau un randament mult mai mare când pun suflet în ceea ce fac. E o motivaţie aproape la fel de convingătoare ca banii. Deşi, în ultimă instanţă, nimic nu se compară cu frica, preciză el, zâmbind din nou şi trăgând din havană. Dar ce nepoliticos sunt. Te rog să te serveşti cu ceva de băut, după care o să trebuiască să analizăm câteva chestiuni.

Bennett îşi turnă nişte scotch într-un pahar mare, pe care îl umplu până la jumătate. Ar fi putut să fie şi mai rău, îşi zise el. Bine măcar că nu-i dăduseră brânci din elicopter şi că nici Poe nu se înfuriase prea rău. Poate că era prematur să spună că scăpase, dar cam ăsta era sentimentul lui acum – o clipă de speranţă indusă de whisky—, când sorbi prima înghiţitură din pahar. Se aplecă în faţă, iar Poe începu să vorbească.

— Parcă mi-amintesc să-ţi fi spus că una dintre preocupările mele minore este trufa, nu doar din cauza gustului ei, dar şi datorită misticii care o înconjoară – întregul secret care există, imprevizibilitatea pieţei, preţurile revoltător de mari, înşelătoriile şi necinstea.

Poe vorbea cu poftă, ca şi cum cuvintele ar fi avut un gust bun.

— Dar, mai presus de toate, continuă el, mă incită faptul că trufele au rezistat până acum tuturor eforturilor omeneşti de a creşte la comandă. Cultivarea lor nu prezintă nici o garanţie de succes. Crede- mă, francezii încearcă asta de ani de zile – şi nu numai fermierii, ci chiar şi guvernul.

Poe se opri, aşteptând ca Shimo să-i aducă un pahar, iar Bennett îşi aminti de însemnările pe care le citise în Monaco. Categoric, tipul era pasionat de trufe, dar îţi venea greu să ţi-l imaginezi pe post de ţăranul Poe, cu unghiile

negre şi pantofii plini de noroi, încropindu-şi un mijloc de subzistenţă din roadele pământului. Ideea asta îl făcu să

zâmbească.

— Ce te-amuză aşa, domnule Bennett?

— Păi... nu vă văd hoinărind prin păduri cu un porc şi un băţ – ştiţi, mergând la cules de trufe, cum se zice.

Poe ridică sprâncenele.

— Ce imagine hidoasă. Uite ce e, ţi-aş sugera să laşi deoparte ilaritatea câteva minute şi să mă asculţi cu atenţie.

Acestea fiind zise, Poe îşi ridică privirea spre tavan, »adoptând un ton cumpătat şi profesoral:

— Cu câţiva ani în urmă, mi-a atras atenţia activitatea unui om cu adevărat extraordinar. Un savant, adică un cercetător agricol cu viziuni şi capacităţi grandioase – dar, aşa cum se întâmplă mai întotdeauna cu oamenii excepţional de inteligenţi, oarecum arogant şi, cum ar zice nişte sportivi de meserie, nepotrivit pentru jocul în echipă. În cele din urmă, tipul s-a săturat de toţi mai-marii şi şefii de la Ministerul Agriculturii din Franţa, iar când l-am cunoscut eu era şomer, falit şi plin de ranchiună. Cercetările lui fuseseră ignorate de către nişte indivizi invidioşi şi mult mai puţin dotaţi intelectual decât el. Nimic neobişnuit în asta, cum sunt sigur că ştii prea bine.

Poe suflă un rotocol de fum, urmărind tremurul şi unduirile haloului cenuşiu prin aer.

— Asta a fost momentul când interesul meu pentru trufe a trecut de la nivelul gastronomic la cel al afacerilor. Fiindcă, domnule Bennett, savantul nostru teribilist susţinea că era pe punctul de a descoperi o formulă, un ser, care ar putea garanta creşterea substanţială a acestui *Tuber melanosporum—cu* condiţia, evident, să existe copacii, climatul şi solul propice pentru asta, ceea ce nu este deloc dificil. Găseşti în Franţa sute de mii de hectare care se

pretează la aşa ceva.

Simţindu-se ca un elev codaş la învăţătură, Bennett ridică mâna.

— Cum ziceaţi că se numeşte, *Tuber...?*

— *Melanosporum.* Trufa neagră. Cunoscută, pe drept cuvânt, şi sub denumirea de „trufa din Périgord". Aici, în Provence, i se spune *rabasse.* Creşte la întâmplare – cel puţin până acum – pe rădăcinile de aluni şi stejari. Se zice că este heterotropică.

— Zău? făcu Bennett, dând viguros din cap, deşi nu pricepea nimic.

— Se aseamănă mai mult cu regnul animal decât cu cel vegetal. Fascinant, nu-i aşa?

— Absolut.

Bennett se îndoia că scotch-ul din pahar va ţine până la capătul prelegerii şi se întreba totodată ce legătură puteau avea toate astea cu schimbarea condiţiilor din contractul lui de muncă. Dar întrucât sar fi zis că rolul de dascăl îl îmbunase cumva pe Poe, Bennett conchise că era preferabil să nu-l sâcâie tocmai acum cu întrebări de acest fel.

— Nu vreau să-ţi încarc memoria cu prea multe detalii, dar pentru a aprecia geniul savantului meu, e bine să ştii că naşterea unei trufe este un proces aleatoriu. O chestiune de spori.

— Aha, zise Bennett. De spori.

— Da, de la o trufa care putrezeşte în pământ. În timpul perioadei de putrefacţie, un spor poate fi transportat – prin insecte, păsări, vânt, orice – dintr-un loc în altul. Dacă se întâmplă să găsească un copac-gazdă, cum ar fi stejarul pubescent, se prinde de el şi se hrăneşte din rădăcinile lui.

Şi, dacă are condiţii proprice, creşte.

— Remarcabil, spuse Bennett.

— într-adevăr. Dar nu şi previzibil. Aşa cum ţi-ar putea spune orice ţăran, mama natură nu este o parteneră de nădejde.

Poe examină cilindrul de cenuşă, lung şi zbârcit, care crescuse la capătul trabucului şi, cu un bobârnac, îi făcu vânt în şemineu.

— Or, asta a fost problema mereu. Oamenii au încercat, sigur că da
— au existat diferite planuri: Somycel, Sig-noret, INRA – în fine, tot felul de scheme pentru a face trufele să crească ordonat. N-a funcţionat nici unul. Dar acolo unde guvernul francez a dat chix, domnule Bennett, savantul meu a reuşit – cu un ajutor considerabil din partea mea, s-ar cuveni să adaug. Eu l-am făcut om. Am cumpărat o parcelă de teren în Drôme, i-am construit un laborator, i- am lăsat timp la dispoziţie – ceea ce înseamnă ani, nu altceva—, i- am dat bani. în plus, i-am oferit şi ceea ce îşi dorea efectiv. Recunoaştere, spuse Poe, dând din cap. Am crezut în el. Şi nu m-a dezamăgit.

Ce suflet caritabil ai, îşi zise Bennett. Şi pariez că nici nu vrei nimic în schimb.

— Păi, ce să zic, felicitări. A fost o mare loterie, nu-i aşa?

— Dar a făcut toţi banii. Acum doi ani, stejarii de pe terenul meu din Drôme au fost trataţi la rădăcină cu ser injectat. în primul sezon, rata succesului a fost de şaptezeci la sută. în al doilea sezon, a crescut la peste nouăzeci la sută. îţi imaginezi, domnule Bennett, să ai capacitatea de a produce tone – an de an – dintr-o marfa care se vinde cu sume cuprinse între trei şi opt mii de franci kilogramul? Şi vorbim aici despre nişte sume de bani substanţiale. Milioane,

completă Poe şi se bătu cu degetul peste nas, amintind de gesturile ţăranului francez viclean şi şiret Şi, desigur, ţinând seama de domeniul de afaceri, o mare parte din suma asta o să fie cash.

Urmară câteva momente de tăcere, cât timp Poe sorbi nişte whisky. După care puse paharul jos şi se aplecă în faţă.

— Bun, şi acum să trecem la veştile proaste.

Vocea i se schimbă, devenind parcă tăioasă. Lui Bennett îi veni să intre în pământ.

— Servieta, spuse Poe, mica servietă-diplomat, pe care prietena dumitale a dat-o mai departe cu atâta generozitate, conţine totul – flacoane cu ser, formula de producere a acestuia, observaţii de teren, statistici de producţie, instrucţiuni de aplicare, tot-tot. Persoana care are servieta poate controla piaţa de trufe. Acum pricepi de ce este atât de importantă?

Bennett simţi brusc că i se uscase gura.

— Da, dar nu se poate ca omul ăla, savantul, să nu mai fabrice alte cantităţi de ser, la nevoie, nu?

— Din păcate, nu mai este printre noi. Se pare că l-au lăsat frânele de la maşină în timpul mersului. O mare pierdere pentru agricultură, spuse Poe, care nu părea deloc impresionat de această tragedie.

Bennett sorbi paharul până la fund, cu un fel de nervozitate nestăpânită.

— Pot să vă pun o întrebare?

Poe încuviinţă din cap.

— Dacă servieta era aşa de importantă, de ce a fost adusă în Monaco? De ce nu aici?

— Este imposibil să dezvolţi un proiect pe termen lung ca ăsta păstrând un secret total. Zvonuri, speculaţii, cleveteli la cârciumă, bârfe prin sat – într-un fel sau altul, tot se află până la urmă. Evident, noi am fost cât mai discreţi cu putinţă, dar ştiu că în ultimele luni diferite părţi interesate şi-au trimis oameni prin Provence, ca să găsească laboratorul, zise Poe, ridicând mâna şi începând să numere pe degete: corsicani, japonezi, o firmă din California şi, fireşte, italienii. Unii sunt oameni de afaceri respectabili, alţii nu. Sau, mai bine zis, practicile lor de afaceri nu sunt deloc respectabile.

Bennett nu se putu abţine să se întrebe dacă nu intra în aceasta categorie şi defectarea intenţionată a frânelor de la automobilul altcuiva.

— Cum adică?

— A, păi, mită, persuasiune fizică— treburi primitive, de fapt, dar care s-au dovedit eficiente în cazul anumitor persoane.

Cum aş fi eu, de pildă, îşi spuse Bennet.

— Vasăzică, ăsta-i motivul pentru care aţi vrut să fiu la Monaco, nu-i aşa? Pentru eventualitatea în care lucrurile ar fi luat o întorsătură urâtă. Mersi frumos, nimic de zis.

Poe clătină din cap.

— Dă-mi mai mult credit, domnule Bennett. Dumneata ai fost un mijloc, nu un scop. Vezi dumneata, italienii ştiu unde mă aflu. Poate că şi ceilalţi la fel. în orice variantă, domeniul acesta este sub supraveghere. Şi de aceea mi s-a părut mai prudent ca servieta- diplomat să fie livrată în Monaco, zise el, uitându-se la Bennett pe sub sprâncenele larg arcuite. Se pare că m-am înşelat.

Bennett zâmbi şi ridică din umeri.

— Păi, nu trebuie să vă faceţi prea mult sânge rău. Tot omul mai greşeşte.

— Şi trebuie să plătească pentru asta. Aşa că am ajuns iarăşi la dumneata, făcu Poe, întinzând paharul gol spre Bennett. Mai bem un rând?

Se aşternu tăcerea, cât timp Bennett umplu iarăşi paharele şi se aşează la loc pe fotoliu. Poe studie gânditor tavanul. Când reîncepu să vorbească, nu mai avea tonul profesorului care transmite cunoştinţe celorlalţi, ci glasul impunător al generalului care îşi instruieşte trupele.

— Ştim la cine este servieta. La un tip pe nume Enzo Tuzzi. Nu e un gentleman din fire, dar ştie să fie eficient, în felul lui crud şi brutal. Am avut două-trei disensiuni în trecut, care s-au sfârşit rău pentru el, aşa că o să fie foarte

încântat să ştie că a pus mâna pe servietă – pe servieta *mea.* Are o dorinţă infantilă de răzbunare.

— Sunteţi om de afaceri. Nu există vreo modalitate, în fine, nu ştiu, de a ajunge la un soi de înţelegere?

— *înţelegere?!* EU cu el?! exclamă Poe, cu o mutră de parcă i-ar fi scuipat cineva în pahar.

Gura i se încleştase, iar de încordare se vedea cum îi zvâcneau maxilarele.

— Mi s-a furat un lucru care îmi aparţine, investiţiile mele sunt în pericol, iar dumneata îmi vorbeşti despre o *înţelegere* cu el? Cu cine, cu maimuţa aia de flaşnetar?

— Scuze, zise Bennett. A fost doar aşa, o idee. încercam să fiu util.

Poe trase adânc aer în piept şi îşi recăpătă cumpătul.

— Şi o să fii util, domnule Bennett, crede-mă. Ei, bine, unul

dintre nenumăratele puncte slabe ale lui Tuzzi este că nu poate rezista niciodată când e vorba de un câştig rapid. Convingerea mea este că o să vrea să vândă formula şi că o să încerce, probabil, să determine celelalte grupuri să supraliciteze unele împotriva altora. Indiferent ce o să se decidă să facă, o să aflăm şi noi în câteva zile. Nu e genul de om care să aibă răbdare. N-o să vrea să aştepte.

Bennett tresări ca ars, când auzi în spate un hârşâit de chibrit aprins. Uitase că Shimo se postase la pândă, în umbră. Ce nemernic scârbos!

— Uite cum o să se întâmple, zise Poe.

Când se ridică în picioare, faţa lui se văzu ca o mască din umbre mohorâte, din cauza strălucirii luminii de la veioza de jos.

— Când o să aflu unde şi când o să aibă loc vânzarea, o să-mi trimit reprezentantul la licitaţie.

— Straşnică idee, zise Bennett. Doar să nu afle şi el că participaţi la licitaţie...

— N-o să afle. Pe dumneata nu te-a văzut niciodată. Nici oamenii lui nu te cunosc.

— Pe *mineîVre^.* să mă duc eu la licitaţie?

— Nu tocmai, domnule Bennett, nu. Am plătit deja destul pentru formulă. N-am de gând să mai plătesc o dată. Vreau doar să găseşti servieta şi să mi-o aduci înapoi.

— S-o fur, adică?

— S-o recuperezi. O să constaţi că n-o să fiu nemărini-mos. O să existe un bonus, ceea ce nici n-ai merita, având în vedere situaţia. Şi, pe urmă, poţi să te duci înapoi la Monaco şi să te joci cu fetiţele dumitale.

Bennett simţea că stomacul lui începea să piardă bătălia cu whisky-ul băut, aşa că se forţă să înghită de mai multe ori.

— Dar cum să fac aşa ceva? Oamenii ăştia sunt nişte bandiţi – sunt periculoşi, cum aţi spus şi dumneavoastră. Ce naiba, doar nu credeţi că sunt vreun James Bond. Nu, nu, spuse el, clătinând cu hotărâre din cap. îmi pare rău, dar nu. Nu pot face aşa ceva.

— Nici nu te-am mgat. îţi spun doar să faci asta.

— Şi presupunând că refuz?

— N-ar fi deloc recomandabil, zise Poe, după care se uită la ceas. Du-te la culcare acum, domnule Bennet, şi gân-deşte-te la variantele posibile. Nu sunt atrăgătoare. Shimo o să te conducă în camera dumitale.

Bennett înainta în urma japonezului până la capătul unui coridor lung, unde intră într-un dormitor mare şi mobilat confortabil. Cuvertura fusese răsfrântă pe pat, iar perdelele erau trase la fereastră. Flori proaspete, apă minerală, câteva biografii şi romane de succes, în engleză şi în franceză, fuseseră puse pe noptiere. Pe o uşă deschisă se vedea pardoseala de marmură a unei săli de baie. Se simţea încolţit, furios, obosit brusc şi tânjea după o baie fierbinte, îşi aduse aminte de Susie, acoperită cu spumă de baie, în Monaco. Se întoarse spre Shimo.

— Aş vrea să dau un telefon. Prietenei mele.

— Mâine.

— Mâine, repetă Bennett, clătinând agasat din cap. în regulament scrie dacă am voie să fac baie?

Shimo se uită la el, de parcă nu auzise nimic.

— Să nu încerci să sari pe fereastră, fiindcă se declanşează alarma, iar asta îi scoate din sărite pe dobermanii domnului

Poe.

Bennett încuviinţă din cap. Asta mai lipsea ca să încheie perfect ziua
— o întâlnire cu un doberman supărat.

Shimo ieşi şi închise uşa, iar Bennett auzi cheia răsu-cindu-se în broască. începu să se dezbrace. Ce porcărie. Ce porcărie imensă, oribilă, sinistră.

capitolul 8

</ui Bennett nu-i prea pria în captivitate. Mâncarea i se aducea în cameră. Nu avea voie să iasă din casă decât pentru o plimbare scurtă pe jos, în fiecare seară după lăsarea întunericului, în compania îngrijitorului de câini şi a dobermanilor. Animalele se strecurau fără zgomot printre copaci, ca un banc de rechini patrupezi. Luminaţi de lanternă, ochii lor păreau roşii ca sângele. Bennett încercase doar o dată să-l mângâie pe unul dintre ei, dar avusese prezenţa de spirit să renunţe la timp, când văzuse cum dulăul îşi dezgolise colţii, cu urechile pleoştite. îngrijitorul asistase amuzat la scena asta, părând cumva dezamăgit când Bennett îşi trăsese mâna înapoi.

Elicopterul venea şi pleca de trei-patru ori pe zi, numărase Bennett de la fereastra camerei lui, de unde vedea exact marginea terenului de aterizare. Una dintre plecările foarte matinale fusese a lui ChouChou, însoţită până la elicopter de către Poe şi doi ţipi care cărau cantităţi imense de valize Vuitton. Urmase un rămas-bun plin de tandreţe, cu Poe rămânând pe pistă şi fluturând din mână până la decolarea elicopterului. Bennett se întrebă unde o trimitea şi de ce. Să facă stocuri din bijuteriile vândute în acest an la Paris? Sau să fie ferită de primejdii, în eventualitatea în care apăreau neplăceri aici, la domeniu? De altfel, populaţia de bărbaţi în costume negre se mărise deja. Cu excepţia perioadelor când Bennett stătea închis în cameră, cineva îl supraveghea permanent. Atmosfera

era tensionată, iar Domaine des Rochers începea să semene cu o fortăreaţă.

O fortăreaţă frumoasă, ce-i drept, recunoştea Bennett, dar parcă şi mai plăcută, graţie vremii de-afară, pe care avea tot timpul s-o admire din dormitor. Vara venise de timpuriu, dar soarele nu pâijolise încă natura. Peticele împădurite de pe dealuri păreau proaspăt vopsite într-un verde viu şi strălucitor, iar claritatea luminii accentua conturul reliefului. Era raiul pe pământ, îşi spunea Bennett, având toate motivele să fie şi mai deprimat din cauza situaţiei în care se afla.

Telefonase la Monaco de câteva ori, sub privirea rece şi atentă a lui Shimo, ca să mai schimbe o vorbă cu Susie. De fiecare dată nu-şi auzise decât propria voce, la robotul telefonic, care promitea să sune înapoi. Probabil că Susie se săturase să aştepte acolo degeaba şi se întorsese la Londra, spumegând de furie. Halal idilă romantică la soare! Halal viaţă nouă şi mai bună, îşi zise Bennett.

Camerista ciocăni la uşă. Venise să-i aducă unicul schimb de haine, care erau spălate şi călcate zilnic – unul dintre micile avantaje de a fi ţinut prizonier de către un milionar cusurgiu. Bennett îşi scoase halatul de casă şi se îmbrăcă, pregătindu-se pentru o nouă zi agitată, în care avea să încerce să citească, să contemple natura şi să se frământe în privinţa viitorului. Alese biografia lui Balzac scrisă de Robb, sperând să poată evada în secolul al XIX-lea până la capătul zilei.

Abia citise o pagină, când auzi cheia răsucindu-se în broască. Ridicând privirea, văzu unul dintre costumele negre postat în prag. O smucitură a capului. *Venez.*

Bennett porni în urma tipului pe coridor, apoi prin bucătărie şi în jos pe o scară cu trepte de piatră tocite, până în pivniţa care se întindea pe toată lungimea casei. Bennett se opri pe ultima treaptă: imaginea care i se deschidea în faţa ochilor putea crea coşmaruri multiple oricărui

abstinent. De sus până jos, de-a lungul fiecărui perete fuseseră construite nişte boxe din cărămidă văruita, fiecare ticsită de sticle. Diferitele vinuri fuseseră organizate după origine şi identificate prin nişte tăbliţe din lemn lăcuite, pe care denumirile fuseseră scrise de mână, pompos şi dickensian, cu litere negre pe fond alb. Meursault, Krug, Romanee-Conti, Petrus, Figeac, Lafite-Rothschild, Yquem – toate soiurile mari erau bine reprezentate şi, Bennett nu se îndoia, la fel şi anii de referinţă.

— Plăcută privelişte, domnule Bennett, nu crezi? Se spune că este una dintre cele mai bune pivniţe private din Franţa.

Poe, cu ochelarii de citit proptiţi pe vârful nasului, şedea la o măsuţă pe care avea deschis registrul pivniţei, legat frumos cu scoarţe de piele. Scoţându-şi acum ochelarii, se ridică în picioare.

— Dar nu te-am târât până jos aici ca să-ţi arăt sticlele. Vino cu mine. Aş vrea să-ţi arăt un lucru la fel de impresionant, în felul lui.

Era relaxat şi afabil; suspect de afabil. Bennett presimţi că îl aştepta o experienţă neplăcută.

Poe deschise o uşă la celălalt capăt al pivniţei. Când trecură dincolo, Bennett îşi miji ochii, ferindu-i de strălucirea luminii crude reflectate de pe pereţii unui interior alb şi auster.

— Iată mândria şi bucuria lui Shimo, spuse Poe. Sala lui personală de arte marţiale. Stă cu orele aici. L-am rugat să ne facă o scurtă demonstraţie, aşa, ca să mai uiţi de monotonia captivităţii. M-am gândit că o să ţi se pară fascinant să vezi ce poate face corpul omenesc.

încăperea era dreptunghiulară, măsurând cam 12 meni pe 6, cu oglinzi pe pereţi şi cu parchet de brad ceruit. în afară de o bancă îngustă din stinghii de lemn, aşezată lângă uşă, singura dotare era un fel de trambulină pusă în picioare, cu

baza încastrată în podea. Partea de sus, pe

o porţiune de vreo treizeci de centimetri, era bandajată cu paie.

— Asta e o scândură de boxat, zise Poe. îmi scapă de-numireajaponeză pe moment, dar, cum spune Shimo, este un obiect ideal pentru fortificarea încheieturilor degetelor de la mână. Sunt zile în care se întâmplă să uite de el şi de tot, când ajunge aici. Ştiu că a dat şi de o mie de ori cu pumnii în asta, fără să se oprească. Ah, dar uite-l pe omul nostru.

Shimo apăru venind din pivniţă, fără să-i bage în seamă. Era desculţ, îmbrăcat cu un fel de trening din pânză albă, cu o centură neagră legată în talie. Ţinea în mână un băţ scurt din bambus, gros de vreo cinci centimetri, pe care îl puse lângă bancă, înainte de a se duce în mijlocul camerei.

Vocea lui Poe, tot prietenoasă, era mai degrabă o şoaptă.

— Uită-te bine la centură. Vezi cum s-a uzat acolo până la firele albe? E de la atâţia ani de folosinţă. Shimo deţine centura neagră de când era tânăr. Acum are şase dani. E excepţional de talentat, după cum spun prietenii mei japonezi.

— Dar bambusul ăla pentru ce e? murmură Bennett

— Pentru unul dintre numerele senzaţionale ale lui Shimo. O să vezi.

Shimo începu încălzirea: îşi depărtă picioarele nu mai mult decât lăţimea umerilor şi, cu mişcări continue şi curgătoare, cu faţa împietrită de concentrare, îşi încrucişa braţele la piept, le desfăcea, iar le încrucişa şi tot aşa. Parcă e un dansator, îşi zise Bennett, graţios şi sigur pe el.

Dar pe urmă ritmul se schimbă. în locul mişcărilor line şi potolite, apărură secvenţe neclare de violenţă controlată, în

care Shimo lovea cu pumnii, cu picioarele şi cu latul palmei, în timp ce corpul rămânea într-un echilibru perfect. Forţa destructivă care se ascundea în pumnii şi în

picioarele lui era vizibilă chiar şi de la distanţă. în faţa lor nu mai era un dansator, ci o armă pe picioare.

Shimo continuă seriile de tăiăboi disciplinat, apropi-indu-se treptat de banca pe care şedeau cei doi spectatori. Cu o ultimă piruetă şi o lovitură cu piciorul în sus până la nivelul capului, se opri ghemuit şi nemişcat în faţa lui Bennett. Privindu-l în ochi, scoase din gâtlej un răget gutural şi gros, în timp ce braţul îi zvâcni în faţă ca un piston.

Şocul zgomotului şi toată demonstraţia în ansamblu îl făcură pe Bennett să smucească din cap spre spate. Când îşi coborî privirea, văzu că pumnul lui Shimo, cu încheieturile degetelor umflate şi calcifiate, se oprise la câţiva milimetri de cămaşa lui, în dreptul inimii.

— Noroc că ştie să aprecieze bine distanţele, spuse Poe, când Shimo se ridică, îndepărtându-se. Un centimetru în plus şi te-ar fi omorât. Dar şi efectele sonore sunt interesante, nu crezi? E strigătul spiritului, cum zic ei. Scopul este să deruteze şi să înspăimânte, în timp ce se produce lovitura, spuse Poe, zâmbindu-i lui Bennett. Păi, în comparaţie cu aşa ceva, boxul după regulamentul Queensberry pare o joacă de copil, nu-i aşa?

Bennett expiră lung şi înghiţi.

— Dar face chestia asta şi serios – adică, se bate cu cineva?

— Nu există mulţi oameni de nivelul lui în lume. Majoritatea se află la Tokio, dar e cam departe să baţi drumul până acolo doar ca să tragi o cafteală. Dar priveşte asta, făcu Poe, arătând din cap spre mijlocul camerei.

Shimo se postase în faţa scândurii de boxat, holbân-du-se la

ea de parcă ar fi intenţionat s-o facă surcele. începu să dea în ea, cu nişte lovituri din umăr, întinzând perfect braţul, cu răutate şi precizie. Scândura se îndoia la fiecare impact, ţâşnea înapoi, iar se îndoia.

— Ăsta se cheamă „pumn ochit", zise Poe. Te ia cu fiori când te gândeşti ce-ar putea face aşa ceva în contact cu un cap de om.

O sută, două sute de pumni, fără nici un semn vizibil de vlăguire – şi apoi pumnul final, aplicat cu un răcnet exploziv, jumătate-muget, jumătate-urlet. Scândura de boxat trepida. Shimo făcu un pas înapoi, se întoarse şi se apropie de bancă. Fără să-şi ia privirea de la Bennett, apucă băţul de bambus şi, cu braţul întins, îl fixă în dreptul feţei acestuia. Trupul i se încordă. Hipnotizat, Bennett privea mâna care ţinea bambusul; văzu tremurul provocat de efortul de concentrare când degetele se încleştară, văzu umflătura muşchiului de la baza degetului mare, văzu, ne-venindu-i să creadă, cum degetul mare despică lemnul şi pătrunde în el.

Shimo îşi lăsă braţul în jos, pe lângă corp. Ii dădu bambusul lui Poe, îl salută din cap şi ieşi din sala de antrenament.

Poe luă bambusul şi îşi plimbă degetele peste crăpătura făcută de Shimo cu degetul mare.

— Habar n-am cum face asta. Bineînţeles, e doar un exerciţiu de întărire. în caz de luptă, degetul mare ar fi folosit pentru a reteza traheea sau pentru a scoate un ochi. Cu Shimo al nostru nu-i de glumit. Ţine, poate vrei să păstrezi asta ca amintire, mai zise Poe zâmbind şi îi întinse băţul de bambus.

Ajuns înapoi în camera lui, Bennett se zgâia la priveliştea de-afară şi încerca să uite tot ce văzuse adineauri. Asta fusese „alternativa" despre care pomenise Poe, o modalitate brutală şi demonstrativă de a-i aminti la ce se putea aştepta, dacă făcea prostia de a nu-şi oferi serviciile de bunăvoie.

Bennett îşi pipăi beregata şi se gândi la degetul de oţel al lui Shimo. Cât avea să mai dureze până să poată ieşi de-aici?

Shimo veni să-l ia târziu în după-amiaza următoare. Bennett nici nu mai ştia ce să creadă, în timp ce mergea în urma japonezului, bucurându-se pe de-o parte la ideea de activitate, dar şi temându- se, pe de altă parte, de specificul ei. Urcară nişte trepte late de piatră spre o parte a clădirii pe care Bennett o văzuse doar de-afară
— turnul care creştea dintr-un colţ al casei. Shimo ciocăni, după care deschise o uşă grea de fier, pe unde intrară într-o cameră de lucru ca în secolul al XXI-lea.

Poe era aşezat la birou – o bucată groasă şi lungă din lemn de tec lustruit, susţinută de un singur stâlp din oţel cromat. Peretele din faţa lui era acoperit în întregime de imaginile mute şi mişcătoare de pe cel puţin zece ecrane, în spatele lui, un şir de ecrane mai mici, deocamdată stinse, şi două faxuri. Forma cenuşie a unui computer ocupa un întreg spaţiu lateral. Din toate aceste echipamente ieşea un bâzâit monoton, abia sesizabil – sunetul răsuflării electronice. Era o încăpere eficientă, rece. Fără cărţi, fără tablouri, fără indulgenţe.

Shimo îi făcu semn din cap lui Bennett să se aşeze în-tr-unul dintre fotoliile joase din piele şi crom, aflate în faţa mesei de lucru, după care aşteptară amândoi până când Poe, terminând ceea ce avea de scris într-un carneţel, îşi scoase ochelarii şi, oarecum spre surprinderea lui Bennett, zâmbi amabil.

— Ei bine, domnule Bennett, poţi să te bucuri – perioada dumitale de stat la pârnaie este pe punctul de-a se încheia. Sper că nu ai suferit de prea mult disconfort. Regret că nu am putut să te lăsăm să ieşi din casă pe timpul zilei, dar, cum ţi-am spus deja, suntem urmăriţi, or nu ar fi fost deloc bine să te arăţi la faţă. Extrem de nesănătos, aş spune.

Şi Poe zâmbi din nou, cum ar fi făcut orice gazdă

binevoitoare, care se preocupa de bunăstarea musafirului ei.

— Dar, trebuie să recunosc, reluă el, e o mare satisfacţie să constaţi că unul dintre rivalii tăi se comportă previzibil. Pe mine cumva mă binedispune, cum ai remarcat şi dumneata, probabil, adăugă el şi îşi netezi pe piept cămaşa bleumarin de mătase, cu mâna lui bronzată şi ma-nichiurată. Aşa cum mă gândeam c-o să facă, amicul nostru italian, Tuzzi, a cedat în faţa lăcomiei, cum îi stă în fire, şi pune la cale o licitaţie. Ofertanţii or să se întâlnească la Cannes, de unde or să se îmbarce pe iahtul lui Tuzzi, explică Poe, cu buzele răsfrânte de scârbă. *Ragazza dîNapoli,* dacă îţi poţi imagina aşa ceva. Un nume cam nepotrivit pentru unul dintre cele mai mari şi mai urâte vase de croazieră din Mediterana, dar la ce să te-aştepţi de la nişte italieni? Sentimentali până în măduva oaselor. Oricum, licitaţia o să aibă loc pe mare, iar iahtul o să se îndrepte spre apus. Tuzzi are un domeniu în Ibiza, unde se duce în fiecare vară ca să facă pe nababul şi să vâneze spanioloaice pubere. Greţoasă creatură.

Dar Bennett nici nu mai asculta comentariile lui Poe despre planurile de vară ale lui Tuzzi, mintea lui contemplând în continuare grozăvia de a trebui să stea închis ca într-o colivie, pe o barcă, împreună cu o şleahtă de tâlhari. Şi tot pe el îl punea să-i şmecherească, să le fure servieta şi să revină pe uscat, teafăr şi nevătămat. Toată povestea asta era un adevărat coşmar.

— Dar ce-ai păţit, domnule Bennett? Văd că te-ai cam pleoştit. Nu-ţi place pe mare?

Bennett prinse scuza din zbor.

— Nu, deloc. Am rău de mare până şi în port. Chiar şi în piscină, la apă adâncă...

Dar Poe i-o reteză scurt:

— N-are nimic, iei nişte pastile. Cum spuneam, vasul o să navigheze spre vest. După încheierea licitaţiei, toţi ofertanţii or să fie debarcaţi într-unul dintre porturile de pe coasta franceză, dar eu am toată încrederea că până

atunci vei fi reuşit deja să faci înlocuirea. Dacă nu, o să trebuiască să te ţii scai de cumpărător.

— înlocuirea? se miră Bennett, gândindu-se că îi scăpase ceva esenţial. Ce înlocuire?

Poe chicoti, amuzat de jocul lui hazliu.

— Doar nu crezi că te-aş trimite nepregătit într-o asemenea misiune importantă, replică el.

Apoi se roti pe scaun şi se aplecă spre podea. Când se ridică la loc, ţinea în mână sora geamănă a servietei pe care Bennett o văzuse nu demult la Monaco. Poe o puse pe birou.

— încape perfect într-o valiză, cu câteva lucruri de schimb,

zise el, desfacând capacul. Evident, conţinutul este contrafăcut. Flacoanele sunt umplute cu apă chioară, iar documentele sunt false, dar totul arată perfect autentic, cred. în special dacă nimeni nu se aşteaptă la o substituire. Poftim, uită-te şi dumneata.

Bennett se aplecă în faţă, ca să cerceteze conţinutul servietei- diplomat. Partea de deasupra era ocupată de nişte şiruri de flacoane aşezate pe un strat din cauciuc bure-tos; fiecare flacon avea dop, sigiliu de ceară şi o etichetă scrisă de mână în franceză, cu nişte litere ascuţite şi fine, în rest, servieta conţinea dosare. Bennett le răsfoi – pagini cu formule, printuri de computer, însemnări despre condiţiile solului şi despre irigare, diagrame de temperatură; mai mult decât suficient pentru a păcăli pe cineva care nu studiase agricultura la facultate. Nu-i convenea, dar Poe merita toată admiraţia pentru o asemenea meticulozitate.

— Eu nu m-aş prinde, zise Bennett.

— Mi se pare normal, zise Poe, închizând capacul şi potrivind cifrul. Are exact aceeaşi combinaţie ca originalul. Dumitale îţi plac femeile, domnule Bennet, aşa că o să-ţi fie destul de uşor să reţii: 36-24-36.

După aceea, Poe luă o cutiuţă bleumarin şi o împinse spre marginea mesei.

— Acoperirea dumitale.

Bennett deschise cutia şi văzu o carte de vizită, foarte convenţională, pe care scria gravat cu caractere metalice arămii că Onorabilul L. Bennett era Preşedinte al Consolidated European Investments S.A., cu un sediu la Zurich.

— După cum vezi, te-am promovat la rangul de „Onorabil[0]. Italienii se dau în vânt după titulaturi, iar Tuzzi e şi el groaznic de snob – poate fiindcă nu-i decât un mitocan

căpătuit. O să fie impresionat. De fapt, noi am luat deja legătura cu oamenii lui – le-am trimis cartea dumitale de vizită, împreună cu o scrisoare însoţitoare. Au fost încântaţi că reprezentantul aristocratic al unei firme elveţiene de investiţii vine să participe la licitaţie. Orice apel telefonic sau fax la numerele de pe cartea de vizită or să fie redirecţionate *via* Zurich la noi, aici. Tehnologia asta e o adevărată binecuvântare, nu crezi?

Bennett luă o carte de vizită din cutie şi îşi plimbă buricele degetului mare peste suprafaţa cartonului, pipăind denivelarea literelor din fir metalic.

— Te asigur că sunt din cea mai bună calitate, râse Poe. Nu ne-ar conveni ca nobilului nostru ofertant să-i fie jenă să se prezinte în lume cu nişte cărţi de vizită ieftine şi proaste.

Bennett se holbă la cartea de vizită, având tot mai pregnant sentimentul unei oribile inevitabilităţi. Se părea că n-avea încotro, trebuia să intre în joc. îşi ridică privirea spre Poe, care îl urmărea cu o expresie gânditoare, uşor amuzată, şi făcu o ultimă tentativă de a se smulge din cârligul înfipt tot mai adânc în el, cu fiecare minut.

— Of, domnule Bennett. Dar chiar n-ai nici un pic de spirit de aventură? în orice caz, n-o să fii singur. Tot timpul cât o să te afli pe uscat, cel puţin doi oameni de-ai noştri or să te supravegheze discret O să monitorizăm şi deplasarea

iahtului. Iar când o să pleci pe mare, o să ai un asistent – un asistent extrem de capabil –, care o să urce la bord cu dumneata. Totul e aranjat deja.

Bennett aruncă o privire spre Shimo.

— Nu, domnule Bennett, nu Shimo. Dar nu vreau să-ţi stric surpriza. Tot ce trebuie să faci este să fii prezent la aeroportul din Nisa mâine dimineaţă, când aterizează zborul Delta, de la New York. Să ai asta la dumneata, pentru

identificare.

Şi Poe împinse spre el, pe birou, un exemplar din cotidianul londonez *Financial Times,* uşor de recunoscut după hârtia roz de ziar.

— O să fii abordat, continuă Poe. E totul clar?

Bennett se înclină în faţa inevitabilului şi încuviinţă din cap.

— A mai rămas doar un aspect. Ştiţi, încercând să vedem şi partea bună a lucrurilor – aţi pomenit de un bonus.

Poe se uită la el speculativ.

— Ştii, chiar încep să cred că te dai pe brazdă. Să zicem zece mii de dolari, e bine?

Bennett şovăi, dar preferă să nu-şi forţeze norocul.

— E bine.

— Excelent. Pleci în seara asta, imediat după ce se întunecă. Sună- mă mâine de la Monaco, după ce te întorci de la aeroport, şi discutăm despre aranjamentele privind îmbarcarea dumitale. Şi, apropo, domnule Bennett, mai zise Poe, punând palmele pe birou şi ridicându-se în picioare. Nici măcar să nu-ţi treacă prin minte să faci vreo prostie. Mi-ar pica foarte prost, după toate neplăcerile pe care mi le-ai cauzat.

Era aproape miezul nopţii când Bennett, gânditor şi hămesit, intră în apartament, unde îl întâmpină un bileţel lăsat pe masa din hol:

Dragă Bennett,

Ghici ce s-a întâmplat ? M-am amorezat tuleai Am cunoscut un francez de-a dreptul divin, a doua zi după plecarea ta, şi ştii cum e, de la una s-a ajuns la alta. E splendid! Şi asta

doar datorită fie. Sunt convinsă că ţi-ai pus farmecele în funcţie şi ai izbutit să scapi din mica încurcătură apărută – îţi reuşeşte întotdeauna.

Acum fug. Jean-Paul mă duce la Paris. Are un apartament pe Ile St- Louis. Ce romantic, nu crezi?

Te pup mult,

Susie

Bennett era prea stors ca să-i poată fi mai rău decât îi era deja. Se duse la bucătărie, găsi o franzelă uscată şi deschise frigiderul. Lângă o cutie cu cremă de faţă, uitată de Susie acolo, se găsea o felie tălpoasă de brânză Brie. O mol-fai fără să simtă nici un gust, puse ceasul să sune şi se duse să se culce în patul gol, răvăşit şi uşor parfumat.

capitolul 9

Lzennett se trezi cu noaptea în cap. Ieşi pe terasă, unde îşi bău cafeaua, plângându-şi de milă şi privind cum primele straturi de lumină încep să se prelingă pe suprafaţa mării. O autoutilitară pentru curăţat strada zumzăia urcând dealul de dedesubt, stropind şi frecând trotuarele, ca să fie perfect imaculate pentru picioarele privilegiate ale rezidenţilor din Monaco. Pentru aceştia urma încă o zi minunată şi lipsită de griji, o zi cu soare, în care eventual, înainte de prânz, aveau să facă o plimbare uşoară pe jos până la bancă pentru a vedea cum mai stăteau cu banii – o zi cum şi-ar fi dorit şi el, de fapt. Pe urmă analiză realitatea: un drum până la aeroport, ca să ia de-acolo o gorilă, apoi felurite primejdii, având toate şansele să dea greş şi să se aleagă cu vreo pedeapsă despre care nu ştia decât că avea să fie urâtă. Cafeaua i se păru brusc amară. Azvârli zaţul într- un ghiveci cu muşcate şi se duse înăuntru, ca să se îmbrace pentru calvar.

Porni cu maşina de-a lungul coastei, având în spate soarele,

care se ridica repede pe cer. Aerul dimineţii era proaspăt, nepoluat încă de gazele de eşapament. Când parcă în spatele terminalului, mai rămăseseră zece minute până la ora când zborul de la New York trebuia să aterizeze. Când ajunse la poartă primii pasageri ieşeau deja – cu ochii cârpiţi de oboseală, cu hainele mototolite şi căscând de zor, după noaptea petrecută deasupra Atlanticului. Bennett ţinea exemplarul din *Financial Times* ca pe un stindard roz, în dreptul pieptului, şi făcea supoziţii despre bărbatul cu

care urma să se întâlnească. Colegii de breaslă ai lui Poe deveneau tot mai spurcaţi de la o zi la alta, iar Bennett presupunea că, din cauza implicării italienilor, Poe făcuse rost de un recrut provenit dintr-una dintre familiile din New York. Un echivalent sicilian al lui Shimo, desigur, îndemânatic la cuţite, pistoale şi garouri. îi trecu în revistă pe pasageri, uitându-se după un tip cu bărbia negru-albăstrie şi cu un costum de aceeaşi culoare.

După cinci minute, când tot nu văzuse pe nimeni care să semene cu imaginea din mintea lui şi ajunsese să spere, aproape absurd, că autorităţile de la imigrare îi veniseră în ajutor şi îl arestaseră pe viitorul lui partener, tresări speriat, simţind că îl atinge cineva pe umăr.

— Tu eşti Bennett, corect?

întorcându-se, dădu cu ochii de o fată – înaltă, brunetă, cu sprâncenele ridicate în aşteptarea unui răspuns din partea lui.

— Ia zi, eşti? întrebă ea.

Bennett dădu din cap şi, recăpătându-şi glasul, îngăimă: – Da. Da, eu sunt.

— Pe mine mă cheamă Anna Hersh. Unde ţi-e costumul de haine? Nai mutră de mardeiaş, ca ai noştri.

— Doamne Sfinte. Tu eşti...?

Fata zâmbi, amuzată de uimirea lui.

— Dar la ce te aşteptai? Să vină unchiul Vinnie din Bronx? Nu ţi-a spus Poe?

— Nu. Mi-a zis doar să mă prezint cu ziarul.

Zâmbetul fetei pieri.

— Tot se mai ţine de poante, remarcă ea, clătinând din cap. Doamne, nu s-a schimbat deloc.

Bennett era încă şocat. Privea – se holba – la o fată frumoasă şi nu la o bestie, cum se aşteptase. Părul ei era mai degrabă negru decât şaten, strălucitor şi tuns scurt, băieţeşte. Albul ochilor ei era uluitor— mai alb decât văzuse Bennett vreodată – şi accentua căpruiul intens al

pupilelor. Un nas lung, cu o osatură fină, piele măslinie, gură energică, buză de jos apetisantă. înaltă cam cât Bennett, purta jeansi, un tricou alb de bumbac şi o scurtă uzată din piele.

— Ei, gata? zise ea.

— Scuze. Ai avut dreptate, mă aşteptam la unchiul Vin-nie din Bronx, spuse Bennett mult mai vioi, venindu-şi deja în fire. Bun, aşa. Hai să mergem să-ţi recuperăm bagajul.

Fata arătă din cap spre sacul din pânză de pe jos.

— Ăla e. N-am de gând să stau mult.

Plecară cu maşina de la aeroport şi găsiră o breşă în cavalcada fulgerătoare a şoferilor participant la Marele Premiu pentru amatori, care goneau spre Nisa. Lui Bennett îi chiorăia stomacul de foame, la concurenţă cu huruitul motorului. Nu mai luase o masă ca lumea de la prânzul servit

în camera lui capitonată, în ziua precedentă. Aruncă o privire spre Anna.

— Ştii, sunt lihnit de foame. Te deranjează dacă ne oprim să luăm micul dejun?

— Absolut deloc. N-am mai băut o cafea franţuzească de ani de zile, remarcă ea, lăsându-şi capul pe spate, ca s-o vadă soarele la faţă.

Cum de putea fi aşa de relaxată? se întrebă Bennett. Poate că ştia ceva despre care el habar n-avea. în orice caz, atitudinea ei era molipsitoare, constată Bennett, începând să se scuture de melancolia matinală. Lăsă deoparte posibilele orori pe care i le rezerva viitorul şi se concentra la pericolele mult mai imediate, pe care i le puneau colegii de trafic. Spre deosebire de placizii monegasci, se părea că pe automobilişti din Nisa îi scotea din sărite Mercede-sul lui, având în vedere ce semnale îi făceau cu farurile şi cum îl claxonau, ţinând morţiş să se strecoare pe lângă el cu maşinuţele lor, şerpuind de pe o bandă pe alta, ca nişte insecte de fier demente. Bennett ajunsese de mult la concluzia că francezii ar trebui să aibă trei mâini la volan:

una ca să ţină ţigara, una pentru gesturile obscene Ia adresa celorlalţi automobilişti şi o a treia ca să şofeze. Răsuflând cumva uşurat, ieşi de pe Promenade des Anglais şi se integra în fluxul care se ţâra din centimetru în centimetru pe străduţele înguste din oraşul vechi.

Găsiră o masă afară, la una dintre cafenelele din piaţă. Anna îşi scoase scurta, se întinse languros la soare şi se lăsă în scaun, proptindu-şi braţul zvelt pe spătarul de alături.

— Şi acum, povesteşte-mi, zise ea. Văd că nu faci parte din gaşca de cretini a lui Poe. Cum ai ajuns să te încurci cu el?

Bennett îi povesti totul, de la anunţul din ziar până Ia servieta- diplomat sustrasă şi bileţelul de la Susie, în timp ce

Anna sorbea dintr-un *café crème şi* mesteca tacticos din bagheta umplută cu şuncă pe care Bennett o comandase pentru el.

— Cam asta e, zise el, facându-i semn chelnerului să vină. Nu prea am de ales – asta presupunând că Poe nu glumeşte când zice că pune mâna pe mine, dacă dau bir cu fugiţii.

Anna îi dădu dreptate, aprobând din cap.

— Nu glumeşte. Nu-i place să piardă. Şi are prieteni, crede-mă. Pentru cinci mii, hai zece mii de dolari, ăştia ar fi în stare să-şi omoare şi mamele, zise ea, după care se uită la farfuria goală din faţa lui Bennett şi zâmbi strengăreşte. Iţi recomand cu încredere sandvişurile.

Bennett mai comandă un sandviş şi nişte cafea.

— Nu pari prea îngrijorată la gândul de a lucra pentru un şef ucigaş. Sau faci şi tu parte din categoria tolomacilor, ca toţi ceilalţi? zise Bennett, înclinând capul şi privind-o de sus până jos. Mda, te-ai deghizat al naibii de bine, dacă e aşa – fără costum negru, fără arme la vedere, fără urechi ca foile de varză, enumeră Bennett, după care se încruntă. Uşoare tendinţe criminale faţă de micul dejun al semenilor, dar altminteri pari o tânără rafinată şi bine crescută.

Ai putea trece drept o bibliotecară în vacanţă, sau cam aşa ceva. Genul de fată pe mâna căreia ai avea încredere să-ţi laşi câinele.

Anna se uită lung la el, cu un aer gânditor, în timp ce chelnerul veni cu cafeaua şi cu un sandviş, pe care Bennett îl înşfăcă zdravăn, cu amândouă mâinile.

— Uitasem cât de măgulitori pot fi britanicii, remarcă ea, desfăcând hârtia de pe o bucată de zahăr cubic pe care o muie în cafea, uitându-se cum se înnegreşte.

Bennett observă că nu avea inele pe degete, nici ojă pe unghiile îngrijite şi scurte. Anna lăsă zahărul să se scufunde în cană, prin spuma laptelui de deasupra.

— Cred că e rândul meu acum, nu?

— Păi, nu strică niciodată să afli câte ceva despre persoana cu care lucrezi – origine, calificări, rude apropiate, apartenenţă religioasă, grupa sangvină, preocupări în timpul liber...

— OK, OK, făcu ea, ridicându-şi privirea. Vezi că ţi-ai pus sandvişul pe faţă.

Bennett îşi şterse firimiturile din colţul gurii şi se aplecă în faţă, ca so asculte.

— Ştii New York-ul?

Bennett confirmă cu o mişcare din cap.

— Ei, bine, reluă ea, eu sunt de pe Riverside Drive. Babacul era profesor la Columbia, mama se frământa pentru existenţă şi făcea supă de pui, iar eu am crescut frumos, ca o evreică tare cuminte. Cred că ai mei sperau să mă îndrăgostesc de vreun dentist şi să mă aşez la casa mea, dar eu voiam să călătoresc. Aşa că m-am lăsat de facultate în anul întâi şi am plecat la Paris. Am avut norocul să mă angajez ca model încă din prima săptămână acolo, am început să nu mai port pe mine decât ţigări Gitanes, negre şi fumegânde, în fine, chestiile uzuale. Şi pe urmă am cunoscut un tip. Era francez şi fotograf pe deasupra, ceea ce înseamnă că o combinaţie mai proastă decât asta nici

că există. Fudul şi îngâmfat, de nu-i ajungeai nici cu prăjina la nas, zise ea, amestecând în cafea şi luând o sorbitură. În plus, se mai şi droga cu cocaină. Priza ca un aspirator. Până la urmă, aproape tot ceea ce câştigam amândoi se ducea în nările lui, iar eu am descoperit că un manechin este doar o

bucată de carne. Iţi laşi creierul acasă şi nu observă nimeni, atâta vreme cât eşti suficient de deşteaptă încât să-ţi schimbi hainele suficient de repede. în fine, altfel spus, venise vremea să părăsesc Parisul. Pe urmă m-am gândit: unu la mână, sunt evreică, şi doi la mână, sunt pe partea bună a Atlanticului. Ar trebui să vizitez Israelul, să-i trimit babacului o carte poştală din Eilat, să-mi cunosc rădăcinile. Noi suntem tari la capitolul rădăcini, în State. Şi uite-aşa am nimerit în armată.

Bennett păru contrariat.

— Te-au recrutat?

— Poţi să crezi sau nu, dar m-am înrolat de bunăvoie. Aveam douăzeci de ani şi nu mai fusesem niciodată într-un loc ca Israelul. Domnea un spirit fantastic în perioada aia – noi contra celorlalţi, Saddam, fundamentaliştii arabi – şi simţeam că trebuia să mă implic. Pentru ce să mă fi întors la New York? Facultatea mi se părea o mare plictiseală. Aşadar, m-am înrolat şi a fost OK. Am ajuns sergent. Sergentul Hersh.

Lui Bennett îi venea greu să şi-o imagineze pe fata mlădioasă şi graţioasă din faţa lui mărşăluind camuflată în anosta uniformă israeliană.

— Şi cum a fost?

— A fost palpitant la început – patrule de graniţă, chestii antiteroriste. Pe urmă a devenit rutină. Cred că aşa se întâmplă peste tot, chiar dacă este periculos. După un timp, parcă făceam muncă de poliţie. Dar am învăţat multe, zise ea, zâmbind. Pun pariu că sunt singura femeie din Nisa care ştie să conducă un tanc.

Bennett privi înjur la celelalte mese, unde un grup pestriţ de cucoane atent gătite se adunaseră la o cafea, înainte de a lansa un atac asupra magazinelor.

— Nu se vede nici un şofer de tanc, zise Bennett. Asta-i cavaleria Saint Laurent, înarmată până în dinţi cu cărţi de credit. În fine, continuă. Ai decis că nu vrei să fii prima femeie general din Israel.

Anna clătină din cap.

— Nu era de mine aşa ceva. Mi-au ajuns trei ani. În ultimele luni, situaţia s-a înrăutăţit urât în teritoriile ocupate, iar chestia asta a fost prea mult pentru mine. Mi-aduc aminte că ajunsesem să mă trezesc din somn, întrebându-mă câţi oameni o să văd împuşcaţi sau morţi din cauza grenadelor. Şi, de fapt, sunt americancă. Nici măcar nu era ţara mea, zise ea, ridicând din umeri. Prin urmare, nu m-am mai înrolat din nou. Aveam nişte bani economisiţi şi m-am gândit să mă duc încet-încet spre casă, prin Europa.

Anna luă cana de cafea şi se uită la Bennett, fără să-l vadă însă, cu ochii pironiţi în trecut. Bennett aşteptă în tăcere, până când fata se simţi în stare să continue.

— Voiam să văd Veneţia. Părinţii mei fuseseră acolo în luna de miere şi tot timpul plănuiau să revină. îmi venise ideea să-i aduc eu acolo şi să ne întâlnim. Şi atunci l-am cunoscut pe Poe. El m-a agăţat la una dintre cafenelele alea din Piaţa San Marco.

— Incredibil! Şi să nu-mi spui că ţi-a propus să te plimbe cu gondola.

— Dar nici mult n-a lipsit s-o facă. în fine, îl ştii şi tu acum. Mare artist, nimic de zis, aşa că după ce am umblat cu ţipi pentru care noţiunea de amantă însemna o bere şi o giugiuleală bună, el mi s-a părut cu totul altfel. Lucru valabil şi despre felul cum înţelegea să-şi întreţină iubita. Cele mai bune hoteluri, avion particular, haine, flori, pe scurt, tot tacâmul. M-a dat gata, pur şi simplu. Probabil

că nu eram aşa de sofisticată cum îmi închipuiam, adăugă

ea, strâmbându-se şi ridicând din umeri.

Bennett încercă să-şi imagineze contrastul dintre viaţa cazonă şi coconul luxos oferit de Poe.

— Părea altceva decât să conduci un tanc, nu-i aşa? în plus, e şi bărbat bine, dacă întâmplarea face să-ţi placă foştii absolvenţi de la Eton.

Anna continuă să povestească, fără alte comentarii.

— Avea un apartament la Geneva pe vremea aia, aşa că am locuit acolo – în fine, eu, cel puţin. El era veşnic plecat, cu treburile lui.

— Ce fel de treburi?

— Bănci, afaceri imobiliare – astea erau cele despre care vorbea. Mai erau şi altele, despre care nu pomenea nimic. Armament, poate. Pentru un om de afaceri onest, avea cam mulţi prieteni generali. Dar pe mine nu prea mă amesteca în chestiile astea. Stăteam tot timpul la Geneva, învăţând franţuzeşte şi aşteptându-l să se întoarcă. Până când, într-o bună zi, după vreo doi ani, n-a mai venit deloc. L-a trimis pe unul dintre tipii lui cu un buchet de trandafiri şi un bilet în care spunea că totul s-a terminat între noi.

— Vreun motiv?

— A ieşit totul la iveală mai târziu – tipul are o slăbiciune pentru puştoaice. Dacă ai făcut douăzeci şi cinci-două-zeci şi şase de ani, gata, te-ai ras, ţi-a dat papucii. Alta la rând. Am auzit că acum e cu o puicuţă franţuzoaică. Ai apucat s-o cunoşti?

Bennett confirmă cu o mişcare din cap.

— Chou-Chou. în nici un caz genul de şoferiţă de tanc. Cred că ai fost destul de supărată.

— Doamne, englezii ăştia! Destul de supărată, ha? îl maimuţări ea. îmi venea să-l strâng de gât, ticălosul naibii. Cum adică să-mi trimită un *bilet?* M-am simţit ca un abonament expirat.

— Nu mai înţeleg nimic, spuse Bennett. Dacă eşti aşa de pornită, de ce-ai acceptat să lucrezi pentru el?

Anna oftă şi îşi ascunse privirea în dosul ochelarilor de soare.

— Cincizeci de mii de dolari, de-aia, e bine? Babacul a murit anul trecut, iar mama e bolnavă. Am lucrat ca manechin şi am o slujbă la o galerie din SoHo, numai că doctorii s-au mişcat mai repede decât pot ţine eu pasul cu ei. Şi uite-aşa, din senin, săptămâna trecută mă sună Poe şi îmi oferă cincizeci de mii *cash,* pentru o treabă de câteva zile. Mi-a zis că s-ar putea ca pregătirea din armată să-mi prindă bine, el ştie ce-o fi vrut să spună cu asta. Oricum, am nevoie de bani, aşa că iată-mă-s, am venit. Nu fac asta de plăcere, crede-mă.
E pe bani, zise ea, sorbind ultima înghiţitură de cafea şi ridicându-se. Hai, la treabă.

Bennett reuşi şi el să se ridice în picioare.

— Da, să trăi ţi, sergent. Mă duc să fac rost de transportor. Ne sincronizăm ceasurile?

Anne îşi îmbrăcă jacheta.

— Doamne, ce ţi-e şi cu englezii ăştia, zise ea. Spune-mi, voi vă naşteţi aşa, cu simţul umorului în voi, sau e o chestie de la care te molipseşti?

Porniră cu maşina înapoi spre Monaco, Anna moţăind, iar Bennett mult mai bine dispus. Aşa i se întâmpla întotdeauna lângă o fată frumoasă, iar dacă Poe o plătea pe tânăra asta ca să fie partenera lui însemna că avea nişte calităţi care se vor dovedi utile. Nu părea prea încântată de englezi, Bennett

recunoştea asta, dar după ce fusese mătrăşită în felul ăla, nici nu era de mirare. Când viră brusc la dreapta pe Comiche, Anna, adormită, alunecă încet cu capul în lateral, oprindu-se pe umărul lui, aşa că tot restul drumului Bennett visă fericit cu ochii deschişi: nu se mai opreau în Monaco; mergeau mai departe, în Italia, găseau un mic hotel pe coastă, unde avea el grijă să o facă să-şi schimbe părerea despre englezi. Da, îşi zise el, şi pe urmă vor coborî din cameră, într-o dimineaţă, şi vor da de afurisitul de Shimo, ocupat să toace mărunt clădirea cu mâinile goale.

Anne se trezi când maşina opri la intrarea în parcare şi se trase de lângă umărul lui, frecându-se la ochi.

— Am ajuns acasă, o anunţă Bennett. Dar presupun că ştii locul, nu?

— Mi-a povestit Poe, dar n-am fost niciodată aici.

Poe apăsă pe butonul liftului, pentru etajul de sus.

— Nu-i mai confortabil decât la un cămin, dar terasa face toţi banii. E şi foarte practic pentru cazinou, dacă ai chef să joci.

— Du-te tu să joci. Eu fac un duş.

Bennett se uită la ceas.

— Stai un minut. N-ar strica să-i spunem lui Poe că ai venit. Cred că vrea să vorbească un pic cu tine.

— Ah, ce să spun, abia aştept, zise ea teatral, dându-şi ochii peste cap.

Poe îşi păstrase dispoziţia energică din ziua precedentă, comportându-se ca un regizor care îi dă instrucţiuni omului său de pe teren. Îi comunică lui Bennett numărul asistentului lui Tuzzi de la Cannes, care trebuia să aranjeze transportarea

lor pe iaht, şi abia după câteva minute în care se aferă exagerat pentru tot felul de detalii, ceru să i-o dea la telefon pe Anne. Aceasta apucă receptorul, făcând o mutră de parcă ar fi fost contaminat. Răspunse monosilabic, pe un ton rece, vizibil iritată de ceea ce îi spunea Poe. în cele din urmă, ridică din umeri.

— OK, te priveşte, sunt banii tăi, zise ea.

Ţâfnoasă, închise telefonul şi se întoarse furioasă spre Bennett.

— Dumnezeule!

— Ce s-a mai întâmplat?

— Mi-a zis să fac pe secretara pentru tine. Micuţa domnişoară Hersh. Ce glumă proastă.

— A, nu ştiu ce să zic, remarcă Bennett. Mie mi se pare o idee destul de bună. Cum stai la stenografie?

— Nu la fel de bine ca la lupta corp la corp, aşa că fa bine şi păstrează-ţi simţul umorului pentru altcineva, da?

Anna se ridică şi se duse să-şi ia sacul de voiaj.

— Unde-i baia? întrebă ea.

Bennett arătă spre etajul de dedesubt, după care se uită peste notiţele pe care şi le luase în timpul convorbirii cu Poe şi sună la numărul din Cannes. Fata care răspunse îl salută ca pe un client privilegiat. îşi exprimă speranţa că zborul de la Zurich fusese plăcut, îi recomandă câteva localuri unde ar putea cina în acea seară şi îl rugă să fie la Port Canto, portul din Cannes, a doua zi la cinci după- amia-za, unde îl va aştepta o şalupă, ca să-l ducă până la *Ragazza di Napoli.* Domnul Tuzzi oferea un dineu festiv la bordul vasului, unde domnul Bennett şi asistenta lui (Bennett parcă o şi vedea

cum ridicase un pic sprânceana când rostise acest cuvânt) vor petrece, negreşit, o seară de neuitat. Asi-gurându-l încă o dată că rămânea oricând la dispoziţia lui, îi ură lui Bennett *bon voyage.*

Gata. O făcuse şi pe-asta. Intrase în joc. Avea tot ce-i trebuia – valiză falsă, cărţi de credit măsluite şi o secretară agasată. Detaliile planurilor nu puteau fi puse la punct decât după ce ei doi vor avea ocazia să se orienteze pe iaht şi să evalueze măsurile de securitate luate acolo. N-avea altceva de făcut decât să aştepte.

— Bennett? Există vreo bere în casa asta?

Anna venise sus, desculţă şi cu părul ud de la duş. Se îmbrăcase cu nişte jeansi curaţi şi cu un tricou, ceea ce îi aminti lui Bennett de bagajul ei sumar. O modalitate admirabilă de a călători, se gândise el atunci, numai că într-un sac mic de voiaj nu încăpea o garderobă adevărată. Se duse la bucătărie, de unde reveni cu două sticle de Kronenbourg.

— Ştii, Anna, nu trebuie să te simţi jignită, dar nu crezi că ţi-ai adus prea puţine lucruri?

WH!

Anna bău direct din sticlă, trăgând o duşcă zdravănă, după care răspunse:

— Nu, deloc.

— Am vrut să te întreb, de fapt, dacă ţi-ai mai luat şi altceva în afară de jeansi şi tricouri? Nişte toalete? Fuste? Chestii de genul ăsta?

— Toalete? Rochii, adică? interpretă ea, după care clătină din cap. Le-am lăsat la New York, împreună cu ţinutele de bal, pălăriile de cocteil şi blănurile lungi până în pământ. Vrei

parada modei, nici o problemă – mâine mă îmbrac cu alt tricou.

Nu-i uşura deloc sarcina. O facea intenţionat, de asta era absolut sigur.

— Ştii, spuse Bennett, lumea crede că sunt consilier pentru investiţii, iar tu treci drept... în fine, drept secretara mea.

— Mersi că mi-ai adus aminte.

— Nu mai fi aşa irascibilă. E vorba despre afaceri, da? Gândeşte-te un pic. Ţi se pare plauzibil ca un consilier pentru investiţii, altfel spus, un personaj extrem de puternic din Zurich – despre care nu sar putea spune că reprezintă prototipul metropolei europene în materie de vestimentaţie nonconformistă –, să aibă o secretară care umblă îmbrăcată în jeansi şi tricou? Cam greu de crezut, nu?

Anna îşi muşcă buza de jos şi oftă.

— Da, aşa e, recunoscu ea.

— Prin urmare, o să trebuiască să-ţi facem trusoul. Ţinuta regulamentară, uniformă, cum vrei să-i spui. Asta înseamnă să mergem înapoi la Nisa, dar ştiu care e magazinul potrivit.

Anna ridică din sprâncene:

— Zău? Adică ai renunţat la ştaiful de la Savile Row?

— Dumnezeule! exclamă el. Ce ţi-e şi cu yankeii ăştia.

După-amiaza târziu îi prinse în magazinul unde Susie – acum un veac, parcă – îşi făcuse ferfeniţă cartea de credit. Evident, vânzătoarea îl ţinuse minte pe Bennett, iar când Anna intră în cabină, se fofilă lângă el, aruncându-i o privire ca o împunsătură în coaste.

— *Félicitations, monsieur. Toujours les jolies nanas, eh?*

— O colegă de serviciu, zise el, dregându-şi vocea. Lucrăm împreună.

Fata zâmbi şi se apropie de rândurile de umeraşe, ca să verifice dacă nu omisese vreo toaletă suficient de scumpă.

Anna îşi făcu apariţia. îmbrăcată cu un deux-pièces din mătase, era o revelaţie. Se mişca altfel acum, când purta haine adevărate, îşi zise Bennett; ca un manechin autentic, Anna se întoarse şi îşi luă o poză tipică – bazinul împins în faţă, un genunchi scos în afară. înclinându-şi capul, se studie cu un ochi critic în oglinda lungă până la pământ, fără să ia în seamă ţâţâitul admirativ al vânzătoarei.

— N-arată rău deloc, îi zise ea lui Bennett. Crezi că fusta-i suficient de lungă pentru Zürich, sau acolo se poartă lungimea până la glezne?

Bennett îi studie picioarele pe îndelete. Fata asta nici nu-şi dădea seama ce pierdea, îmbrăcându-se mereu în pantaloni.

— Nu, doar până deasupra genunchiului, spuse el. Elegant, dar foarte formal. De fapt, e un omagiu adus profesiei de secretară. în special picioarele dezgolite. Dar îţi trebuie câteva fuste şi alte câteva lucruri. Pentru pantofi, putem merge la Clergerie. E un pic mai încolo, tot pe strada asta.

îndreptându-se spre cabina de probă, Anna întoarse capul spre el.

— Dar de unde ştii toate magazinele astea?

— Ţii minte că ţi-am povestit despre Susie? A vrut să-şi facă mai multe cumpărături pentru acasă, în Anglia.

După două ceasuri şi încă vreo şase halte, Bennett se declară satisfăcut că Anna era echipată corespunzător. Pentru el fusese o plăcere neaşteptată să vadă transformarea ei dintr-o fată dură într-o femeie elegantă.

Chiar Annei, care declara sus şi tare că nu putea suferi să meargă la cumpărături, îi prinsese bine să simtă interesul evident al unui bărbat şi admiraţia lui – în ciuda exprimării spirituale a lui Bennett. Spre deosebire de Poe, care îşi formulase flatările întotdeauna în fraze perfecte, de parcă le-ar fi învăţat pe de rost dintr-un manual al libertinului, complimentele lui Bennett aveau un fel de căldură atrăgătoare, inedită, ca întreaga lui persoană, de altfel. Cel puţin atunci când voia să lase să se vadă acest lucru.

Erau prinşi în dopul format în traficul de la ieşirea din Nisa, tipic pentru ora amurgului, când aerul mării era uşor viciat de mirosul de combustibil, iar huruitul isteric al scuterelor care zburau pe lângă ei făcea conversaţia aproape imposibilă în maşina lor decapotabilă. Bennett tânjea după calm, un pahar cu vin rece şi, realiză el, ceva de mâncare. Călcând hotărât pe pedala de acceleraţie, se băgă brutal în faţa unui camion care mergea spre Italia, flutură agasat din mână când şoferul vehiculului îl claxonă furios, după care viră din scurt spre mare şi spre Villefranche. Nivelul zgomotului scăzu imediat.

— M-am gândit că s-ar putea să te superi, având în vedere că am sărit peste masa de prânz, îi zise el Annei, care se aflase la numai câţiva centimetri de botul camionului. Ţi-ar plăcea un pic de peşte? Cumpărăturile astea fac o foame de lup.

— Mă mulţumesc cu faptul că am scăpat cu viaţă.

— îmi pare rău, dar aşa mi-a venit atunci. Ştiu câteva restaurante drăguţe în port şi, cum spunea Wellington, nu poţi cere armatei să mărşăluiască pe burta goală.

— Napoleon. Napoleon a zis asta.

— Aşa o fi. În fine, ca să vezi cum sunt francezii. Mereu cu gândul la raţia de mâncare.

În sfârşit, cu o buclă largă, Mercedesul intră cu botul într-unul dintre preţioasele locuri de parcare din Ville-franche, de unde coborâră pe jos spre salba de localuri de pe chei. Era devreme pentru cină, aşa că ospătarii pregăteau încă mesele de afară, fixând cu cârlige feţele de masă din hârtie, împărţind tacâmurile şi paharele ca pe nişte cărţi de joc, fumând o ultimă ţigară până când şuvoiul de clienţi, în diferite faze de bronzare, începeau să apară în port.

Trecură în revistă meniurile afişate, care semănau izbitor de mult – teoria lui Bennett era că exista o singură bucătărie uriaşă, care servea toate restaurantele –, după care aleseră o masă cu vedere spre apusul de soare. Cu un oftat de satisfacţie, Bennet luă lista de vinuri şi se uită la Anna.

— Bei vin, da?

— De ce nu?

— Nu ştiu, formaţia militară, tradiţia evreiască...

— Vrei să zici cuşer?

— Da, ăsta-i cuvântul.

— Am mâncat un sandviş cu şuncă, n-ai văzut? spuse ea zâmbind.

— Ba da, cum crezi că aş putea uita cum mi l-ai smuls de la gură, tocmai mie, care muncesc pe rupte. Ar trebui să-ţi fie ruşine pentru asta.

— Dar asta nu înseamnă că nu există o sumedenie de obiceiuri evreieşti care sunt foarte bune.

— A, absolut. Ce vrei, alb sau roze?

— Circumcizie, pentru început.

— Bine. Perfect. O să luăm roze.

Timp de vreo jumătate de oră, uitară de rolurile pe care ar fi trebuit să le joace şi discutară ca oricare alt cuplu pe care soarta vrusese să-l aducă împreună, considerând că

trăiau o experienţă interesantă, ba chiar plăcută. Cunoştinţele Annei despre Franţa se limitau la Paris, aşa că îl rugă pe Bennett să-i povestească despre sud. Şi el îi vorbi despre St-Martin, Avignon şi Aix, despre oameni şi anotimpuri; mereu dezinvolt, dar cu acelaşi entuziasm afectuos, care străpungea prin toată zeflemeaua aparentă. Nu o dată, Anna simţi cum garda ei începe să cadă – o gardă pusă în funcţiune după experienţa trăită cu Poe şi pe care, deocamdată, nimeni nu reuşise să o pericliteze cu adevărat. La fel, nu o dată, Bennett trebui să îşi impună să nu se mai holbeze aşa la ea, deşi nu putea să nu admire cum soarele în asfinţit picta lumină pe pielea ei şi îi făcea ochii şi mai strălucitori.

Chelnerul îi readuse la realitate.

— *Monsieur Bennett? Téléphone.*

Contrariat şi iritat, Bennett intră în urma ospătarului în restaurant şi ridică receptorul.

— Da?

— Te rog să mă ierţi dacă te deranjez în timpul acestei cine intime, zise Poe, deşi tonul lui numai a scuză nu semăna. Ai aranjat totul cu oamenii lui Tuzzi?

— Da. Ajungem pe iaht mâine seară.

— Splendid. Nici nu ştii cât mă bucur că vă distraţi aşa de bine, dumneata şi domnişoara Hersh. Aţi făcut cumpărături, nu glumă.

— Dar de unde ştiaţi că suntem aici?

— Ţi-am spus că o să fim cu ochii pe dumneata, aşa, ca între prieteni. Să sperăm că data viitoare când o să vorbim, o să ai veşti bune. *Bon appétit.*

înapoi, în drum spre masă, Bennett se opri câteva clipe şi privi în lungul cheiului, care devenea acum tot mai gălăgios şi mai aglomerat. Undeva, prin vârtejul acesta de oameni aparent inocent, se aflau şi dobermanii umani ai lui Poe. Şi se uitau la el chiar acum. Il vor urmări cum

mănâncă. Se vor ţine după el, înapoi, la Monaco. Dacă îi umpluseră şi casa de microfoane?

Anna remarcă încordarea de pe chipul lui Bennett, când acesta se aşează pe scaun.

— Nu-mi spune, să vedem dacă pot să ghicesc, zise ea. La telefon a fost preaiubitul nostru conducător, care ne-a dat de ştire că se ocupă de cazul nostru. Am dreptate?

Bennett confirmă din cap şi mai turnă nişte vin.

— S-au ţinut după noi, probabil, toată ziua. Nu-i un sentiment prea plăcut, ce zici?

— Vezi? Ţi-am spus că tipul nu-i deloc simpatic.

Timp de câteva minute, mâncară fără să vorbească, aruncând priviri din când în când la celelalte mese, toate ocupate acum. Tăcerea lor era înconjurată de crâmpeie de conversaţie jovială în tot felul de limbi, râsete, clinchet de pahare ridicate în cinstea vacanţei. încă o seară veselă pe Riviera. Bennett împinse farfuria la o parte. I se tăiase toată pofta de mâncare.

— Ei bine, ai vreo idee pentru mâine?

Anna se aplecă peste masă şi îşi înfipse furculiţa în maldărul de *pommes frites* pe care Bennett îl lăsase în farfurie.

— Depinde de locul unde ţine Tuzzi servieta. Ofertanţii or să ceară so vadă, aşa că s-ar putea să existe şansa de a face schimbul înainte, dar nu trebuie să ne bazăm prea mult pe asta, zise ea, mestecând, înghiţind şi ridicând din umeri. Cred că am avea mai mult noroc după licitaţie. Il filăm pe cumpărător şi tăbărâm pe el, după ce coborâm de pe iaht.

Bennett începu să se dumirească de ce o recrutase Poe pe Anna.

— Ai multă experienţă în chestiile de genul ăsta? Adică, ai sărit de multe ori la cineva?

Se uită la el, cu un surâs în colţul gurii.

— Prin comparaţie cu tine, presupun că da.

— S-a făcut, atunci. Aşa rămâne. Dă-mi voie să-ţi ţin haina.

Bennett achită nota de plată şi, lăsând cheiul în urmă, porniră amândoi pe strada abruptă care urca spre locul unde parcaseră maşina. Când ajunseră în dreptul unui *bar-tabac,* Bennett intră ca să cumpere un ziar şi un trabuc. Anna se uită la ciorchinele de turişti din faţa tejghelei, care se dădeau de ceasul morţii, neştiind ce cărţi poştale să aleagă.

— Ne vedem la maşină, bine?

Bennett se opri sub un felinar, ca să citească titlul zilei. Politică preelectorală, acuzaţii şi promisiuni. Vârî ziarul sub braţ şi coti spre micul scuar unde îşi lăsase Mercede-sul. Anna stătea în picioare lângă maşină şi vorbea cu un tip. Unul dintre ciomăgarii lui Poe, îşi zise Bennett, venit să mai aducă un mesaj de bunăvoinţă. Iuţi pasul.

Totul se termină până ca el să apuce să strige. Tipul ridică braţul, mâna Annei îl plesni fulgerător peste faţă, capul tipului se smuci spre spate, iar pe urmă zvâcni violent înainte, când Anna îi prinse ţeasta în menghina antebraţului

cu care îl izbise în gât. Tipului i se îndoiră picioarele. Căzu la pământ ca un sac aruncat de sus.

Bennett îşi recăpătă glasul.

— Anna! Ai păţit ceva?

Fata îşi ridică privirea de la grămada umană prăvălită la pământ şi trase aer în piept.

— Nu, nimic. Ia uită-te aici.

Şi, arătând spre geamul din drepta volanului, trase afară un drug lung de fier, care fusese vârât între marginea portierei şi sticlă.

— Jigodia naibii. încă treizeci de secunde şi spărgea maşina.

Bennett se aplecă peste corpul bărbatului.

— Dar ce dracu' i-ai făcut?

— Lovitura clasică de gâtuire. îşi revine peste două-trei minute, adăugă ea, căscând şi îndreptându-se spre portiera din stânga. Hai să mergem. A fost o zi grea.

Bennett conducea încet, în timp ce Anna picotea lângă el. Pentru a doua oară în câteva zile, fusese martor la nişte gesturi de violenţă. Shimo i se păruse înspăimântător, însă demonstraţia lui avusese un fel de detaşare ritualică, singura stricăciune fiind băţul de bambus. Anna pusese un bărbat la pământ, ar fi putut cu uşurinţă să-l omoare, dacă ar fi vrut, iar asta aparent la fel de flegmatic ca japonezul. încă o dată i se reamintea în mod neplăcut că era prins în ceea ce putea fi un joc dur.

Ajunseră înapoi în Monaco exact când primele stele apăreau deasupra cazinoului pentru a-i întâmpina pe jucătorii care ieşeau deacolo neconsolaţi, fără noroc şi fără bani, nevoiţi să renunţe la visele lor cu caviar şi şampanie pentru mult mai

convenabilele sandvişuri cu bere. Limuzinele lungi şi lucioase îşi debarcau pasagerii la Hotel de Paris, unde tot foaierul răsuna de pupături în aer şi de clinchetul fin al colierelor care se atingeau, acum, când fetele şi unchii lor temporari se întâlneau la cină. Ce frumos ar fi fost, îşi zise Bennet, să intre acolo cu Anna, la un pahar de şampanie, şi să uite de ziua de mâine. O privi cum dormea ghemuită lângă el, obosită de la lungul zbor cu avionul. O scutură uşor de umăr.

— Am ajuns.

Intră după ea în apartament, coborî în dormitor şi lăsă sacoşele cu cumpărături lângă pat.

— Mersi, zise Anna şi deschise fereastra, ca să simtă briza nopţii. Unde-i camera ta?

— Păi, asta era, de fapt

— Ai ghinion, băiete, zise ea, trântindu-se pe pat cu un oftat Somn uşor pe canapea.

— Te deranjează dacă fac un duş?

— Nu, te rog, simte-te ca acasă.

Când Bennett ieşi din baie, Anna era lungită de-a curmezişul patului, ţinând în braţe o pernă. în somn, părea mai tânără şi mai dulce. Bennett se gândi să-i facă un bine şi să-i scoată cizmele din picioare, dar pe urmă se răzgândi. Dacă fata credea că voia să i le fure şi se apuca să execute scurt o lovitură clasică din picior, proiectându-l afară pe fereastră? Uitându-se încă o dată la faţa ei, stinse lumina şi urcă la etajul de deasupra, unde îl aştepta canapeaua lui castă şi incomodă.

îşi turnă un whisky şi se aşează acolo, pe întuneric, gân-dindu-se cât de radical i se schimbase viaţa. Ce departe i se părea acum St-Martin şi cât de aproape era el, în schimb, de atâţia

oameni periculoşi. închise ochii şi văzu din nou mişcarea subită a Annei, când îl prinsese pe tip de ceafa, azvârlindu-l apoi pe jos ca pe o legumă. Goli paharul, clătină din cap şi întinse mâna ca să ia sticla.

capitolul 10

LZennettse trezi în acordurile postului de radio France-Musique şi în aroma de cafea proaspăt pregătită. încă buimac de somn, crezu o clipă că se afla tot la St-Martin, unde Georgette era la bucătărie, iar pe el îl aştepta o zi plăcută, necomplicată şi lipsită de primejdii. Pe urmă realiză cât era de înţepenit, după somnul chinuit de peste noapte, deschise ochii şi îşi ridică precaut capul de pe perna improvizată din pantalonii făcuţi sul. Ce rău îl durea ceafa! în timp ce dormea, cineva îi implântase o şurubelniţă în craniu, pe care o rotea ori de câte ori Bennett încerca să se mişte. Coborî privirea şi văzu pe jos, lângă el, pantofi, şosete, cămaşă, o sticlă goală de whisky şi un pahar răsturnat. Gemu, se ridică greu de pe canapea şi se duse bâjbâind în bucătărie.

— Arăţi ca naiba, zise Anna veselă. Cafea?

Bennett încuviinţă din cap şi, mijindu-şi ochii din cauza luminii, aşteptă ca Anna să umple o cană şi să i-o dea. Părea odihnită, proaspătă şi mirosea a mimoze, de la unul dintre săpunurile scumpe ale lui Poe. Bennett se uită în jos, la şortul lui boţit, şi se scărpină pe bărbia nerasă. Da, chiar aşa, se simţea ca naiba.

— Mă duc să iau nişte conturi, zise Anna. Ce-ar fi să faci un duş?

Bennett aprobă, dând prudent din cap.

— Da, sergent, să trăiţi. Abluţiuni. Prezentarea la micul dejun, la opt fix.

Şi îşi târşâi picioarele spre baie, ţinând strâns cana cu amândouă mâinile. Anna se uita în urma lui, holbându-se fără să vrea la spatele lui bronzat, care se continua zvelt cu nişte şolduri înguste.

O jumătate de oră mai târziu, fortificat de la aspirină şi protejat de lumina crudă a dimineţii cu nişte ochelari de soare, veni şi el pe terasă, unde îl aştepta Anna. Se ciupise un pic la bărbierit şi îşi tampona bărbia.

— Rănit pe front, zise el, văzând privirea Annei. O să trebuiască să preiei comanda. Eu o să-mi iau concediu de boală.

— Eroul meu, spuse Anna, dându-i un com. M-am mai gândit, continuă ea. Să zicem că nu putem schimba servietele pe iaht. Asta înseamnă că o să trebuiască să-l urmărim pe cumpărător.

Bennett muşcă din cornul untos şi simţi cum i se topeşte în gură. Aspirina începea să-şi facă efectul. Poate că va scăpa totuşi cu viaţă după ziua de azi.

— Dar e o mare problemă, reluă Anna. Cum o să-l putem urmări, ştiut fiind că am lăsat maşina la Cannes?

Bennett se forţă să-şi pună mintea în funcţiune, deşi abia începuse să stăpânească problemele de coordonare fizică necesare pentru a face faţă cerinţelor de la micul dejun. Aşa cum spusese Anna, maşina va fi la Cannes, iar ei vor părăsi iahtul într-un port de pe coastă, deocamdată necunoscut. Bun, dar nu era normal ca viitorul cumpărător să fie aşteptat de cineva în locul de debarcare? Ba sigur că da, probabil ca să se poată deplasa până la cel mai apropiat aeroport. Şi atunci, cum poţi tăbărî pe cineva care merge cu maşina, când tu eşti pe jos? Ce faci? Iei un taxi şi te ţii după el? Şi pe urmă? Bennett simţi încă un junghi neplăcut în ţeastă, dar cumva, răzbind prin rămăşiţele mahmurelii, o soluţie se căzni să iasă la suprafaţă.

— Bennett? Mă urmăreşti?

întinse cana ca să-i mai toarne nişte cafea şi, odată cu asta, îi veni şi inspiraţia. Oamenii lui Poe vor urmări iahtul. Oamenii lui Poe vor fi prezenţi la debarcare, indiferent unde va fi asta. Oamenii lui Poe vor avea o maşină şi un mic arsenal. Oamenii lui Poe puteau să se ocupe de treburile murdare. Ce simplu! Tot ceea ce trebuiau ei să facă era să li-l arate gorilelor pe cumpărător, după care să-l lase în seama lor. Nespus de înveselit de această găselniţă, Bennett îi zâmbi radios Annei, agitând energic bucăţica de corn rămasă, ca un dirijor care îşi incită orchestra să atace finalul.

— întăriri, zise el. Asta era. Aducem trupele.

Şi se apucă să-i explice.

— Nu, zise Anna, după ce-l ascultase. Eu, una, nu mar-şez. Dacă-i lăsăm pe tipii lui Poe să recupereze servieta, eu nu mai primesc nici un ban, insistă ea, privindu-l crâncen, fără să clipească. Contez pe cele cincizeci de miare. Şi doctorii la fel.

Dar Bennett o ţinea pe a lui, entuziasmându-se tot mai mult la gândul unei rezolvări simple şi inofensive.

— Lasă-mă să vorbesc cu Poe. Ia-o doar ca pe o soluţie extremă, în cazul în care nu reuşim să facem substituirea. Oricum e mai bine decât să pierdem servieta de tot, nu crezi?

Anna nu spuse nimic. începea să facă planuri pe cont propriu privind servieta, fără să ia în calcul vreun ajutor din partea lui Poe. S-ar complica inutil însă, dacă s-ar apuca să i le povestească lui Bennett. Aşa că, după o lungă, dar aproape sinceră demonstraţie de împotrivire, acceptă ca Bennett să dea telefon.

Zece minute mai târziu, afişând un zâmbet triumfal, Bennett

se întoarse după ce vorbise cu Poe.

— Am stabilit totul, spuse el. Mardeiaşii or să ne aştepte la coborârea de pe iaht. Or să fie deghizaţi în poliţai francezi. Dacă nam reuşit să facem înlocuirea până atunci,

le dăm lor servieta falsă. Or să-l oprească pe cumpărător pe drum, sub pretextul unei percheziţii pentru droguri, Camembert contrafăcut sau ceva de genul ăsta, şi or să caute prin toată maşina. îi distrag atenţia, pun mâna pe servieta autentică şi o plantează în locul ei pe cea falsă.

Bennett făcu o pauză şi clătină din cap.

— Mare pişicher, Poe ăsta. Auzi tu! Ţine morţiş ca până la urmă cumpărătorul să afle că a achiziţionat un fals – ceea ce nici n-o să întârzie să se întâmple, imediat după ce-o să meargă cu toată chestia la un laborator—şi să ajungă să se răzbune pe Tuzzi. Ştii cum a zis? „Să se înveţe minte să mai umble după fete prin Ibiza."

— Da, ştiu, e bun de gură.

Bennett simţea că îi trecea deja mahmureala, cuprin-zându-l în schimb o stare de euforie vecină cu beţia. Nu le mai rămânea decât să-şi joace rolurile vreo zi-două, să piardă convingător la licitaţie, după care să paseze servieta, cu probleme cu tot, forţelor poliţieneşti personale ale lui Poe. Durerea de cap îi trecuse ca prin minune. Era loc, aşadar, pentru o mică petrecere, ca să sărbătorească momentul.

Se întoarse zâmbitor spre Anna.

— Ei bine, domnişoară Hersh. Ştiu că este contrar politicii firmei ca directorii să fraternizeze social cu secretarele lor, dar având în vedere împrejurările, cred că regulile pot fi un pic ajustate, nu crezi?

Faţa lui era imaginea fericirii. Anna nu putu să nu zâmbească

şi ea.

— Ce ai în vedere, de fapt? O serbare la birou?

— Un dejun, domnişoară Hersh, un dejun în oraş, zise el, privind-o peste ochelarii de soare. Vrei să-mi faci o plăcere, te rog? îţi pui o fustă? Pantofi ca lumea? O să mergem la localul Chez Bacon, unde bucătarul-şef o să iasă să-ţi pupe poalele rochiei, uluit de prezenţa unei cliente atât de fermecătoare. Promite-mi. Să vezi numai ce peşte nemaipomenit au acolo!

Ocupară pe rând dormitorul, ca să se schimbe şi să-şi facă bagajele pentru iaht. Dispoziţia lui Bennett era molipsitoare, iar Anna constată, spre surprinderea ei, că se îmbrăca pe gustul lui: o rochie scurtă de in bej, fără mâneci, tocuri înalte şi câteva picături în plus de Coco, la baza gâtului. îşi aminti de o reclamă mai veche la o apă de toaletă: *Parfumează-te bine acolo unde ţi-ar plăcea să fii sărutată.* Se privi în oglinda din baie. Ar fi vrut s-o sărute Bennett? Mda, de gândit.

O aştepta la etajul de deasupra, gătit cu un blazer, pantaloni de flanel, o cravată de absolvent la Eton, şterpelită din dulapul lui Poe, pe care o asortase la cămaşa lui bleu cea mai bună. Dacă se încheia şi la şliţ, îşi zise Anna, puteai merge cu el oriunde. îl privi, dând aprobator din cap.

— Nu-i rău. Eşti destul de prezentabil.

Bennett se înclină.

— Nici la tine nu-i rău, mai ales pentru un cadru militar.

Bennett urmări mişcările interesante care aveau loc sub rochie în timp ce Anna traversă holul şi se aplecă să pună jos bagajul. Toată tevatura asta avea să se termine repede, iar după aceea nu vedea de ce n-ar convinge-o să rămână cu el. Cum i-ar plăcea oare la St- Martin? Ce părere ar avea Georgette despre ea?

— Ţi-ai luat tot? întrebă el. Sper că n-ai uitat de dineul festiv de diseară, pe iaht. Prespun că ţi-ai adus şi medaliile de pe front.

Anna deschise uşa apartamentului şi se întoarse spre el. – încheie- te la şliţ. îţi ordon.

De când îl ştia Bennett, „Restaurant de Bacon” din An-tibe era un fel de sanctuar pentru persoanele pe care le interesa mai mult peştele din farfurie decât cine şedea la

celelalte mese. Niciodată ameţitor de monden, ba chiar ignorat de majoritatea celebrităţilor în devenire, era, cum ar spune francezii, *sérieux*— bucate alese, serviciu telepatic, o terasă lungă, la umbră, cu faţa spre mare şi note de plată memorabile. Bennett agrea aici lumina, atmosfera de calm, de bucurie concentrată şi, în ziua aceasta anume, ideea că dulăii de pază ai lui Poe şedeau, probabil, nu departe, într-o maşină încinsă la soare, mâncând sandvişuri şi asudând abundent.

Comandă două pahare de şampanie şi propuse un toast – În sănătatea sergentului meu preferat.

Anna îşi înclină capul.

— Cunoşti mai mulţi?

Bennett îşi frecă bărbia gânditor.

— Nu prea. Şi toţi trebuie să se bărbierească. A fost un fel de compliment.

Se priviră lung, în tăcere, zâmbind, până când ospătarul îşi făcu apariţia cu meniurile, tuşind diplomatic.

— Pot să-ţi recomand ceva? zise Bennett. Au şi bave-ţele – ştii tu, pentru cei care nu mănâncă prea frumos. Ar fi păcat să-ţi pătezi rochia asta.

— O să încerc să nu-mi curgă din gură, dar OK, o să-mi pun o baveţică.

— Bravo, aşa te vreau. Ce ar merge la asta?

Ceremonia molcomă a mesei debută cu un Bandol alb şi nişte *ravioli* subţiri ca o foaie, nu mai mari decât nişte timbre poştale. Lui Bennett parcă nu-i venea să creadă că fata aceasta fină şi bine îmbrăcată de la masa lui snopise în bătaie un hoţ de maşini. După cum arăta, ai fi zis că aici era locul ei, în restaurante de lux. Alături de cineva ca Poe.

— Spune-mi, ce-ai de gând să faci după ce se termină chestia asta?

Anna privi departe spre mare, pe urmă spre Bennett, remarcând contrastul dintre faţa lui bronzată şi albul şervetului de la gat.

— O să mă întorc la New York, probabil. Achit onorariul doctorilor, mă văd cu mama, poate îi povestesc şi despre tipul ăsta pe care l- am cunoscut în Franţa.

— Şi ce-o să-i spui?

Anna mimă că reflectează profund.

— Păi, să vedem. Dentist, nu e. Avocat, nu e. Evreu, nu e. Serviciu, n-are.

Bennett îşi şterse farfuria cu o bucăţică de pâine.

— Aha, asta înseamnă că e fantastic. Visul oricărei fete.

— Dar tu ce i-ai povesti mamei tale?

— Păi, întâi ar trebui să dau de ea. Absentează nemotivat de când aveam şapte ani. Neoficial, sunt orfan.

Şi îi povesti despre părinţii lui plimbăreţi. Poate că Annei i s-

ar fi făcut milă de el, dacă ar fi sesizat vreo atitudine de autocompătimire şi dacă n-ar fi făcut-o să râdă cu poftă. Uitase cât de atrăgători puteau fî bărbaţii cu simţul umorului şi ce simplu era să te simţi bine cu ei.

Bennett se opri şi amândoi urmăriră o demonstraţie de dexteritate cu care s-ar fi putut mândri orice chirurg: doar cu o lingură şi o furculiţă mânuite cu îndemânare, chelnerul desfăcea peştele de pe oase. Pentru un timp se concentrară asupra mâncării, uitându-se unul la celălalt din când în când, Bennett plin de solicitudine cu vinul, Anna simţindu-se din ce în ce mai relaxată.

Terminară de mâncat şi se rezemară de scaune. Anna se uită la Bennett, care îşi inspecta baveţica.

— Am o menajeră acasă, la St-Martin, spuse el. Plăcerea ei e să-mi spună că englezii nu pot mânca fără să împroaşte peste tot. M-a făcut şi pe mine să cred asta.

— Crezi întotdeauna ce-ţi spun femeile?

— Absolut. De când am făcut o pasiune pentru directoarea de la internat, când eram mic, femeile au făcut ce-au

vrut din mine, zise el zâmbind. Mi-aduc aminte că într-o zi ne făceam toţi paturile în dormitorul comun, iar directoarea trecea în inspecţie, ca să ne verifice. „Bennett", a zis ea, „dacă n-ai de gând să-ţi faci patul ca lumea, noi doi n-o să mai fim prieteni." Pe urmă, a realizat ce spusese şi s-a înroşit. Am fost nebun după ea un trimestru întreg.

— Câţi ani aveai?

— Treisprezece. După aceea, mi-a zdrobit inima când a fugit cu profesorul de muzică. Nu m-am consolat niciodată. Sufăr după ea şi în ziua de azi. Vrei să luăm nişte fragi? Sunt minunaţi cu *crème fraîche.*

Veniră şi fragii; minunaţi, într-adevăr. Bennett comandă o havană, la cafea. Continuară să discute, evitând amândoi viitorul apropiat, mulţumiţi să savureze plăcerile clipei. Masa durase peste două ore şi jumătate, dar li se păru că trecuse în câteva minute. Chelnerul tuşi discret din nou şi îi readuse cu picioarele pe pământ.

Bennett acoperi nota de plată cu bancnote de câte cinci sute de franci şi privi înjur. Restaurantul era aproape gol. în lumina dulce a soarelui difuz de după-amiază, Anna parcă strălucea, cu braţele goale, mătăsoase şi bronzate, cu obrajii uşor îmbujoraţi de la vin şi cu licăriri jucăuşe în ochi. Bennett se aplecă spre ea.

— Dacă vrei, rămânem şi la cină.

— Asta îmi place la tine – îţi stă mintea doar la joacă, dar la muncă, ioc.

întinse mâna şi îi scutură scrumul de trabuc de pe reverul sacoului, adăugând:

— Dar mi-ar plăcea să mai venim aici.

Când sosiră la Cannes, taximetriştii lui Tuzzi îi aşteptau în port – doi vlăjgani în alb, cu *Ragazza di Napoli* pe tricourile gata să pocnească peste piepturile late. Anna, Bennett şi bagajele lor nimeriră în partea din spate a unei şalupe Riva strălucitoare. Cu un gâlgâit apos din ţeava de

eşapament şi câteva smuciri teatrale ale volanului, deloc necesare, de altfel, se strecurara printre celelalte ambarcaţiuni şi se îndreptară spre ceea ce semăna cu un mic bloc de apartamente, cam la vreo opt sute de metri în larg.

Ca hotel plutitor, *Ragazzaîi* lăsa rece pe Bennett, la fel ca oricare ambarcaţiune, de altfel. Era monumental de urâtă, dar liniştitor de mare. Instalaţii, radare şi antene de satelit

creşteau din acoperişul cabinelor de pe puntea superioară ca într-un oraş. Baldachine din foaie de cort albă umbreau suprafaţa întinsă a punţii în faţă şi în spate, iar când urcară pe pasarela de la pupa dădură cu ochii peste o piscină ovală. Era mai degrabă o insulă decât o barcă, izolată cât se putuse de mult împotrivă oricărei intruziuni a mării înconjurătoare.

Un steward într-o uniformă albă şi scrobită îi conduse la cabinele lor, plasate una lângă cealaltă. Szgnor Tuzzi era încântat să le ureze bun venit pe puntea din faţă, după ce se făceau comozi. Aveau nevoie cumva de ajutor la despachetat? Bennett se gândi la servieta falsă înfăşurată într-un sveter, aşa că îi făcu semn stewardului să plece, pasându-i o hârtie de o sută de franci, după care închise uşa, studiind atent interiorul cabinei şi baia. Remarcă satisfăcut existenţa unui pat adevărat, dar şi lipsa obişnuitelor orori nautice, cum erau chiuvetele acţionate cu pompă. Parcă era într-o cameră de hotel. Singurul lucru care sugera viaţa pe mare era hubloul, deschis acum ca să lase să intre briza. Scoase capul şi se uită la corpul imens al navei, care se pierdea în faţă, rotunjindu-se.

— Anna? Eşti în regulă? Te-ai obişnuit cu tangajul?

Un braţ ieşi prin hubloul ei, cu un deget care îl pofti în încăperea de alături. Când Bennett intră în cabină, Anna îi astupă gura cu palma, nelăsându-l să vorbească, după care se duse în baie, de unde se întoarse cu un ruj de buze şi un şerveţel de hârtie. Bennett se uită peste umărul ei, ca să vadă ce scrie. *E posibil să existe microfoane în cabine.*

Bennett privi înjur pe furiş şi încuviinţă din cap.

— A, aici erai, domnişoară Hersh, spuse el pe un ton cât mai oficial cu putinţă. Păi, trebuie să recunoaştem meritul italienilor. Cazarea e excelentă. Dacă eşti gata, cred că am putea merge să facem cunoştinţă cu gazda noastră.

Mulţumită, Anna îi făcu cu ochiul şi ridică degetul mare. – Da,

domnule Bennett. O să vreţi să iau notiţe?

— Nu, nu cred. Dacă o să ai nevoie de carnet, vii înapoi şi-l recuperezi.

Anna îi zâmbi dulce şi îi făcu semn iarăşi, de data asta ridicând degetul arătător.

Grupul de bărbaţi aşezaţi în jurul unei mese joase se ridicară ca să-i salute pe Anna şi pe Bennett în momentul când aceştia ajunseră pe punte; unul dintre ei ieşi în faţă, cu braţele larg desfăcute.

— A, *Signor* Bennett. Bun venit pe *Ragazza.* Eu sunt Tuzzi.

Faţa lui, care semăna la culoare şi la aspect cu o bucată de piele tăbăcită, învechită şi crăpată de vremuri, se fisură şi mai mult când zâmbi, scoţând în evidenţă albul dinţilor, în contrast cu mustaţa neagră şi groasă. Deasupra gurii avea un nas ca un cioc, uşor coroiat, şi nişte ochi derutant de deschişi, ceva între gri şi verde. Ceea ce-i rămăsese din părul negru era pieptănat pe spate şi strâns într-o coadă de cal, lăsându-i dezgolit creştetul lucios şi bronzat. Părul de pe piept, ceva mai abundent, îi ieşea în cârlionţi din tricou sus, la gât. Dădu mâna viguros cu Bennett şi pe urmă, inspirând teatral, închise ochii şi scutură din cap, ca şi cum ar fi vrut să se dezmeticească.

— Iartă-mă, zise el. Dar cred că nu mai ştiu pe ce lume mă aflu. Cine e dânsa?

— Secretara mea, domnişoara Hersh, spuse Bennett.

— *Signorina!* exclamă Tuzzi, aplecându-se peste mâna întinsă de Anna şi mângâind-o uşor cu mustaţa. *Non e vero!* Secretară? Prinţesă!

Anna îi zâmbi şi se luptă să-şi recupereze mâna.

— Sunt încântată să vă cunosc, domnule Tuzzi.

— Enzo. Pentru tine, Enzo, zise el, după care îşi trase o palmă peste frunte. Dar ce nepoliticos sunt! Daţi-mi voie.

îi luă pe amândoi ca să facă prezentările. Un corsican bătrân şi smochinit, Monsieur Polluce din Calvi; domnul Kasuga din Tokio, scund, îngrijit şi manierat; un bărbat de vârstă mijlocie, brunet, în ţinută de croazieră şi cu bijuterii de aur, Anthony Penato din California – „un bun californian", cum se exprimase Tuzzi. „Fumează şi bea, nu ca mimozele alea nenorocite care ţin la sănătate." Şi, în sfârşit, un englez cu o faţă ageră, inteligentă, cu o mutră distratră şi părul argintiu ca oţelul: lordul Glebe, consilierul de afaceri al domnului Tuzzi.

— Şi să nu-l uităm pe micul meu amic, Genghis, îi spuse Glebe lui Bennett, arătând spre un pechinez de culoarea caramelei, care zăcea pe o farfurie mare sub masă. Sau poate, întrucât eu sunt nobilul din regat, ar trebui să-l numim Onorabilul Genghis. He, he, o mică glumă, nu-i aşa?! Hmm?

— Aha, spuse Bennett. Zeul zburdălniciilor.

Şi, vrând să fie drăguţ, se ghemui, ca să-l lase pe Genghis să-l cunoască. Câinele deschise un ochi, îl studie pe Bennett şi scoase un pufăit dispreţuitor.

— Dar de ce stă pe un platou? se mai interesă BennetL

— Fiindcă e rece, bătrâne, spuse lordul Glebe. E o farfurie Willow Pattern din secolul al XVIII-lea. Merge cu el peste tot. Pechinezii suferă de căldură, mai ales la organele interne.

Când isprăviră cu plecăciunile şi cu strânsul mâinilor, un tânăr vânjos se apropie ca să-i murmure ceva la ureche lui Tuzzi. *„Si*[t] *si.*
Andiamo.[u] Tuzzi se întoarse spre ceilalţi:

— Acum, o să facem o mică croazieră înainte de cină. *Signarina?* Special pentru tine, am aranjat un apus de soare

perfect, dar întâi te rog să-mi permiţi să-ţi arăt bărcuţa mea. Vino. Facem un tur de iniţiere.

Spre mirarea lui Bennett, Anna păru încântată de invitaţie, zâmbind drăgălaş şi luându-l pe Tuzzi de braţul lui păros.

— întotdeauna m-au fascinat vapoarele, Enzo. E-ade-vărat că toate au un şurub de aur undeva în sala maşinilor?

în timp ce păşeau amândoi spre pupa, puntea vibră uşor, de la turbine se auzi un zumzet înăbuşit şi *Ragazza* se puse în mişcare.

Lordul Glebe le făcu semn celorlalţi să se aşeze.

— Domnilor, acum că ne-am adunat cu toţii aici, poate că n-ar strica să discutăm câteva detalii. Fără îndoială, şi domnul Tuzzi o să aibă de făcut câteva comentarii, pre-ciză el, zgâindu-se la el peste ochelarii foarte înguşti. Din păcate, deşi face eforturi curajoase să vorbească bine englezeşte, adeseori greşeşte ţinta, cum aţi remarcat şi voi, desigur, şi n-aş dori ca în problema noastră să existe vreo neînţelegere.

înainte de a continua, îşi aprinse o ţigară scurtă de foi.

— Licitaţia o să se ţină mâine dimineaţă, după ce veţi fi avut cu toţii ocazia de a examina conţinutul servietei. Eu, unul, trebuie să recunosc, nu mă pricep deloc la chestiile alea de-acolo, dar presupun că voi, dragii mei, ştiţi bine despre ce este vorba. Poftim?

Bennett se trezi încuviinţând înţelepţeşte din cap, odată cu ceilalţi.

— Excelent. Acum, vă rog să mă scuzaţi că aduc şi asta în discuţie, dar trebuie atins subiectul plăţii. O să ancorăm în

Marsilia, mâine, imediat după ce afacerea a fost perfectată. Am anunţat banca mea de-acolo să fie pregătită să primească un transfer de fonduri de la acela dintre voi care o să fie cumpărătorul. Presupun că fiecare dintre voi aţi luat măsurile necesare împreună cu bancherii voştri, dar, firește, puteţi oricând să-i contactaţi şi de aici, de pe iaht.

Tipul ăla de-acolo – arăta cu trabucul în direcţia punţii de comandă
— are toată tehnologia de comunicaţii. Nu mai e navigatul ca pe vremea mea, dar asta e. Până aici, totul e clar?

Din nou o privire de bufniţă din partea lui Glebe, salutată cu alte mişcări cuminţi din cap.

— Foarte bine. Mai departe. După ce ne oprim la Marsilia, eu şi cumpărătorul o să dăm o fugă până la bancă, verificăm dacă s-a făcut transferul, servieta trece dintr-o mână în alta şi-am lipit coada la prună.

Polluce, Kasuga şi Penato făcură nişte mutre încruntate şi nedumerite, ceea ce nu-i scăpă lui Glebe.

— Ah, spuse el. Iertaţi-mă. O expresie. Sensul e că totul s-a rezolvat. Nu există nici o prună, evident, zâmbi el. E minunat de derutantă limba asta engleză. Nici nu mă mir că se foloseşte aşa de mult în Comunitatea Europeană. Ei, bine? Aveţi întrebări?

Kasuga ridică un deget.

— Rămâne sigur că o să coborâm pe uscat la Marsilia? Glebe confirmă cu o mişcare din cap.

— Bun, ca să ştiu atunci, să iau legătura cu colegii mei, reluă Kasuga.

— Bineînţeles, bătrâne. Presupun că toţi o să vreţi să schimbaţi impresii cu oamenii voştri. O să constataţi că

tânărul Benito, sau cum l-o chema de fapt, este foarte util. Ştie pe ce butoane trebuie apăsat. De-a dreptul impresionant, pe cuvânt, dacă te gândeşti că e italian. Aşadar, aveţi toată libertatea să vă sunaţi secretarele, gărzile de corp şi pe cei dragi, oricând poftiţi. Dumneata, fireşte, domnule Bennett, adăugă el, zâmbind, n-o să trebuiască să mai suni, din moment ce o ai pe secretară aici – bună bucăţică, nimic de zis. Avantajele şefului, ha?

— Nu, nici vorbă de aşa ceva. Dar este foarte eficace.

— în locul dumitale, aş fi cu ochii pe vulpoiul de Enzo, zise Glebe, coborându-şi vocea. Un adevărat domn în multe

privinţe, dar cu apucături de cotoi în călduri. Mare iubă-reţ, dacă pricepi ce vreau să spun. Nici nu ştiu de unde are atâta energie. Dar spune-mi şi mie, continuă el, trăgân-du-se mai aproape de Bennett. Cred că ştiu cam toate companiile financiare din Europa, însă Consolidated nu-mi spune nimic. A fost înfiinţată demult, nu-i aşa?

Bennett nu se gândise să născocească şi o istorie a firmei, care să se asorteze cu cărţile de vizită, aşa că pe moment se simţi prins pe picior greşit. Ca să mai câştige timp, ceru un trabuc pe care şi-l aprinse pe îndelete.

— Lord Glebe, vă spun ceva, dar să rămână între noi. E doar o faţadă.

— Alia, mă gândeam eu, zise Glebe. Brunei sau ceva de genul ăsta, presupun.

— Nişte saudiţi, de fapt. Dar aş prefera să nu intru în detalii.

— Exact. Păi, banul tot ban e, indiferent de unde vine, spuse el şi, uitându-se la ceas, se întoarse spre ceilalţi. Vă rog să mă scuzaţi, domnilor. O să facem un tur pe punte. Cocteilul la ora şapte, cina la opt.

Şi, aplecându-se spre pechinezul care dormea, îi spuse: – Ham, ham, bătrâne. Ham, ham.

Genghis se ridică somnoros de pe farfuria lui şi amândoi porniră agale la plimbare, lăsând în urma lor nişte nori de fum de trabuc.

*

Tuzzi descuie uşile duble care dădeau în cabina lui şi le deschise cu un gest teatral.

— Şi aici e modesta mea odăiţă, spuse el.

Anna văzu imediat patul mare cu baldachin, tavanul cu oglindă, şemineul încadrat de doi fildeşi uriaşi de elefant, draperiile din mătase grea, vişinie, mobila cu incfustaţii aurii şi, pe un birou sub hubloul principal, ca nuca-n perete în ambianţa aceasta mult mai potrivită pentru un bordel de lux, servieta-diplomat din aluminiu.

Se opri să se uite la un nud în mărime naturală, care avea o mână încleştată pe un sân şi cealaltă pe o lampă.

— Ce cameră adorabilă, Enzo.

Bărbatul scoase un suspin pufăit şi melancolic.

— Dar ce urât mi-e în ea. Trag un mic *pisolino* după-amia-za, vin la culcare noaptea. întotdeauna dorm cu pernele mele, cu amintirile mele. E tragic, făcu el, uitându-se la Anna ca şi cum i-ar fi venit să plângă şi luând-o de mână. Nu, viaţa nu e un castron cu cherry.

Anna îl mângâie pe braţ şi, aruncând o privire spre ceasul lui, tresări exagerat, ca şi cum ar fi fost extrem de surprinsă.

— Aoleu, Enzo, ce târziu s-a făcut. Mă duc repede să mă schimb pentru cină.

— *Si, si* Te conduc.

Degetele lui alunecară pe spatele ei, până la mijloc, şi îşi văzură de drum în jos, în timp ce Anna ieşea deja pe uşă. Ajunşi la cabina ei, Tuzzi mai avu o criză prelungită de pupat mâna, după care cei doi se despărţiră. Anna se aşează pe pat, simţindu-se ca şi cum ar fi fost pipăită de la un capăt la celălalt al iahtului.

Auzi un ciocănit la uşă. Dumnezeule, îşi zise ea, ăsta tot nu s-a săturat.

— Enzo, mă duc să fac un duş.

— Anna, sunt eu, Bennett. Poţi să ieşi un pic? Trebuie să stăm de vorbă.

Găsiră o fâşie de punte goală şi se rezemară de parapet, privind siajul neted şi lung care se întindea în urma vasului. Bennett vorbi primul, relatând ceea ce auzise despre desfăşurarea licitaţiei, încântat de ideea de a reveni repede pe uscat şi de a-i pasa lui Poe restul problemei.

— Şi tu? Ia zi! Tuzzi s-a purtat frumos? L-am văzut făcând pe fantele.

— Ba bine că nu! Să vezi ce făcea cu mâinile. Dar am văzut servieta. E în cabina lui.

Sprâncenele lui Bennett se arcuiră brusc.

— Ai fost în cabina lui? Anna, nu se poate, adică...

— Sigur că am fost. E pe biroul lui, lângă un prespapier în formă de Venus din Milo.

— Şi acolo să rămână. Ştii ce simplu e? Nu trebuie decât să ne facem numărul în seara asta şi să pierdem licitaţia mâine. Şi cu asta basta. Fără eroisme. Ţi-ai dat demisia din armată, corect? Şi nu cred că ai chef să te joci de-a v-aţi ascunselea

cu Lothario ăsta supraponderal. Mi-a povestit Glebe despre el. Un nemernic libidinos.

— Dar face aşa mai mult de paradă, să ştii. De fapt, e şi el un italian din ăia care nu are nimic unde trebuie.

— Ce? făcu Bennett sideraL De unde ştii?

— E un gen anume; fetele se prind imediat

Zâmbi văzând expresia de pe faţa lui, un amestec de şoc şi dezaprobare.

— Bennett, nu mai fi aşa sever. O să faci riduri. Nu te mai frământa atât. Haide, vino – trebuie să ne îmbrăcăm de seară. Nu-i nevoie să stai după mine.

întreaga punte din spate a iahtului *Ragazza* era împodobită pentru cină, cu o salbă de luminiţe înşirate de-a lungul prelatei. O masă rotundă, aşternută cu argintărie şi cristaluri, un aranjament central din flori proaspete şi nişte lămpi cu gaz, prevăzute cu globuri de sticlă, ocupa mijlocul punţii. într-o parte, un steward aranja nişte frapiere cu gheaţă şi şampanie pe un mic bar. Punctul ales pentru ancorare era oblic faţă de soarele care apunea, aşa că o cărare de lumină roşcat-aurie dănţuia pe coca iahtului. Venind şi el aici, unde ceilalţi musafiri se adunaseră deja, Bennett îl văzu pe Tuzzi înveşmântat într-un caftan bleu, perorând de zor.

— ... şi atunci i-o spun de-a dreptul. Amice, îi zic, dacă încerci să-i faci una ca asta lui Tuzzi, ţi-ai pus capul în laţ. *Capisă?*

Lordul Glebe oferea o interpretare în şoaptă asistenţei nedumerite, când Tuzzi îl văzu pe Bennett în picioare lângă bar şi se duse spre el.

— Ah, domnul Bennett. Ai ceva de băut? *Bene.*

După care, luându-l pe Bennett pe după umeri şi îndepărtându-se câţiva paşi cu el, adăugă:

— Iţi pun o întrebare personală, da? Ca de la bărbat la bărbat.

Bennett îşi îngropă nasul în paharul cu şampanie ca să scape de mirosul greu al coloniei lui Tuzzi.

— Sigur. Despre ce este vorba?

— Despre *belHsima* domnişoară Hersh. Sunteţi foarte apropiaţi?

— Păi, ştii şi dumneata cum e. Avem o relaţie bună de serviciu. E o secretară clasa întâi, vorbeşte două limbi străine. O fată de nădejde.

— Nu, nu, am vrut să zic *apropiaţi.*

Tuzzi îşi adună umerii în faţă şi făcu un gest de pompare cu mâna pe care o avea liberă, mişcând întrebător din sprâncene. Aluzia era clară.

— Aha, făcu Bennett. Te refereai la regulat.

— *Si, si,* confirmă Tuzzi, mişcând viguros din cap. Da, la regulat.

Bennett îşi netezi cravata de absolvent la Eton.

— Ferească Dumnezeu, nu. Avem nişte norme foarte stricte la Consolidated, care interzic astfel de lucruri. Dăunează moralului. Nu te mai poţi concentra la agenda de lucru, iar noi nu putem tolera aşa ceva.

Tuzzi rânji şi dădu iarăşi din cap, satisfăcut.

— *Bene, bene.* Asta mă face fericit, zise el, bătându-l uşor pe umăr. Ştii, în Sicilia e *pericoloso* să-ţi placă de femeia altui

bărbat. Extrem de primejdios. Patinezi pe ouă subţiri.

— Da, am auzit că e foarte riscant în Sicilia.

Bennett luă o înghiţitură de şampanie şi încercă să îşi înăbuşe senzaţia de indignare la gândul că depravatul ăsta

păros ar putea s-o pupe pe Anna. Indignare şi, trebuia să recunoască – fiindcă şi lui îi trecuse prin minte s-o pupe pe Anna –, şi o împunsătură de gelozie. Slavă Domnului că mâine nu vor mai fi pe iaht. Dar să nu uite cumva să-i spună Annei să încuie bine uşa cabinei.

— Ah, zise Tuzzi, renunţând să-l bată prieteneşte pe umăr. Uite că vine şi domnişoara Hersh. *Ai, ai, ai,* făcu el, scuturând din mână, de parcă se fripsese la degete. Ce minunăţie!

Bennett se uită la Anna oripilat. Se îmbrăcase cu o fustă care părea mai scurtă cu câţiva centimetri decât îşi amintea să fi fost când o cumpăraseră la Nisa şi o bluziţă foarte decoltată şi scurtă, sub care i se vedea burta. Cuprins de un elan de concupiscenţă, Tuzzi îi ieşi în întâmpinare şi se folosi de pretextul de a-i săruta mâna pentru a efectua de-aproape o inspecţie minuţioasă a sânilor expuşi atât de generos. Mare bucluc de-aici o să iasă, îşi zise Bennett. Se duse cu un pahar de şampanie la Anna şi aşteptă ca Tuzzi să se îndepărteze suficient, ca să nu audă ce voia să-i spună.

— Ai înnebunit, şopti el. Ăsta e-n stare să spargă uşa ca să intre la tine.

Anna zâmbi, de parcă tocmai i se făcuse un compliment.

— îţi place ţinuta mea? E de protocol, Bennett, ai uitat?

Până ca Bennett să apuce să-i răspundă, Tuzzi îi chemă la masă, plasând-o pe Anna între el şi lordul Glebe. în timp ce se aşezau toţi la locurile lor, un steward purtându-l pe Genghis pe farfuria lui îngenunche şi puse câinele, cu grijă,

sub scaunul stăpânului. Glebe privi în jos şi-i atrase atenţia stewardului, bătându-l uşor pe umăr.

— Doar un pic de pate de ficat, Piero, zise el. Şi o franzelă din aceea subţire, ruptă în bucăţi. Plus nişte apă plată. Chestia aia oribilă ca sifonul îi dă gaze.

Penato, californianul, se întoarse spre Bennett, clătinând din cap.

— Am trăit s-o văd şi pe-asta. Aşa fac toţi englezii cu câinii lor?

Dar Bennett se uita la Anne, care, toata numai zâmbet, îi dădea voie lui Tuzzi să-i aranjeze şervetul în poală.

— Cum? Scuze – da, câinii. Oricum, îi tratăm mult mai bine decât pe neveste.

Mulţumit de cum îi aranjase Annei şervetul, Tuzzi lovi uşor cu furculiţa în paharul cu vin şi privi de jur-împre-jurul mesei.

— Dragi prieteni, fără afaceri în seara asta. E o seară festivă, în onoarea celei mai frumoase invitate. După dineu avem un film în mica mea sală de proiecţie. *Ragazza* este acum la ancoră pentru restul nopţii, aşa că putem mânca şi dormi confortabil. *Buon appetito!*

Bennett încercă să-şi antreneze vecinii, Polluce şi Kasuga, într-o conversaţie, dar cu prea puţin succes. Cei doi bărbaţi beau mai mult apă decât vin şi păreau mulţumiţi să păstreze o tăcere vigilentă. După primul fel de mâncare, Bennett renunţă să se concentreze la acel *loup de mercare* fusese plasat în faţa lui, privind din când în când la Anna, cu nişte presimţiri din ce în ce mai rele. Iar ea flirta – flirta, în opinia lui Bennett, de-a dreptul revoltător – atât cu Tuzzi, cât şi cu lordul Glebe, care încercau să se ia la întrecere unul cu celălalt, copleşind-o cu amabilităţile lor sofisticate.

— Şi acum, draga mea, o trataţie specială.

Glebe se aplecă peste peştele din farfurie, efectuând o intervenţie chirurgicală delicată la capul acestuia, folo-sindu-se de cuţit şi furculiţă.

— Aşa, poftim, zise el, întinzând furculiţa spre Anna. Ia un pic. Excelent animal, bibanul de mare, iar partea asta e delicioasă.

Bărbaţii de la masă amuţiră, cu ochii la Anna, care se aplecă, împingându-şi umerii în sus şi în faţă, ceea ce adânci considerabil valea, şi-aşa generoasă, dintre sânii ei.

În acelaşi timp, deschise gura, se linse pe buze cu vârful limbii şi, fixându-l pe lordul Glebe cu nişte ochi mari de tot, supse foarte lent şi deliberat bucăţica de carne albă din furculiţă. O interpretare care făcea inutil orice efort de imaginaţie, îşi zise Bennett

— Mmmm, zise Anna, *ce bun* e.

Toata masa răsuflă uşurată. Glebe zâmbi radios şi îşi recăpătă controlul asupra furculiţei tremurânde, în timp ce Anna se ştergea la gură cu şervetul. Tuzzi, nevrând să rămână mai prejos, ţinu morţiş să o ajute să evacueze capul peştelui din farfurie. Bennett se uită furibund la ea. Fata îi surâse. Din celălalt capăt al mesei, Penato îi strigă lui Tuzzi:

— Hei, Enzo. Ajunge cu peştele. Ce film e în seara asta?

— *Momento,* zise Tuzzi, care încheie operaţiunea şi o mângâie pe Anna pe braţ. în seara asta vine Fellini.

— Doamne Sfinte, zise lordul Glebe. Iarăşi?

— Prietene, spuse Tuzzi. Fellini a fost un *?naestro.* Pe voi vă oftică fiindcă n-a fost englez.

Lăsând cuţitul şi furculiţa din mână, Anna bătu din gene spre

Tuzzi:

— Eu îl *ador* pe Fellini. Cred că e preferatul meu.

Lui Bennett îi venea greu s-o urmărească pe Anna, dar şi imposibil să n-o facă. Tuzzi desfăcea patul în gând, de fiecare dată când se uita la ea. Seara se va termina cu lacrimi, de asta era convins, dacă nu cumva reuşea să-i bage minţile în cap Annei în timpul filmului.

Dar când cina se termină şi se mutară, cu coniacuri şi trabucuri, în sala de proiecţie, Tuzzi insistă din nou să aranjeze locurile pentru fiecare, rezervând două fotolii, în spate, pentru el şi Anna. Luminile se stinseră, genericul de la *Amarcord* apăru pe ecran, iar Bennett se cufundă într-o ursuzenie profundă, care dură pe tot parcursul filmului. Lângă el, lordul Glebe adormi, cu Genghis la picioare, sforăiturile lor oferind un acompaniament profund coloanei sonore a peliculei.

Când lumina se aprinse la loc, Bennett îşi trezi vecinul, dându-i un cot.

— Ce? Ce? A, s-a terminat. Slavă Domnului! Nu-l suport după masă. Fellini merge cel mai bine pe stomacul gol.

Bennett se ridică în picioare, îşi întinse mădularele şi se întoarse. Era exact cum se aşteptase. Cele două fotolii din spate erau goale.

capitolul 11

> — *Oho,* spuse lordul Glebe când observă cele două locuri goale, se pare că am rămas fără gazdă.

Apoi, privind înjur prin sala de proiecţie, cu o mutră uşor iritată, adăugă:

— Mă rog. Presupun că nu-mi rămâne decât să fac eu

onorurile. Domnilor, dacă vreţi să mai beţi ceva înainte de culcare, vă rog să vă serviţi de la barul situat pe puntea din spate. Sau sunt sigur că Piero e gata să vă facă o cacao bună, dacă îl rugaţi frumos. Eu, unul, mă duc la Moş Ene, mai zise el, aplecându-se să ia de jos farfuria lui Genghis. Avem o zi grea mâine.

Bennett coborî dedesubt. Fără să spere, de fapt, la un răspuns, se opri să bată la uşa Annei. Ciuli urechile câteva momente. Degeaba, linişte totală. Intră în cabină şi se aşeză bosumflat pe pat, cu un sentiment amar şi confuz, de dezamăgire combinată cu gelozie. Parcă vedea că va face o noapte albă. Agitat şi furios, se întoarse pe puntea principală, acum pustie.

Iahtul se cufundase într-o acalmie desăvârşită şi, fiind fixat la ancoră, nici nu se mai clătina sub picioare, cu excepţia unei unduiri leneşe, care legăna uşor puntea. Suprafaţa luminată a piscinei era aproape neclintită, înclinându-se lin ba pe-o parte, ba pe cealaltă. Aerul era plăcut, sărat, cald şi nemişcat, iar stelele clar conturate. Bennett trase o înjurătură în barbă şi se holbă spre ţărm. În depărtare se vedea un mic port, cu luminiţe multe desenând curba scobită a radei şi cu un masiv de dealuri, mai negre decât

negrul cerului, ridicându-se în spatele unui ciorchine de case. O noapte nefericita, dar frumoasă.

Un foşnet stins, ca un târşâit de tălpi pe punte, îl făcu să întoarcă repede capul. Ceva era acolo, într-unul dintre hăurile adânci de umbră dintre luminile peretului despărţitor. Câinele lui Glebe, probabil, care îşi făcea rondul de noapte. Curios, Bennett păşi într- acolo, după care înlemni şocat, în momentul în care o siluetă ieşi în lumină.

Anna era în pielea goală, cu excepţia unui minuscul triunghi alb prins de şolduri, dar strângea la piept servie-ta-diplomat de aluminiu, iar ochii îi străluceau de mulţumire şi uşurare.

Smuci din cap spre pupa şi, fără o vorbă, îl conduse pe Bennett, absolut uluit, înainte pe punte, până ce ajunseră la pasarela pe care se cobora la nivelul mării. Anna îşi lipi buzele de urechea lui Bennett.

— Intră tu primul în apă. O să trebuiască să înoţi pe spate şi să mă remorchezi. Eu o să ţin servieta în sus, ca să nu se ude.

— Dar ce s-a întâmplat? Eşti OK?

— Doamne Sfinte, Bennett. Mişcă-te odată.

Bennett îşi dădu drumul în mare, cu blazerul umflat de apă şi cu cravata de absolvent la Eton plutind brav în faţa lui, şi o prinse pe Anna de subsuori. Având grijă ca servieta să nu se atingă de suprafaţa apei şi mişcând din picioare, se îndepărtară de iaht, după care începură să înoate înapoi spre ţărm.

Obosiţi, după zece minute se odihniră, călcând apa. Nu se vedea nici un semn de viaţă pe *Ragazza,* nu suna nici o alarmă, nu era vânzoleală pe punte.

— Dar *ce* s-a întâmplat? Unde e Tuzzi?

— L-am scos din circuit, însă nu ştiu pentru cât timp. Haide. Vino.

încercară în continuare să mişte din picioare la unison, lent şi incomod – hainele lui Bennett, ude fleaşcă, atârnau din ce în ce mai greu, pe Anna o dureau braţele

de la efortul de a ţine servieta sus şi, în plus, nici nu puteau scăpa din ochi *Ragazza.* Şi aşa, anevoie şi cu mari chinuri, mai trecu o oră.

Intr-un târziu, umărul lui Bennett se lovi de prora ascuţită a unui velier acostat în radă. întoarse capul şi văzu uşurat cât

de aproape erau luminile portuare. După alte cinci minute atinseră fundul mării cu picioarele; apa uleioasă şi vâscoasă le venea până la piept. Mai făcură cincizeci de metri şi se aşezară ghemuiţi pe treptele de piatră care duceau de la plajă sus, pe chei. Lumina se revărsa în jos peste umerii şi pieptul Annei, care gâfâia încă din cauza efortului.

— Bennett, termină.

— Cum adică?

— Nu te mai holba aşa. Dă-mi cămaşa ta.

Bennett îşi scoase blazerul şi îi dădu Annei cămaşa, străduindu-se din răsputeri să ignore felul în care ţesătura udă se lipea de corpul ei. îl cam luase cu ameţeală, din cauza oboselii. Dar bine că reuşiseră. Scăpaseră teferi. Ştia că oamenii lui Poe erau pe undeva prin port, cu ochii pe iaht. Nu trebuia decât să-i găsească, să le dea servieta-diplomat, iar pe urmă, hop acasă şi o baie fierbinte. O mângâie pe Anna pe obraz.

— Bravo, sergent, ai făcut treabă bună. Decoraţia e pe drum. Hai să mergem să dăm de oamenii lui Poe şi să ne descotorosim odată de servieta asta nenorocită.

Anna clătină din cap.

— Mai vorbim despre asta, dar nu aici. Şi nu acum. Din locul ăsta o să înceapă Tuzzi căutările. Aşa că trebuie s-o ştergem cât mai repede, zise ea cu o mutră gravă, privind înapoi spre iaht. Bennett. Te rog.

Bennett se căzni să-şi îmbrace la loc blazerul îmbibat de apă.

— Mda, dar e al naibii de departe de-aici, indiferent unde te-ai gândi să mergi.

— Furăm o maşină.

— Excelent. Da, bineînţeles. Furăm o maşină. Ai vreo preferinţă la culoare?

— Cu două sârme, porneşti imediat motorul. Ştiu eu cum se face, zâmbi ea, mult mai destinsă. Ai încredere în mine.

Bennett oftă adânc, auzind acest îndemn de rău augur, şi privi precaut peste zid. într-un capăt al portului se aflau un mic hotel şi nişte prăvălii cu obloanele trase. Alături, trei restaurante, unul lângă altul. Alte magazine, nişte case şi drumul care ducea în sat. Dar maşini? De ce nu se vedea nici o maşină? După câteva clipe de panică, Bennett îşi dădu seama că peisajul cu cele trei restaurante i se părea destul de cunoscut. Da, ajunseseră în Cassis, or aici era interzis accesul cu autovehiculele pe chei. îşi aminti că trebuise să parcheze undeva mai sus de sat.

— Nu văd pe nimeni, zise Bennett, dar mai bine să nu riscăm şi să evităm strada. Mergi lipită de zid.

Şi aşa înaintară pe plajă până în celălalt capăt al portului, unde nu se vedea nici o lumină. Nimic nu se mişca înjur. Nimic nu sfâşia liniştea nopţii, decât scârţâitul şi pâ-râitul rar al velaturii iahturilor acostate sau scrâşnetul pietrişului sub tălpile lor. Bennett se săltă peste zid şi o trase pe Anna după el. Porniră apoi pe drumul pe care se ieşea din sat.

în hotelul din capătul portului, într-o cameră înghesuită, unde era zăpuşeală, Gérard se frecă la ochi şi se uită la ceas. Slavă Domnului că i se terminase schimbul. Se ridică de pe scaunul pus lângă fereastră şi îşi trezi partenerul, zgâlţâindu-1.

— E rândul tău, până în zori. Distracţie plăcută.

Şi se lungi pe pat, simţindu-se lipicios şi neconfortabil în uniforma de poliţist, care nu-i venea deloc bine. Partenerul lui îşi aprinse o ţigară, ca să mai gonească ţânţarii,

şi începu să se uite conştiincios în zare, la luminile de pe *Ragazza,* făcându-şi curaj pentru cele patru ceasuri de plictiseală, cât va trebui să rămână treaz. Oricum, erau bani frumoşi. *Le patron* plătea bine.

Anna şi Bennett străbătură lent parcarea, căutând o maşină fără sistem de alarmă, încercând portiere şi portbagaje, în speranţa de a nu trebui să spargă un geam. Bennett se opri lângă un Peugeot 205 decapotabil, foarte prăfuit, şi văzu că nu avea etichete adezive cu alarme de maşină şi nici luminiţă roşie care să clipească pe tabloul de bord. O strigă încetişor pe Anna.

— Pe-asta poţi s-o porneşti?

Anna se apropie de maşină.

— Sigur. Tu o deschizi, eu o fac să meargă.

Bennett se duse înapoi la intrarea în parcare, unde se aflau două tomberoane mari, puse acolo la îndemâna automobiliştilor cu spirit civic, şi pescui în ele, printre resturile de picnicuri luate la plajă, până găsi o sticlă de bere. O sparse uşor, izbind-o de zid, după care se întoarse la maşină, dotat cu acest cuţit din sticlă zimţat, cu ajutorul căruia făcu o tăietură în acoperişul din prelată. Băgă mâna prin ea şi descuie portiera.

— Poftim, intră.

— Faci progrese, zise Anna, care se lăsă în genunchi şi începu să bâjbâie pe sub tabloul de bord.

Cămaşa i se ridicase deasupra mijlocului, iar Bennett rămase ca hipnotizat văzând bucăţica aceea de bumbac, udă şi transparentă, întinsă peste un fund cum numai în vise ţi se-arăta. Nu-i momentul, îşi spuse el. Concentrea-ză-te la treabă.

Maşinuţa tuşi, iar motorul dădu semne de viaţă. Bennett aprinse farurile şi verifică indicatorul de combustibil; rezervorul era pe jumătate plin.

— Suntem acoperiţi, spuse el. E suficient ca să ajungem la Monaco.

— Bennett, gândeşte-te. Nu-i bine la Monaco. Dacă apartamentul e păzit? Dacă e păzit chiar *pe dinăuntru? Nu,* trebuie să stăm de vorbă.

— Foarte bine, stăm de vorbă pe drum. Nu se-apucă ei să păzească apartamentul din moment ce-şi închipuie că suntem încă pe iaht.

— Nu. Mergem în altă parte. Nu la Monaco.

— Anna, uită-te un pic la noi. Suntem împuţiţi, uzi leoarcă, tu eşti îmbrăcată cu o cămaşă şi nişte chiloţei minusculi, suntem într-o maşină furată şi o fi deja vreo două noaptea. Ce-ai vrea să facem? Să tragem la Hôtel du Cap? Păi, arătăm a turişti respectabili?

— E imposibil să nu existe un loc unde să putem merge.

— O, Doamne. Bine, fie, zise Bennett, băgând în viteză brutal şi pornind spre autostradă. Mergem la St-Martin.

— Bennett?

— Acum, ce mai e?

— Eşti turbat pe mine, nu-i aşa?

— Sunt groaznic de furios. Am reuşit. Am luat servieta. Tu o să-ţi iei banii. De ce să mai complicăm totul? Ce vrei mai mult, de fapt?

— îţi spun când ajungem acolo, răspunse Anna din dreapta lui, rezemându-se de spătar, cu servieta între genunchi. Vrei

să-ţi povestesc ce s-a întâmplat?

— Nu, rosti el, cu ochii pironiţi la drumul pustiu şi cu piciorul pe acceleraţie. Ba da. Dar să mă scuteşti de detaliile sordide.

— Nici n-au fost. Ne-am uitat la film câteva minute, după care mi-a zis că vrea să-mi arate ceva.

— Extraordinar, vrei să ghicesc?

— Era luna...

— Care lună? Nu era nici o lună.

— OK, atunci erau stelele de pe cer. Oricum, am plecat din sala de proiecţie, am privit stelele şi pe urmă m-a întrebat dacă n-aş vrea să beau un pahar de şampanie, într-un loc plăcut şi confortabil.

— De parcă ar fi greu să-mi imaginez unde. Doamne, doar am auzit destule replici neconvingătoare la viaţa mea...

— Crezi că eu nu? Aşadar, surpriză-surpriză, mă duce la el în cabină
— şampanie la gheaţă, lumini difuze, muzică, tot tacâmul –, dar nu vedeam servieta pe nicăieri. L-am întrebat, spunându-i că aş vrea să văd ce-i excită aşa de mult pe toţi afaceriştii ăştia barosani. Ah, zice el, e în seiful meu privat. O să ne uităm la ea mai târziu. Pe urmă spune: Ce zici de un pic de cocaină?

— Gazda perfectă. Sper că ai strănutat, măcar.

— Nici nu m-am atins. Dar el a prizat zdravăn, după care a vrut să pună mâna pe mine, aşa că vreo două minute ne-am tot Rigărit în jurul patului. După aceea s-a oprit şi, cu o mutră cam parşivă, a zis, OK, facem un târg: eu deschid seiful, tu îţi scoţi fusta. Eu deschid servieta, tu îţi scoţi bluza.

Bennett oftă.

— Cine-a zis că nu mai există romantism? Şi? Stai, nu-mi spune. A vrut să te ducă la el acasă, ca s-o cunoşti pe mai-că-sa.

— A deschis seiful. A deschis servieta – am vrut să mă conving că nu lipseşte nimic dinăuntru –, iar pe urmă i-am făcut figura Malul de Vest, zise ea şi tăcu o clipă. I-am tras un şut în testicule şi l-am trosnit în cap cu o veioză. După aceea i-am vârât un căluş în gură şi l-am legat de pat cu firul de la lampă. Apoi nu ştiu ce-a mai făcut, fiindcă am ieşit să te caut.

Bennett încetini la intrarea pe autostradă şi se căută în buzunar, sperând să găsească nişte mărunţiş umed. Nu spunea nimic, imaginându-şi în continuare scena din cabina lui Tuzzi, fiind însă mult mai încântat decât voia să

recunoască totuşi, fiindcă nu se sfârşise totul în pat. De fapt, nimic nu se sfârşise. Vor urma, categoric, eforturi de răzbunare, imediat după ce macaronarul şi organele lui vitale îşi vor fi revenit.

— Mda, zise Bennett, în timp ce demara iarăşi. E sigur că acolo n-o să mai fim invitati niciodată. Cât de tare l-ai lovit?

— Ce să zic? Tare de tot

— Bun.

Se îndreptau spre nord, ca să intre pe A7. în două ceasuri puteau fi la St-Martin.

La lumina anemică a tabloului de bord, Anna văzu cât de încordat era Bennett. Uitase de glumă. Era gelos. Ce drăguţ, îşi zise ea, închizând ochii.

Pe Tuzzi îl dureau toate. Capul, testiculele şi, mai mult decât toate, mândria care îi fusese grav rănită. După ce îşi recăpătase cunoştinţa, se chinuise în dureri vreo jumătate de

oră ca să-şi tragă o mână din legătura strânsă, să dea alarma şi să ordone percheziţionarea iahtului. Acum, cu capul bandajat şi o pungă cu gheaţă topindu-i-se între picioare, şedea împreună cu lordul Glebe pus la pijama, ' având deschisă în faţa lor, pe masă, servieta găsită în cabina lui Bennett.

Glebe se încruntă şi clătină din cap.

— Trebuia să-mi fi dat seama ce-i poate pielea. Numai impostorii fuduli îşi pun „onorabil" pe cărţile de vizită.

— Dar e un titlu, nu? făcu Tuzzi nedumerit.

— Oarecum. în esenţă, înseamnă că aştepţi ca tăticul să dea ortul popii.

— Ce?

— Să moară, bătrâne. Pe urmă titlul se transmite, zise Glebe, clătinând iarăşi din cap şi studiind servieta. Mda, e o imitaţie, dar una teribil de reuşită.

— Precis e mâna lui Poe la mijloc, zise Tuzzi.

încercă să pună picior peste picior, se strâmbă de durere şi se răzgândi.

— Ce *stronzol* zise el. Numai el putea afla. O să-i smulg inima din piept. O să-l fac să regrete că n-a rămas în turta mă-sii.

— Burta, bătrâne, burta, îl corectă Glebe, scărpinân-du-se în cap. Desigur, ceilalţi n-ar avea de unde să ştie că nu e servieta adevărată. Nu?

Tuzzi se holbă la el. Din cauza bandajului de la cap, avea o mutră de pirat rănit.

— Poate că nu. Numai că hârtiile sunt altfel.

— Dar asta ştii doar tu, fiindcă ai văzut hârtiile adevărate.

— *Si.*

— Păi atunci, sunt de părere că licitaţia trebuie să decurgă aşa cum a fost stabilit, zise Glebe. Desigur, cumpărătorul o să se prindă repede că a fost tras pe sfoară. O să vină să ne ceară socoteală. Noi, normal, o să ne arătăm şo-caţi şi oripilaţi, o să dăm vina pe Poe şi o să ne unim forţele ca să-i venim de hac. între timp, îi trimitem pe flăcăi să-i caute pe Bennett şi pe fată, iar banii *cash* de la vânzare rămân pe piaţa bancară, făcând dobândă până când îi dăm înapoi. Contează, oricât ar fi de puţin. Ce-i?

Tuzzi îşi ţuguiase buzele şi se legăna încet, în spate şi în faţă. Pe urmă, zâmbi, dădu din cap şi, uşor de tot, se bătu pe obraz cu arătătorul, exact sub ochi.

— *Bene.* Gândeşti ca sicilienii, amice.

— Zău? făcu Glebe. O, Doamne. Probabil că am plecat de prea mult timp din Anglia.

Bennett pipăi cu mâna de-a lungul pragului de sus de la uşă, până dădu cu degetele de cheia lui Georgette. Când deschise uşa de la intrare şi aprinse lumina, sesiză mirosul bine cunoscut de levănţică, ulei de in şi ceară de mobilă. Micul salonaş arăta, ca de obicei, impecabil.

Anna se uită înjur şi fluieră uşor.

— Sigur nu eşti însurat?

— De fapt, am vocaţie de gospodină perfectă, zise Bennett, intrând în bucătărie ca să caute nişte cafea. Am glumit Georgette e autoarea. Lumea zice că-i o comoară, adăugă el, scoţând capul pe uşă. Duşul e la etaj. O să văd dacă pot să-ţi găsesc ceva de îmbrăcat.

Aşteptând să fiarbă cafeaua, Bennett îşi întoarse buzunarele pe dos. întinse cu grijă bancnotele ude pe fundul unei tigăi şi le puse pe plită, ca să se usuce. Paşaportul îi rămăsese pe iaht, îşi dădu seama. La fel şi al Annei. Aşa că dacă le-ar veni ideea să plece din Europa, ar trebui să se gândească mai bine.

Banii începură să scoată aburi. Opri focul, se duse să vadă dacă Georgette socotise că măcar câteva dintre hainele lui meritau păstrate şi înşiră pe pat ceea ce găsi. Când trecu prin dreptul uşii de la baie, o anunţă pe Anna să-şi aleagă singură.

Ce bine-i părea că venise la el. O clipă, se gândi să-l sune pe Poe şi să-i spună să vină să-şi ia servieta. După aceea, viaţa putea reveni la normal. Ar putea să o plimbe pe Anna prin Luberon, să meargă împreună la cârciumioare, să mănânce la restaurant fără să-i supravegheze nimeni, pe scurt, să reînnoade firul de unde rămăseseră – de la prânzul acela din Antibe. Dar, bineînţeles, Tuzzi nu se va lăsa şi va veni după ei.

îşi scoase blazerul şi îl atârnă peste un scaun, în faţa sobei. Deşi era o noapte călduroasă, îl luase cu frig şi simţea nevoia să facă un duş fierbinte. De ce-or sta femeile aşa de mult la baie? Ce-or face acolo? Găsi o sticlă de *marc* şi îşi turnă un pic în cafea, ţinând cana cu amândouă mâinile, în timp ce se zgâia la bancnotele care păreau aproape uscate în tigaie.

— Ce-i asta? Micul dejun?

Anna apăruse în pragul uşii de la bucătărie, îmbrăcată cu un tricou de bumbac şi un şort, desculţă, cu părul ud,

îmbăiată şi zâmbitoare. O ştrengăriţă adorabilă. Inima lui Bennett începu să bată mai tare.

— Ţie cum îţi place să fie preparat? întrebă el. Te las să păzeşti tigaia, cât mă duc să fac un duş. Ai grijă, asta e tot

ce avem.

— Aşa, care vasăzică, sergent, zise el peste zece minute. E timpul să avem o mică discuţie, spuse el, poftind-o în salonaş. Avem o bucată maşină furată, câteva mii de franci *cash,* cărţile mele de credit, plus nişte italieni teribil de supăraţi, care or să vină să pună mâna pe noi din clipă în clipă, presupunând că Tuzzi se mai trezeşte. De asemenea, nu avem paşapoarte. Şi, pentru ca totul să pară şi mai interesant, o să ne trezim cu Poe pe cap, de îndată ce-o să afle ce sa întâmplat – adică peste câteva ore, când barca o să ajungă la Marsilia, iar noi n-o să fim la bord. Da?

Anna confirmă cu gravitate, dând din cap şi privindu-l cu ochii mari:

— Da.

Bennett începu să se foiască prin cameră.

— Dar avem servieta, zise el. Iar servieta îţi dă dreptul la cincizeci mii dolari *cash,* cu o mică, dar bine-venită recompensă de rămas- bun. Da? repetă el, oprindu-se locului.

— Da.

— Bine. Prin urmare, imediat ce se luminează de ziuă, ne suim în maşinuţa noastră de furat, ne ducem la Poe, îi dăm servieta, luăm banii şi fugim. Da?

— Nu, făcu Anna, clătinând din cap.

Bennett oftă.

— Am avut o presimţire urâtă că asta o să spui.

Se duse să ia sticla de *marc,* din care îşi turnă în cana goală.

— Ai tot evitat problema, încă de când am plecat de pe

iahtul ăla afurisit. Uite ce e, îmi place să cred despre mine că sunt un om raţional, zise el, simţind cum îl arde pe gât duşca de *marc.* Dar, cum sunt în joc siguranţa şi binele

persoanei mele – mai bine zis, dat fiind că mi-am pus fundul la bătaie la fel de mult ca tine –, cred că am dreptul să ştiu exact ce este în căpşorul tău prefăcut.

— Dă-mi şi mie un pic din asta, zise Alina, întinzând cana, luând o înghiţitură şi înfiorându-se. Doamne sfinte! OK, Bennett, uite la ce m-am gândit.

Puse cana pe masă şi inspiră adânc.

— Poe e un pungaş, am dreptate? Un pungaş bogat. Pe deasupra, e şi un nemernic josnic, care mi-a distrus viaţa timp de doi ani. Intr-o zi, o să-ţi povestesc totul. A fost rău, crede-mă. E o persoană infectă.

— Şi vrei să te răzbuni. Ei bine, nu e...

— În parte e vorba despre răzbunare, sigur. Sunt şi eu om. Dar am nevoie de bani pentru mama. Cincizeci de mii de parai nu înseamnă mare lucru în America, dacă eşti bolnav. Vreau mai mult pentru servieta asta. Vreau mult mai mult, iar el are de unde să dea.

— Ce-nseamnă la tine „mult mai mult”?

Anna ridică degetul arătător.

— Un milion. Oricum, cel puţin tot atât s-ar fi scos pe servietă şi la licitaţie.

— Un milion? Dar de ce nu două milioane? De ce nu cinci? făcu Bennett, prăbuşindu-se pe canapea şi clătinând din cap. E ridicol. Vasăzică, ai de gând să-i ceri unui pungaş notoriu şi armatei lui de huligani să vină încoace, să-ţi dea un milion de dolari, iar pe urmă să ne lase să ne vedem de drum. Şi de ce

crezi că ar face-o, mă rog?

— Fiindcă vor să-şi recupereze servieta.

— Dar, fir-ar să fie de servietă păcătoasă, pot s-o ia înapoi când au chef!

— Da, dar mai întâi ar trebui s-o găsească, declară Anna, încleştându-şi maxilarele. Ascultă-mă pe mine, Bennett Un milion nu înseamnă nimic pentru Poe. Nu-i mai mult decât una dintre afacerile lui mizerabile din Irak sau Africa. O să sară cu banul, o să vezi.

Bennett se uită la faţa ei hotărâtă, fără urmă de zâmbet La naiba, femeia asta chiar vorbea serios. Ce plan aiurit! Ar fi un nebun să se amestece în chestia asta. Şi-aşa aveau destule necazuri cu Tuzzi, dar măcar Tuzzi nu ştia unde erau ei acum. Poe va şti însă unde să-i caute, iar chestia asta nu-i va plăcea deloc. Nu, exclus să se preteze unei asemenea tâmpenii. Dacă Anna avea de gând să întoarcă foaia şi să se implice în jocuri periculoase cu bărbaţi periculoşi, n-avea decât, treaba ei! Dar fără el, categoric, pentru nimic în lume!

Ca la un semnal indicând încheierea unei şedinţe, se ridicară amândoi în picioare. Anna se apropie de Bennett şi-i cuprinse faţa între mâini. Ochii ei întunecaţi, enormi, lichizi parcă în semiobscuritatea din cameră, erau numai la câţiva centimetri de ochii lui.

— Bennett. Ajută-mă.

Bennett nu-şi putu întoarce privirea. Dar deşi simţea cum se înmoaie încetul cu încetul, o părticică din el se detaşase parcă, undeva deoparte, urmărind cu amuzament cum toată fermitatea lui ceda, slăbea şi se spulbera. Realiză că îşi ţinuse respiraţia, că avea umerii încordaţi.

— Of, la naiba, zise el.

Şi pe urmă, din nou:

— La naiba.

Iar Anna se lumină toată la faţă.

capitolul 12

e când cerul începea să se lumineze, căpătând treptat nuanţe de gri, iar apoi de roz, Anna şi Bennett îşi analizau situaţia imediată. Aveau nevoie de o maşină în bună regulă. Aveau nevoie de o ascunzătoare sigură. Aveau nevoie de un plan. Şi aveau un respiro de nu mai mult de două ceasuri.

Bennett parcă nu se mai recunoştea. Graţie combinaţiei de *marc,* adrenalină, plus atitudinea de recunoştinţă a Annei, se transformase dintr-un fugar refractar într-o persoană cum nu se aşteptase niciodată să devină, un om cu misiune. Voia să fie mai tare decât Poe şi Tuzzi. Voia să pună mâna pe milionul de dolari. Voia să iasă învingător. Se foia de colo-colo prin salonaş, gândind cu voce tare.

— Bun, acum maşina. Avem maşină. întâmplarea face să fie la Monaco, dar sunt aproape sigur că nu ne spionează nimeni apartamentul. De ce-ar face-o, în fond? Poe n-are cum să afle că s-a întâmplat ceva dubios, decât după ce-o să ajungă iahtul la Marsilia. Tuzzi nu ar avea de ce să facă vreo asociere între noi şi Monaco. Ne fofilăm până acolo, luăm maşina mea şi o ştergem. Următoarea întrebare: unde mergem?

— Dar nu putem rămâne aici?

Bennett clătină din cap.

— E prea aproape de Poe. Oricum, Shimo ştie deja casa. Şi în plus, în satul ăsta n-avem cum să ne ascundem. Până la prânz ar afla toată lumea. Poate reuşim să găsim un hotel mai încolo, pe dealuri, deşi eu, unul, nu prea

mă dau în vânt după hoteluri, mai ales când ştiu că poliţaii falşi trimişi de Poe pot să-şi vâre nasul în orice registru. Nu, cred că am o variantă mai bună.

Bennett se opri locului şi se uită încruntat la servieta pusă pe canapea, lângă Anna.

— Dar n-am nici un chef să mă trambalez cu chestia asta după mine. E prea riscant. O lăsăm la Georgette. O să fie pe mâini bune. Georgette o să fie încântată să mai aibă un obiect în plus de lustruit, adăugă Bennett, privind pe fereastră.

Afară se luminase deja suficient de bine încât să poţi desluşi formele bolovanilor din zidul casei, de pe cealaltă parte a drumului. În câteva minute, avea să se facă ziuă complet.

— Bennett? zise Anna, zâmbind.

Simţea schimbarea petrecută în el – dintr-un companion amabil, dar neimplicat, într-un adevărat partener la infracţiuni.

— Nu-i aşa că a început să-ţi cam placă toată treaba asta? îl întrebă ea.

— Absolut, zise el. Păi, ce poate fi mai încântător decât să te ştii fugărit de nişte ţipi răi, înarmaţi până în dinţi? exclamă el, luând servieta şi stingând luminile. Hai să ne cărăbănim.

Străbătură în pas alert câteva străzi care păstrau încă mirosul de pietre reci din timpul nopţii şi cotiră pe fundătura unde locuia Georgette. Bennett auzi ecoul soneriei în casă şi apoi scârţâitul unui oblon care se deschidea. O mutră

suspicioasă, cu un fileu turcoaz pe cap, se uită în jos la el, de la o fereastră situată la etaj.

— *Eh, alors,* spuse Georgette. S-a întors englezul. Care-i problema? Ţi-ai pierdut cheile?

Bennett îşi duse degetul la buze şi arătă din cap spre uşa de la intrare. Georgette oftă zgomotos, închise oblonul şi coborî să le deschidă.

— Ea e Anna, zise Bennett. O prietenă.

Georgette cuprinse dintr-o privire tricoul, şortul şi picioarele goale şi îşi ţuguie buzele.

— Ascultă-mă bine, Georgette. Te rog să ai grijă de servieta asta, în lipsa noastră. Ascunde-o bine. Să nu spui nimănui – e foarte important să nu spui nimănui. O să venim repede înapoi, ca s-o luăm. N-avem timp de explicaţii acum. Spune, faci asta pentru noi?

Georgette se uită de sus la servietă, arătând cu degetul spre ea.

— Şi ce-i, mă rog, atât de preţios în valijoara aia?

— Documente. Acte de firmă. Nimic ilegal, pe cuvânt – doar că n- avem chef să ne cărăm cu toate astea după noi. Ai încredere în mine, încheie Bennett, cu un zâmbet linguşitor.

— Toată chestia asta pute. Da, fără îndoială e o *magouille,* decretă Georgette, dând satisfăcută din cap, de parcă ar fi rezolvat o problemă deosebit de dificilă. Ai dat de bucluc?

Bennett se uită la Anna.

— Păi...

— Exact cum m-aşteptam, zise Georgette. Dă-o-ncoa-ce. O pun în *cave,* sub pietriş. încă o belea pe cap, de parcă n-aş fi

avut şi-aşa

destule.

— Eşti o dulceaţa, zise Bennett, sărutând-o şi dându-i servieta.

Cu o mână în şold şi cu cealaltă ţinând strâns servieta, Georgette rămase postată în pragul uşii, petrecându-i cu privirea. Expresia bănuitoare de pe chipul ei se potrivea ca nuca-n perete cu nuanţa ţipătoare a fileului de pe cap.

Traversară în grabă satul, care începea să dea semne că se trezeşte la viaţă: motani care se furişau acasă după o noapte petrecută prin vecini, obloane care se deschideau, un val de aer cald şi parfumat care ieşea din brutărie, acordurile unui radio şi vreun virtuoz tuşind în cârciumă,

undeva mai departe, clănţănitul unui tractor rablagit, care se încăpăţâna să nu pornească, orologiul bisericii de şase ori. Bine că parcaseră maşina într-un ungher mai întunecos al pieţei centiale, cumva în dosul paralelipipedului din beton care adăpostea nişte *toilettes* publice în St-Martin.

Strânse pumnii tare când Anna se lăsă pe vine ca să lege sârmele şi aruncă o privire prin scuar. în scurt timp, babele care îşi asumaseră de bunăvoie sarcina de a monitoriza venirile şi plecările a tot ceea ce mişca pe-acolo îşi vor lua postul în primire – cele mai mahalagioaice pe scaun, în faţa casei, cele mai discrete în dosul perdelelor de dantelă îngălbenite. Spectacolul unei tinere îmbrăcate în haine de bărbat şi meşterind ceva la o maşină oferea materie primă pentru o dimineaţă întreagă de bârfe şi supoziţii. Bennett se gândi să dea o fugă până la Georgette, ca să-i ceară o fustă. Nu. Nu era timp pentru aşa ceva.

Motorul pufai, căpătând viaţă, iar Bennett respiră din nou. Coborâră dealul, traversară drumul naţional 100 şi se îndreptară spre est, având grijă să nu iasă de pe drumurile

lăturalnice, în speranţa că toţi acei gendarmés din Provence nu-şi mai vedeau capul de treabă acum, pe timp de vară, împărţind amenzi ghinioniştilor care depăşeau viteza pe autostradă.

La bordul iahtului *Ragazza,* care se deplasa încet spre Marsilia, lordul Glebe se pregătea să conducă licitaţia. Celorlalţi li se explicase că Tuzzi avusese nenorocul să cadă, după ce băuse prea multă şampanie, aşa că acum avea capul bandajat şi şchiopăta niţel. Tot la fel, despre Bennett li se spusese că avea probleme cu finanţatorii lui, fiind nevoit să rămână în cabină pentru o teleconferinţă prelungită. Totuşi, cum spusese lordul Glebe, planurile trebuiau respectate, toţi de-aici erau oameni foarte ocupaţi, timpul însemnând bani, aşa că nu exista nici un motiv pentru ca licitaţia să nu înceapă imediat ce se inspecta marfa.

Aidoma unui scamator cu recuzita completa, Glebe deschise servieta, arătându-le celor trei licitatori ceea ce conţinea.

— Fireşte, zise el. O să-i puneţi pe specialiştii voştri să examineze atent conţinutul mai târziu, dar precis o să constataţi că totul e în ordine – caietul de sarcini, reţetele-trăs-net, micile secrete de grădinărit şi aşa mai departe. Dar, lăsând gluma la o parte – şi Glebe îşi luă aerul acela de sinceritate grijulie, folosit în nenumărate dezbateri soporifice din Camera Lorzilor –, ţin să vă reamintesc că viitorul cumpărător al acestei serviete-diplomat o să poată controla toată piaţa neagră a trufelor.

Tuzzi îşi făcu semnul crucii, cu mişcări energice.

— Pe capul maică-mii, zise el.

— Intr-adevăr, Enzo, într-adevăr. Şi Dumnezeu s-o binecuvânteze pe scumpa doamnă. Ei bine, cel care controlează piaţa neagră a trufelor este îndreptăţit să se aştepte la un venit anual de ordinul milioanelor. Sunt convins că v-aţi făcut cu toţii socotelile, la fel cum sunt convins şi că

ofertele voastre or să reflecte beneficiul potenţial – mult mai mare decât la Lloyds, chiar şi în zilele lor de apogeu. Aveţi întrebări?

Cei trei licitatori studiară şirul de flacoane şi dosarele pline cu hârtii, afişând, din politeţe, un minim interes. Ei erau oamenii cu banii, veniţi aici ca să cumpere. Tehnicienii urmau să se ocupe de detaliile de analiză şi verificare, iar dacă apărea vreo problemă, le era foarte simplu să dea imediat de Tuzzi. Nu aveau întrebări.

— Splendid, zise Glebe. Domnilor, vă rog să folosiţi multipli de o sută de mii dolari. Ei, şi-acum, cine mă ajută să pornim cu suma frumuşică de un milion, aşa, ca să ne încălzim un pic?

Kasuga ridică un deget. Penato aprobă din cap, iar Pol-luce la fel. Kasuga din nou, apoi o pauză.

— Am un milion de trei ori, spuse Glebe, adică un preţ insignifiant pentru a căpăta o avere. Haideţi, domnilor. Consider că putem mai mult. Domnul Tuzzi a depus o sumă în contul acestei serviete, dar din păcate oferta e departe de a se ridica la nivelul sumei. Cum? făcu el, ducând mâna la ureche. Aud ceva mai realist? Două milioane? Poftim?

— OK, zise Penato.

Kasuga ridică şi el un deget.

Polluce se uită la feţele inexpresive ale celorlaţi doi ofertanţi. Oare cât de mult erau dispuşi să urce? Ăştia doi erau oameni de afaceri, urmărind doar profitul. Pe când el, Polluce, avea un alt scop, mai înalt: să bage Franţa la fund. Colegii lui din Calvi îi încredinţaseră mandatul de a obţine formula, indiferent cât costa. Îi făcu un semn din cap lui Glebe.

— Eu licitez pentru Corsica, zise el şi ridică trei degete. Trei

milioane.

Glebe era radios.

— Bravo, Corsica, bună mutare! exclamă el, frecându-şi palmele. Văd că începem să ne mai dezmorţim.

*

Gérard şi partenerul lui şedeau într-un Citroen negru fără însemne speciale, în faţa Clubului Nautic, la intrarea în Vieux Port, fumând şi înjurând canicula, plictisul şi uniformele boţite care le zgâriau pielea. Mai devreme în acea dimineaţă, îi sunase Shimo, din elicopter, ca să le spună că *Ragazza* pornise spre Marsilia, numai că şandramaua naibii nu se grăbea deloc. Aşa se făcea că temperatura din maşină urcase la minimum 38 de grade Celsius, iar Gérard murea de sete şi nu se simţea deloc în apele lui.

— *Putain,* zise el. Aş face moarte de om pentru o bere.

Partenerul lui îşi scoase ochelarii de soare, ca să se şteargă de transpiraţie pe faţă, şi îşi miji ochii înspre larg. Ar merge şi un *pastis,* îşi zise el, în barul de la Club Nautique,

iar pe urmă o masă în toată regula. Regimul forţat din ultimele zile, doar cu sandvişuri şi pizza, îi făcuse praf digestia. Dacă mai continua aşa, precis făcea o *crise de transit intestinal,* de asta era sigur. Luă binoclul de pe bordul maşinii şi îl testă pe o fată într-un şort minuscul, care făcea cu mâna unei ambarcaţiuni cu pânze plutind spre ţărm. *Merde,* ia uită-te ce picioare are asta, direct de sub umeri.

Gérard văzu primul *Ragazza,* care se ivi agale şi aruncă ancora la jumătatea distanţei dintre uscat şi île d'If. Până să ia binoclul de la partenerul lui, o şalupă ţâşnise deja de la chei şi se îndrepta spre iaht. Slavă Domnului că se întâmpla, în fine, ceva. Gérard văzu cum şalupa ajunse la *Ragazza,* unde un grup de oameni aştepta la pupa. Luă telefonul

conectat la maşină şi formă numărul lui Poe.

— Au venit. îi ia acum o şalupă.

Vocea lui Shimo răzbi prin păcănitul paraziţilor de pe fir.

— Câţi sunt? Poţi să-i identifici?

— Stai un pic.

Gérard văzu cum şalupa virează lent, întorcându-se cu spatele la *Ragazza,* pentru ca apoi să ia viteză. O siluetă postată la pupa iahtului, purtând pe cap un fel de turban sau bandaj, le făcea cu mâna, de rămas-bun. Gérard reglă binoclul, ca să prindă în vizor şalupa.

— Patru oameni, în spate.

Iniţial nu prea clare, imaginile văzute prin binoclu începeau să se contureze, să capete detalii.

— E unul cu părul cărunt. Un japonez. Unul bătrân, slab. Unul mai tânăr, brunet

— Ala e englezul?

Gérard studie faţa lătăreaţă şi cărnoasă a lui Penato, comparând-o în gând cu trăsăturile tipului pe care îl văzuse la Monaco.

— Nu, nu e englezul.

— Şi fata?

— Nu e nici o fată.

Şalupa se apropie de chei. Trei bărbaţi ieşiră din nişte maşini parcate pe chei şi se postară în capul scărilor. Gérard îşi continuă comentariul.

— Tipul înalt cu părul alb are servieta. El şi bătrânul slăbănog se duc la un Mercedes. Ceilalţi doi au Citroënuri.

— Urmăriţi servieta. Mercedesul. Ţinem legătura.

Shimo închise telefonul cu difuzor şi îşi aprinse o ţigară. De cealaltă parte a biroului, Poe şedea muşcându-şi buza de jos şi holbându-se pe fereastră, încercând să cântărească toate posibilităţile. Servieta din mâna tipului cu păr alb era cea reală sau imitaţia? Reuşiseră oare Bennett şi Anna să facă substituirea? Fuseseră prinşi? Erau încă prizonieri pe *Ragazza,* sau Tuzzi îi azvârlise deja peste bord?

Peugeotul intră târându-se în Monaco. Bennett parcă în primul loc liber care îi ieşi în cale şi opri motorul. Avuseseră noroc că ajunseseră până aici, având în vedere că de o jumătate de ceas acul indicatorului de combustibil coborâse complet sub zero. În timp ce urcau pe jos dealul care ducea la Place du Casino, doi bătrâni cu un pudel foarte îngrijit se opriră să se holbeze la ei, clătinând din cap cu un aer dezaprobator.

— Care-i problema lor? zise Anna.

— Cred că ai încălcat codul vestimentar din Monaco. Presupun că fata care iese pe stradă în izmene bărbăteşti comite o infracţiune reprobabilă. Dar, haide, mergi mai departe.

Apartamentul era exact cum îl lăsaseră la plecare – ceş-tile de cafea şi farfuriile de la micul dejun tot în chiuvetă, patul nefacut, sticla de whisky goală pe masă. Anna aruncă la repezeală nişte haine într-un sac de voiaj, iar Bennett desfăcu harta Michelin, unde se vedeau coasta şi ţinutul Vaucluse. Unde era localitatea aia în care nimerise din

întâmplare anul trecut? Undeva la altitudine mare, undeva pe lângă Banon.

— OK, spuse Anna. Eu sunt gata.

îşi pusese cizme, jeansi şi un tricou, îşi udase părul, pieptănându-l lins spre ceafa, şi nici nu s-ar fi zis că avusese parte de o noapte albă, plină de încordare. Bennett împături harta şi se ridică. Vor merge spre vest. îşi va aduce aminte pe parcurs şi cum se numeşte locul acela.

înlemniră amândoi, auzind zbârnâitul telefonului – o reacţie instinctivă, plină de vinovăţie –, de parcă şi cea mai mică mişcare iar fi dat de gol în faţa persoanei de la capătul celălalt al firului. Telefonul sună de patru ori, după care intră robotul telefonic, cu vocea lui Bennett. Un ţiuit. Glasul lui Shimo, metalic şi precis: „Domnul Poe ar vrea să discute cu dumneata. Imediat."

Bennett se uită la ceas. Douăsprezece şi jumătate. Probabil că licitaţia se încheiase.

— Asta e, spuse el. S-au prins că s-a întâmplat ceva. Hai, nu mai spălăm farfuriile, mergem.

Şofară în forţă, ajungând în Aix după-amiază, înfometaţi, însetaţi şi fericiţi să găsească o masă la Deux Garçons, în sala din spate, unde era răcoare. Afară, pe Cours Mirabeau, turiştii formând o procesiune molcomă se plimbau la umbra platanilor. Spectatorii aşezaţi la mese, majoritatea studenţi care îşi trăgeau sufletul după examene, râdeau, flirtau şi îşi numărau mărunţişul pe masă, ca să vadă dacă le mai ajungea pentru încă o cafea, încă un Perrier *menthe,* sau încă un ceas de şuetă la cârciumă. Oraşul Aix alunecase în ritmul lui de vară leneş şi relaxat.

Veniră berile şi cele două *steak pommes frites,* iar când îşi mai potoliră foamea azvârliră o monedă în aer, ca să vadă cine comanda cafeaua şi cine se ducea să-l sune pe Poe. Bennett pierdu.

Alimentă telefonul cu fise şi auzi vocea lui Shimo la capătul

celălalt al firului. Se prezentă şi ceru să vorbească imediat cu Poe.

— Am aşteptat să mă suni, domnule Bennett Sper că ai veşti bune.

— Păi, da şi nu, răspunse Bennett, trăgând aer în piept Avem servieta, dar s-a produs o mică modificare în program. O să te coste un pic mai mult ca să o recapeţi.

Poe tăcu.

— Ne-am gândit, de fapt, că un milion de dolari ar fi suma corectă. Bani peşin.

Poe pufni într-un râs gutural, încrezător, jignitor.

— Hai să lăsăm gluma, domnule Bennett Unde sunteţi acum? II trimit pe Shimo să vă ia?

— Am vorbit serios. Un milion de dolari.

— Ai vorbit serios, domnule Bennett, aşa ai zis? Faci o prostie. Faci o mare prostie. Haide, termină cu joaca. Unde sunteţi?

— Sun din nou peste două zile. Să ai banii pregătiţi, altminteri servieta o să ajungă la un alt proprietar, zise Bennett, închizând telefonul.

Ce nemernic îngâmfat! Bennett spera că fusese suficient de convingător la telefon.

Anna îşi ridică privirea de la harta pe care o întinsese pe masă.

— Cred că ăsta este sfârşitul unei frumoase prietenii.

Poe era un om care punea mare preţ pe stăpânirea de sine, dar trebui să facă un mare efort ca să nu pară furios la

telefon, când îl sună pe directorul băncii lui din Monaco, pentru a aranja să scoată un milion de dolari. Dacă rahatul ăla de Bennett credea că o să mai apuce să-i şi cheltuiască, se înşela amarnic, fiindcă o să aibă un şoc urât. Mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să se arate la faţă, iar atunci va dispărea definitiv. S-ar putea chiar să fie amuzant

să-l arunce din elicopter drept pe puntea iahtului lui Tuzzi, nu de alta, dar mai bine să-l lase pe macaronar să lichideze porcăria asta începută tot de el. Da, iată un sfârşit frumos şi simetric. Cumva înveselit de această idee, Poe îl trimise valvârtej pe Shimo la St-

Martin. Puţin probabil ca Bennett să fie atât de cretin încât să se ascundă în propria casă, dar cu amatorii ăştia nu se ştia niciodată.

Peugeotul lui Bennett traversă râul Durance la Perzuis şi o luă spre est, către Manosque. Pe drum, Bennett îi povesti Annei ce păţise într-o seară de iarnă, în anul precedent, când pornise în căutare de case de vânzare prin Haute-Provence, un ţinut muntos şi populat răzleţ. Se înserase deja şi, după câteva schimbări de direcţie greşite şi inspiraţii proaste, îşi dăduse seama că se rătăcise. într-o ultimă tentativă înainte de a se da bătut, o luase pe o şosea laterală. Dar şoseaua aceasta se tot îngustase, până devenise un drum de ţară neasfaltat; undeva departe însă se vedea o lumină.

— Aşa că am continuat să merg cu maşina într-acolo, spuse el, până am ajuns într-un loc extraordinar, înconjurat de podgorii, în mijlocul unei pustietăţi desăvârşite. Dacă aş reuşi să mai nimeresc acolo, ar fi ideal pentru noi. Vezi dacă dibuieşti pe hartă Argimaud, imediat după Banon. Trebuie să fie undeva pe-aici.

— Şi de unde ştii că o să putem sta acolo?

— Fiindcă am rămas atunci noaptea, ca să dorm, şi m-am împrietenit la cataramă cu abatele. I-a plăcut de mine că

sunt credincios. A zis că pot să mă mai duc oricând.

— Tu, prieten cu un abate? îţi arde de glume. Nu pari deloc bisericos.

— Nici el. Dar conduce mănăstirea. Ştii, un aşezământ religios, călugări, rasă monahală. O să-ţi placă de el. Mare pezevenghi, o să vezi! Se crede un fel de Dom Perignon reincarnat, ducând mai departe o lungă tradiţie.

Anna clătină din cap.

— Cum adică?

— Călugări şi pileală. Băieţii ăştia chiar o iau în serios. Frăţia lui Bachus, aşa s-au botezat singuri. Cu un pic de noroc, s-ar putea să ajungem la timp ca să prindem cocteilurile de la vecernie.

capitolul 13

VVjunsă în Haute-Provence, după străzile aglomerate din Aix, Annei i se părea că nimerise pe altă planetă, cu un peisaj pustiu, sălbatic şi frumos. Era un ţinut necruţător, cu solul subţire şi stâncos, cu arbori răzleţi şi piperniciţi din cauza vântului care sufla nemilos prin valea Ronului. Trecură cu maşina pe lângă nişte câmpuri împânzite de tufişuri pitice şi dese de levănţică, plantate de-a lungul unor linii perfect drepte; apoi pe lângă o turmă de capre care dăngăneau cavernos din tălăngi, mânate câi-neşte de nişte ciobăneşti miţoşi; în fine, pe lângă câteva panouri decolorate de vreme, care făceau reclamă la nişte aperitive dispărute de mult, şi asta pe kilometri întregi de viţă de vie.

Traficul se împuţină, reducându-se în final la cele câteva tractoare care porniseră huruind spre casă, după o zi de muncă la vie. Oamenii de pe câmp se îndreptau de şale, oprindu-se din lucru, ca să se uite la maşina care trecea: îşi întorceau încet capetele, cumva deliberat, mijindu-şi ochii

din cauza soarelui crepuscular şi plat – un gest care i se păru Annei stânjenitor şi oarecum ostil. Schiţă un salut, fluturând din mână, spre una dintre aceste siluete, care continuă însă să se zgâiască la ei, fără nici un fel de reacţie.

— Ce-au păţit tipii ăştia? întrebă ea. N-au mai văzut maşină în viaţa lor?

Bennett ridică din umeri.

— Aşa-i lumea de la ţară. îi interesează tot ce mişcă prin faţa bătăturii. Bine că n-am venit cu Mercedesul lui Poe. Numai despre asta ar fi trăncănit diseară în toate cârciumile din zonă. În satele de pe-aici nu poţi nici să te scarpini fără să spună toţi vecinii că ai luat purici.

— Şi ţie îţi place aşa ceva? în Manhattan trăieşti fără să cunoşti pe nimeni. Nici măcar vecinii.

Bennett se gândi câteva clipe la Georgette, Anny şi Léon, la pungăşiile meschine ale lui Monsieur Papin, la ambiţi-tiile matrimoniale ale lui Madame Joux pentru fiica ei, la bârfele de la cârciumă, la nesfârşita curiozitate.

— Da, îmi place, spuse el. Am impresia că trăiesc în mijlocul unei familii uşor excentrice.

Anna îl mângâie uşor pe braţ.

— Şi eu ţi-am stricat toate astea, aşa-i? îmi pare rău.

Bennett clătină din cap.

— Nu, deloc. Mi-ai oferit posibilitatea să duc o viaţă plină de strălucire şi aventură, să cunosc oameni fascinanţi, care vor, probabil, să mă omoare. Cred că ne apropiem, spuse el, frânând la o bifurcaţie.

Suprafaţa rutieră se schimbă brusc, şoseaua asfaltată transformându-se într-un drum de ţară plin de hârtoape, care

urca lin, printre pâlcuri de brazi şi arbuşti sfrijiţi, în-genuncheaţi parcă sub povara atâtor ani de *mistraL* Maşina înainta direct spre soare, aşa că iniţial, proiectată pe acest fundal, mănăstirea le apăru ca o construcţie masivă şi joasă, acolo unde se termina drumul. Bennett opri maşina lângă nişte chiparoşi prăfuiţi. Peste ticăitul motorului care se răcea, se auzea corul foşnitor şi insistent al miilor de greieri invizibili.

Mănăstirea fusese construită acum patru veacuri, în formă de H.

— Uite, acolo sunt arcadele, spuse Bennett. în cealaltă parte sunt dormitoarele comune. Clădirea mare din mijloc e pentru diverse – bucătărie, sală de mese, birouri,

camera de degustare, distilerie, apartamentul abatelui. Dedesubt există nişte pivniţe uriaşe. Impresionant, nu-i aşa?

Anna îşi ridică privirea spre acoperişul lung şi în ape, lipsit însă de cruci sau turle.

— Dar biserică nu există? Sau ăştia se roagă din mers?

— Păi, nu este vorba despre un ordin religios în sensul tradiţional al cuvântului. E mai degrabă o mică afacere.

— Dar atunci de ce îşi zic „călugări*?

Bennett zâmbi amuzat.

— Păi, fiindcă au primit, cum spune părintele Gilbert, o dispensă divină de la autorităţi. Dar o să-ţi povestească el mai bine despre asta.

Urcară pe o potecă destul de lată, acoperită cu pietriş gros. De o parte şi de cealaltă, şiruri dese de lavandă umpleau zona dintre cele două aripi ale mănăstirii cu un fel de negură colorată. în faţa lor, o scară scurtă, de piatra, cu treptele

tocite în mijloc de la paşii trecuţi pe-acolo veacuri de-a rândul, ducea sus la o uşă din stejar înnegrit, bătut cu ţinte de fier. Sculptat în lintoul adânc din piatră era crezul mănăstirii: *În vino félicitas.*

Bennett trase de mânerul care atârna de lanţul de lângă uşă şi auzi bătaia dublă a unui clopot, atenuată de pereţii groşi din piatră.

— Ai mai văzut vreodată de-aproape un călugăr?

Anna clătină din cap.

— Seamănă cu rabinii?

— Nu prea. Ăştia, în nici un caz.

Scârţâind din balamale, uşa se întredeschise câţiva centimetri, dând la iveală o faţă bronzată sub un ciuf de păr alb, care se zgâi afară, cu precauţie, ca o broască ţestoasă când îşi scoate capul de sub carapace.

— V-aţi rătăcit, dragilor?

— Nu, răspunse Bennett. De fapt, am venit la părintele Gilbert

— Da? se miră faţa de om, ca şi cum Bennett i-ar fi dezvăluit vreo învăţătură tainică. Părintele Gilbert, Dumnezeu să-l aibă în pază, e la degustare. întotdeauna, degustă înainte de masa de seară, uneori mai multe ceasuri chiar. Asta e „ascultarea" lui, cum se spune la noi. Dar sunt sigur că aţi bătut cale lungă ca să-l vedeţi, spuse călugărul, deschizând uşa mai larg şi facându-le semn cu mâna. Intraţi, vă rog, intraţi.

Văzură acum că era îmbrăcat cu o rasă simplă, dintr-o ţesătură groasă, maro închis, cu o centură la brâu şi o că-niţă din argint, pentru degustare, atârnând de un şnur din piele

purtat la gât. Lipăind din sandale pe dalele de piatră, îi conduse pe sub o arcadă largă, intrând apoi într-o încăpere lungă, cu proporţii clasice, unde soarele în asfinţit arunca dungi de lumină printr-un şir de ferestre înalte şi subţiri. Călugărul îi opri pe Anna şi pe Bennett, ridicând mâna.

Douăsprezece figuri îmbrăcate în maro, ca nişte imense păsări cu glugă, şedeau la o masă de refectoriu. Capetele lor, complet ascunse sub capişonul veşmintelor, erau aplecate deasupra unor pahare mari şi borcănate. Grupuri de sticle nemarcate erau aranjate din loc în loc pe masă. Era o linişte totală, destrămată doar de zgomotul aerului aspirat de douăsprezece perechi de nări.

Anna îi şopti lui Bennett, care îi şopti călugărului:

— Ce se întâmplă aici?

Călugărul se trase mai aproape de ei.

— Părintele Gilbert le arată fraţilor calea spre inhalarea adâncă.

— Dar de ce şi-au pus glugile pe cap?

Călugărul îşi împreună mâinile făcute căuş, le ridică la nas şi îşi înălţă privirea spre cer.

— Ca să capteze şi să concentreze mai bine efluviul divin, când se ridică din pahar, fiule.

— Buchetul, îi spuse Bennett Annei. Adulmecă buchetul.

— Aşa, mascaţi ca spiriduşii? Incredibil, pe cuvânt.

Pe urmă, de jur-împrejurul mesei se auziră nişte murmure, ca o litanie de comentarii ale călugărilor care relatau despre descoperirile făcute de nasurile lor. Bennett reuşi să prindă diverse frânturi răzleţe, pe care i le împărtăşi Annei, rămasă în continuare perplexă. „Nuanţe domoale de vanilie.. /

„Fructele sunt bine echilibrate../* „O oarecare precocitate, fraţilor, nu credeţi? Pare destul de avansat pentru un vin cu vechimea lui...** „Mirodenii, mure, da... nesofisticat, dar promiţător.**

Aşezat în capul mesei, părintele Gilbert îşi ridică paharul.

— Prea bine, fraţilor. Pălăriile jos şi haideţi să gustăm din pramatia asta mică.

îşi trase gluga de pe cap, pregătindu-se să bea, când îi văzu pe Anna, Bennett şi călugărul.

— Dar staţi aşa. Ce-avem aici? zise el.

Se ridică în picioare şi, ducând un deget la bărbie, se uită atent la Bennett.

— Mi se pare mie, sau ăsta e călătorul însetat de iarna trecută? Englezul atâtor sticle? Ba da, aşa e. Vino aici, fiule, vino aici. Dă-mi voie să-ţi urez bun venit.

Bennett se trezi încercuit de o îmbrăţişare aromată, în care aburii vinului se combinau cu mirosul de îngrăşământ şi de lână încinsă, fiind pupat apoi pe amândoi obrajii. Faţa lui Gilbert – mare, rotundă şi rubicondă ca o cărămidă de calitate – era radioasă (de plăcere, spera Bennett, deşi poate că şi litrul de vin de la dejun avusese o contribuţie la culoarea vie a tenului bunului părinte). După ce o cunoscu şi pe Anna, pe care o primi cu căldură, îi luă pe amândoi ca să-i prezinte celorlalţi călugări de la masă.

Fraţii adunaţi acolo afişau aceeaşi rumeneală ca părintele Gilbert, unii dintre ei fiind şi mai împurpuraţi prin jurul nasului şi pe obraji. În timp ce călugării dădeau prietenos din cap, surâzând şi ridicându-şi paharele, părintele Gilbert descrise responsabilităţile monahale ale fiecăruia.

— Uitaţi, fratele Luc este directorul nostru de vânzări pentru

export
— producem un vin de împărtăşanie fortifiant foarte apreciat, pentru ţările din Lumea a Treia. Fratele Yves se ocupă de dezvoltarea unor noi produse, în special băuturi tonifiante şi lichioruri, deşi nu renunţă deloc la încercarea de a strecura şi un absint *premium.* Mare păcătos!

Anna se uită la fratele Yves, un omuleţ ca o pasăre, cu un aer benign şi nişte ochi jucăuşi, adică antiteza întrupată a ideii de păcătoşenie.

— Dar ce-i rău în asta?

Părintele Gilbert se strădui din răsputeri să pară grav.

— Este ilegal, copila mea. Şi asta de foarte mulţi ani deja. Dar trebuie să recunosc că e *absolut* delicios. Dacă a mai rămas un pic, poate luăm o picătură după cină. Te linişteşte la stomac şi te face să visezi frumos.

Şi prezentările continuară. Erau fraţi desemnaţi pentru toate tipurile de activităţi – ambalaje, planuri financiare, marketing, relaţii publice. Exista, cum le explică părintele Gilbert, o legătură seculară între ordinele monahale şi binecuvântările alcoolului. El nu făcea decât să ducă mai departe nobila lucrare, cu diferenţa minoră că se dispensase cu totul de cerinţele spirituale. Era o mănăstire a şanselor egale, deschisă oricăror congregaţii. Sau, altfel spus, o mică firmă comercială instalată confortabil într-un paradis fiscal religios.

— Cum, nu plătiţi deloc taxe? întrebă Bennett.

— Slavă Cerului, nu. Nici o centimă.

Şi părintele Gilbert se încruntă scârbit:

— Ce invenţie scandaloasă şi fiscul ăsta! Noi n-avem treabă cu el. Dom Perignon n-a plătit niciodată impozite. Noi de ce-

am face-o?

— Dar voi nu faceţi şampanie, nu-i aşa? întrebă Anna.

— Nu, copila mea, nu facem. Condiţiile de-aici nu sunt propice. Şi ce e şampania, în fond? Doar struguri care fac gaze, deşi prietenii noştri din Reims n-ar fi de-acord nicidecum.

Şi, acestea fiind zise, părintele turnă nişte vin roşu în două pahare cu picior, umplându-le până la jumătate, şi le dădu Annei şi lui Bennett.

— Sper că puteţi rămâne cu noi la masă. Avem un *?nar-cassin* pe care fratele Louis l-a călcat cu tractorul ieri, zise el, zâmbindu-le. Vedeţi? Domnul dă!

— Da, cu plăcere, spuse Bennett. De fapt, ne-ar prinde tare bine dacă am putea sta aici vreo două zile. Avem o mică problemă.

Părintele Gilbert apucă o sticlă de vin de pe masă şi, invitându-i să-l urmeze, pomi cu un mers legănat spre o nişă laterală tapetată cu cărţi.

— Luaţi loc, dragii mei, şi împărtăşiţi-mi din necazurile voastre.

În timp ce fraţii se puneau pe treabă, pregătind cina, Anna şi Bennett îşi povestiră păţaniile care îi aduseseră aici, la mănăstire. Părintele Gilbert asculta şi sorbea din vin, dând înţelegător din cap, iar când auzi povestea evadării lor de pe *Ragazza,* gura i se rotunji de uimire.

— Absolut fascinant totul, spuse el la sfârşit. Ce viaţă palpitantă duceţi voi, tinerii! Cred că o să vi se pară cam anost aici, din păcate. Dar ia spuneţi-mi, adăugă el, fluturându-şi degetele dolofane prin aer, ca şi cum întrebarea n-ar fi avut nici o importanţă. Formula asta, serul ăsta magic

– e autentic, ce ziceţi? Are efect?

— Aşa mi s-a spus, răspunse Bennett. Se pare că a avut un procent mare de reuşită – 70-80 la sută, parcă.

Părintele Gilbert îşi umplu paharul, cu un aer gânditor.

— Ar fi o completare extrem de valoroasă la munca noastră de-aici, din mănăstire. Strugurii şi trufele, cot la cot. Cine şi-ar putea imagina o combinaţie mai plăcută? rosti el, ridicând din sprâncene şi uitându-se la Bennett. Presupun că nu există nici o şansă să ajungem la o înţelegere? Un parteneriat oarecare?

— Păi... începu Bennett.

— Categoric, nu, spuse Anna.

— Vezi dumneata, părinte, zise Bennett, oficial, materialele nu sunt ale noastre. S-ar putea spune că le avem doar în grijă.

— A, a fost doar aşa, *une pensée,* spuse părintele Gilbert. Hai, beţivă vinul.

Puiul de mistreţ, uns cu grăsime până ajunsese să strălucească, fusese prăjit la frigare în bucătărie, iar acum se odihnea pe un fund de lemn în mijlocul mesei, cu un ditamai cartoful copt în bot. Cu mânecile de la sutană suflecate până sus, deasupra coatelor, şi cu faţa lucindu-i în lumina lumânărilor, părintele Gilbert decupăşi servi porţii din carnea de vânat negricioasă, pe nişte farfurii de tablă cam turtite. Umplură paharele şi tăiară felii groase din lipiile de casă. Singurele indicii de secol douăzeci erau cei doi musafiri în haine moderne. În rest, oamenii şi lucrurile din jur păreau din Evul Mediu.

Conversaţia se derută în principal pe teme rurale – perspectivele producţiei de vin din acest an, capriciile vremii,

riscul apariţiei mucegaiului la struguri, productivitatea grădinii de legume a mănăstirii. Nu existau dispute, nimeni nu ridica vocea, aşa că nimic nu tulbura atmosfera de mulţumire profundă care plutea deasupra mesei. Anna era intrigată. De unde veniseră bărbaţii ăştia, care păreau fericiţi să trăiască în iluzia timpurilor medievale?

— Am fugit cu toţii din lumea afacerilor, spuse părintele Gilbert. Eu, bunăoară, am lucrat la Banque Nationale

de Paris. Alţii au venit de la Elf Aquitaine, IBM, Bourse, Aérospatiale. Nu puteam suferi viaţa de corporaţie. Ne plăcea vinul. Acum cincisprezece ani, ne-am pus toţi banii laolaltă, am cumpărat mănăstirea, care era părăsită dinainte de război, şi ne-am făcut călugări. Nişte călugări cam neconvenţionali, după cum vezi, zise el, făcându-i Annei cu ochiul.

Tânăra părea complet nedumerită.

— Pot să vă pun o întrebare? N-aţi avut neveste nici-unul?

Părintele Gilbert se rezemă de spătar şi studie umbrele aruncate de flăcările lumânărilor pe tavanul boltit.

— Asta a fost o altă legătură pe care ne-am descoperit-o, zise el. Deliciile companiei feminine nu sunt de noi. Apropo – cum i se spune sugestiv chestiei ăsteia în ţara ta?

— Poponar? zise Anna.

— A, da. O denaturare extrem de nepotrivita a unui cuvânt fermecător, zise el, clătinând din cap. Poponar. Ce ridicol. Ei, dar nu contează, nouă să ne fie bine, spuse el, râzând şi ridicând paharul spre Anna. Să bem pentru zilele frumoase, cât mai multe cu putinţă!

Se aduse şi brânza. Cu gesturi reverenţioase, cineva o desfăcu din învelişul din frunze de viţă de vie. Dar

combinaţia aceasta de prea multă ospitalitate şi prea puţin somn îi făcuse pe Anna şi Bennett să tacă, apoi să picotească, îl refuzară pe fratele Yves, care voia să le dea din absintul lui făcut în casă, şi îl urmară pe părintele Gilbert, care îi conduse în chilia de oaspeţi, din aripa cu dormitoare. înainte de a se retrage, le lăsă o lumânare nouă şi îi preveni glumeţ că viaţa la mănăstire începea imediat după revărsatul zorilor.

Chilia era mică şi urâtă: o fereastră ca o despicătură, o masă cu o carafă de apă şi un castron, două paturi înguste plasate fiecare la perete, faţă în faţă. Anna se lungi pe pat, gemând încetişor.

— Cred că am băut prea mult vin.

Se ridică în capul oaselor, studiindu-şi picioarele.

— Vrei să-mi faci un serviciu?

— Sâ-q aduc un pahar cu absint?

Anna se strâmbă.

— Nu. Să-mi tragi cizmele din picioare. Eu nu mai sunt în stare.

Bennett trase fără succes de una dintre cizme. Era prea fixă pe picior.

— Bun, o să trebuiască să procedez după metoda tradiţională, zise el. Scuză imaginea.

Şi, întorcându-se cu spatele, încălecă peste picioarele ei, se aplecă în faţă şi scoase prima cizmă.

— Bennett? zise Anna somnoroasă. Ceea ce ai făcut azi, ceea ce faci acum – apreciez mult.

— Face parte din serviciu, mormăi el, căznindu-se cu

cealaltă cizmă.

Un chicotit molatic, adormit.

— Şi, pentru un englez, să ştii că ai un fund drăguţ.

Când îi ridică picioarele pe pat, Anna adormise deja. Se aplecă şi îi netezi părul de pe frunte, iar ea zâmbi, fre-cându-se cu capul de mâna lui, ca un pisoi gata să toarcă. Bennett stinse lumânarea. Auzea, pe întuneric, respiraţia ei egală. înainte să adoarmă şi el, mai apucă să-şi propună să-l întrebe pe părintele Gilbert dacă la mănăstire existau cumva şi condiţii de lux, cum ar fi un pat dublu.

capitolul 14

[olluce numără bancnotele de cinci sute de franci şi se uită pe urmă la fată, care le numără şi ea, zgârâind cu unghiile roşii pe hârtie, după care le împături cu grijă şi le puse în poşetă. Se spetise cu el toată noaptea. Fusese o afacere plăcută la sfârşitul unei zile de lucru extrem de fructuoase.

Fata ieşi din apartamentul lui, iar Polluce ridică telefonul, ca să comande micul dejun. De la fereastră vedea Vieux Port şi, mai încolo, necuprinsul albastru intens al Mediteranei. Va fi caniculă din nou, vremea perfectă pentru a lua prânzul în grădină la Passedat, înainte de a zbura cu avionul înapoi în Corsica. Lui Polluce îi plăcuse întotdeauna la Marsilia.

Făcu un duş, se bărbieri şi se îmbrăcă, încântat de cămaşa din voal bleu pal, uşoară ca un fulg, şi de luciul discret al costumului de mătase închis la culoare. Orice bărbat trebuia să se îmbrace adecvat vârstei lui, asta credea el. Nu ca bufonul ăla de Tuzzi, cu caftanele lui absurde şi cu cămăşile desfăcute până la buricul ăla păros. Aranjându-şi încă o dată manşetele de la cămaşă, ca să se vadă frumos de sub haină, se duse să deschidă chelnerului care ciocănise la uşă.

În timpul micului dejun, Polluce îşi permise să reflecteze la

posibilităţile de a face şmecherii şi de a scoate bani, pe care formula le va oferi lui şi colegilor lui din Mafia Cor-sicană. Aidoma taţilor şi a bunicilor dinaintea lor, nici ei nu-şi iubeau vecinii din Franţa continentală. Bunii corsicani,

adevăraţii corsicani doreau independenţa. Dacă francezii nu voiau să le-o acorde, atunci trebuiau să şi-o ia singuri.

Polluce, care rareori afişa vreo emoţie, zâmbi la gândul de a manipula piaţa de trufe franceză şi de a scoate milioane din buzunarele francezilor. Fără îndoială, Mafia va considera potrivit să contribuie cu o parte din aceste profituri la mişcarea naţionalistă corsicană, provocând şi mai multe necazuri francezilor – necazuri finanţate chiar cu banii lor. Puţin lipsi ca Polluce să nu pufnească în râs, pentru prima oară de când scorpia de soacră-sa se turmentase de la prea multe pahare de Porto, căzuse de pe un scaun de bar la Bastia şi dăduse ortul popii, cu mulţi ani în urmă.

Se uită la ceasul de la mână. Intr-o jumătate de oră, va avea rezultatele de la analiza pe care o comandase în după-amiaza precedentă. Mai avea timp pentru un trabuc, în mod normal, nu şi-ar fi permis un asemenea lux înainte de prânz, dar astăzi era o ocazie specială, o zi de sărbătoare şi răsfăţ. Luă un Montecristo dintr-o cutie din piele fină şi strânse uşor ţigara de foi între degete; era pufoasă, aproape suculentă. îi reteză vârful, o aprinse cu grijă şi trase adânc prima gură de fum greu şi aromat.

Scrumul se apropia de banderolă, banderola aceea de culoarea ciocolatei cu literele albe şi simple, care i se păreau lui Polluce atât

de comune şi agreabile, şi tocmai când trăgea ultima oară din trabuc, apărură şi musafirii aşteptaţi: Bruno, vărul lui mai tânăr şi totodată bodyguardul personal, şi Arrighi, chimistul analitic, un tip străveziu, cu faţa prelungă, îmbrăcat cu nişte haine sumbre şi arborând un aer lugubru.

După schimbul de amabilităţi, Arrighi puse servieta jos, se uită la Polluce şi clătină încet din cap.

— Regret, dar trebuie să-ţi spun că – flutură dispreţuitor din mână spre servietă – chestia asta nu este ceea ce ne aşteptam să fie. Documentele n-au nici o valoare.

Nişte simple statistici, pe care oricine le poate obţine, contra o suta de franci, de la Société Agricole.

Polluce stinse trabucul, cu o expresie imperturbabilă.

— Şi serul?

— Apă, amestecata cu nişte erbicid ordinar, bun cel mult să distrugă câteva buruieni. Sunt dezolat, făcu el, des-facându-şi larg mâinile şi ridicând din umerii osoşi.

Polluce privi fix pe fereastră, încordat la faţă de la efortul de a-şi ascunde furia. Era imposibil ca imbecilul ăla italian şi slugoiul lui aristocrat să nu fi ştiut nimic! îl trăseseră pe sfoară. Stapânindu-şi indignarea pe care numai un pungaş o putea simţi când era escrocat de alţi pungaşi, îi spuse să plece lui Arrighi, iar pe Bruno îl trimise să aştepte jos, în maşină.

Sună la biroul lui Tuzzi din Cannes, convorbirea fiind redirijată pe *Ragazza.*

— Tuzzi? Polluce.

— Hei, amice, ce mai faci? Ţi-e dor de viaţa pe mare?

Tuzzi puse palma peste microfon şi îi zise unui matroz să i-l aducă pe lordul Glebe.

— Cred că ştii de ce te sun.

Tuzzi se căzni să pară cât mai contrariat.

— Ai uitat ceva pe iaht?

— Lasăjoaca, Tuzzi. Am dat formula la analizat. E *merde.* E erbicid.

Urmă o explozie de uimire prefăcută din partea lui Tuzzi.

— Nu pot să cred aşa ceva. *Non epossibile!* Stai – a venit şi Glebe.

Şi, având grijă să vorbească suficient de tare, încât să se audă până la capătul firului, se lansă într-o cascadă de explicaţii.

— Amicul meu Polluce zice că formula nu e bună, că e o înşelătorie. A fost potcovit! E şocat. Şi eu sunt şocat.

Ce putem face? Jur pe capul mamei mele. Bunul meu renume a fost târât prin pavaj...

— Prin noroi, bătrâne, prin noroi, îl corectă Glebe. Ia dă-mi-l şi mie la telefon.

Tuzzi îi pasă receptorul şi se aplecă în faţă atent, în timp ce Glebe începea să depene povestea asupra căreia conveniseră amândoi în seara precedentă.

— Glebe la telefon, domnule Polluce. E o situaţie extrem de neplăcută, trebuie să recunosc. *Extrem* de neplăcută. Dar totodată aşa se explică unele întâmplări care s-au petrecut aici, pe *Ragazza,* întâmplări care de-aseară nu contenesc să ne contrarieze. îl mai ţii minte pe englez? Dar pe fată?

— Sigur că da.

— Când m-am întors ieri de la mica noastră reuniune din Marsilia, dispăruseră amândoi – pe şest, în mare grabă. Nimeni nu i-a văzut plecând; şi-au lăsat toate lucrurile în cabine. Presupunem că s-au dus înot până la mal. Mă urmăreşti, domnule Polluce?

Polluce ştia că va trebui să raporteze asta colegilor lui din Mafie. începu să-şi ia notiţe.

— Continuă.

— Vezi că începe să se lege? Au luat, probabil, tot ceea ce era în servietă – formula autentică – şi au pus în loc numai falsuri, făcu Glebe, din ce în ce mai indignat. Domnule Polluce, cu toţii am fost înşelaţi. Da, cu toţii, repetă el solemn. Trebuie aduşi în faţa instanţei. Trebuie să suporte consecinţele.

Glebe se încruntă la Tuzzi, care dădea cu pumnul în aer şi rânjea cu gura până la urechi. Macaronarii naibii, ce uşor se excitau!

— Or să aibă de suferit, spuse Polluce. Dar trebuie să-i găsim.

— Nu cred că au ajuns prea departe. Erau atât de grăbiţi, încât şi-au uitat paşapoartele. Le-am găsit în cabine.

— Or fi tot contrafăcute şi astea.

— Imposibil, zise Glebe. Unul dintre ele e britanic.

Polluce mâzgăli un nume pe carnet.

— Aduceţi-mi-le mie. Am relaţii la poliţie. Dacă le dau paşapoartele, or să aibă un punct de pornire.

— La poliţie? făcu Glebe. Nu ştiu dacă-i bine, bătrâne. Chiar crezi că trebuie amestecată poliţia în toată chestia asta?

Tuzzi clatină violent din cap, cu o expresie de groază pe faţă.

— Monsieur Glebe, jumătate dintre poliţiştii din Cannes sunt corsicani, iar unii dintre ei, corsicani adevăraţi. Ain mai colaborat cu ei în trecut.

Glebe se uită la Tuzzi şi încuviinţă din cap.

— Splendid, splendid. S-a făcut, atunci. Mergem umăr la umăr cu băieţii în albastru. O să ancorăm imediat în cel mai apropiat port, iar până diseară o să ai şi paşapoartele. Unde eşti cazat?

Polluce îi dădu adresa şi numărul de telefon al hotelului unde stătea.

— Până diseară, da?

— Pentru un englez, cuvântul dat este un jurământ, dragul meu Polluce.

— E valabil şi pentru Bennett?

— Din păcate, tipul e dubios. L-o fi altoit rău dădaca sau a mers la o şcoală proastă, nu ştiu.

— *Merde.*

Scârbit, Polluce închise telefonul şi coborî la maşină, într-o chestiune de o asemenea importanţă, cel mai bine era să discute cu căpitanul, faţă în faţă. îi spuse lui Bruno să dea drumul aerului condiţionat şi să pornească spre Cannes.

Tuzzi se aplecă şi îl ciupi de obraz pe lordul Glebe – un gest de laudă pe care înălţimea sa îl găsi de-a dreptul dezgustător.

— Bravo, amice, bravo. Ce recital! Cred că o să te poreclesc Machiavelli.

Glebe se şterse pe obraz şi îşi aprinse un trabuc scurt.

— Se pare că a mers destul de bine, recunosc. Aşteptăm douăzeci şi patru de ore, iar pe urmă îl sunăm pe Polluce şi-i spunem că Bennett lucrează pentru Poe. Şi în felul ăsta, băgăm lupul printre oi.

— Printre oi?

— Lasă, Enzo, nu contează. A fost o figură de stil.

Şi, zâmbind, Glebe suflă un rotocol de fum în aerul neclintit.

— Hm, ţi-aş atrage atenţia că, din cauza atâtor emoţii, ai trecut cu vederea exact lucrul cel mai important.

— Ha?

— Polluce a uitat să-ţi ceară banii înapoi.

Tuzzi îşi trase o palmă peste frunte, după care îşi deschise larg braţele.

• – *Maestrol* Iţi pup picioarele!

— Te rog, nu face asta, spuse Glebe. Doar nu vrei să ne bârfească tot echipajul, nu?

capitolul 15

Joe îşi ridică privirea de la masa de lucru, când auzi zumzetul elicopterului care se întorcea de la Monaco, aducând milionul de dolari pe care va avea grijă ca Bennett şi putoarea aia ingrată să nu mai apuce să-l cheltuiască vreodată. În mod normal, era un om dispus să aştepte când îşi dorea nişte satisfacţii, un adept al opiniei potrivit căreia răzbunarea era o mâncare mai bună rece decât caldă. Dar chestia asta îi punea răbdarea la încercare. Ani de-a rândul îl suportase pe savantul ăla posomorât, care veşnic voia mai mult timp, mai mulţi bani şi mai multe laude. Ca pe urmă totul să fie pus în primejdie de un măscărici ca Tuzzi. Iar acum să ajungă să fie de două ori tras în piept de doi amatori, cu jocul lor penibil de-a v-aţi ascunselea. Ei bine, nici nu ştiau ce surpriză îi aştepta. Doar gândin- du-se la asta, Poe simţi că i se ridică moralul. Fluierând binedispus, coborî să-l întâmpine pe Shimo.

Japonezul trase fermoarul, deschizând geanta ieftină din nailon, şi, sub privirile lui Poe, scoase din ea câteva teancuri din bancnote de o sută de dolari, pe care le puse pe masă.

— Sper să le aduci pe toate înapoi în foarte scurt timp, Shimo. Mi-ar părea groaznic de rău să le pierd. Au o mare valoare sentimentală.

Shimo încuviinţă din cap.

— Chestia asta o să-i scoată din bârlog, după care punem mâna pe ei. A sunat englezul?

— Nu încă, zise Poe, ridicând geanta şi examinând interiorul. Unde crezi că ar fi mai bine să punem chestia aia?

Shimo scoase din buzunar o cutiuţă de plastic cam de mărimea unei jumătăţi de pachet de cărţi de joc.

— Putem s-o coasem dedesubt, în căptuşeala de pe fundul genţii, aici în colţ, sub bani. Raza de acţiune nu e prea lungă, de vreo cinci sute de metri, dar un dispozitiv mai puternic ar fi fost mai mare şi implicit mai greu de ascuns.

Poe zâmbi, uitându-se la radarul minuscul din mâna lui Shimo.

— Păzea, Bennett. Eşti monitorizat.

— Domnule Julian, ceva mă îngrijorează totuşi, zise Shimo, lăsând radarul din mână şi aprinzându-şi o ţigară. Dacă englezul negociază cu alţii pentru mai mulţi bani? Dacă negociază cu Tuzzi?

Poe trebuia să admită că era posibil. De fapt, exact asta ar face şi el în locul lui Bennett: şi-ar încerca norocul şi ar vedea dacă, dând vreo două telefoane, nu putea scoate vreo câteva sute de mii de dolari în plus.

— Ai dreptate, Shimo, spuse el. Cred că n-ar strica să

schimb o vorbă cu domnul Tuzzi. Prost cum e, poate ne scapă vreo informaţie.

Tuzzi şi Poe se salutară extrem de politicos la telefon, de parcă ar fi fost doi foşti colegi care nu se mai auziseră de un car de ani. Fiecare se declară încântat să afle ca interlocutorul stătea bine cu sănătatea
— Tuzzi evită dinadins să pomenească de incidentul dureros de la care rămăsese cu o jenă la testicule –, asigurându-se reciproc de succesele continue ale afacerilor lor. Pe urmă Poe trecu la subiect

— Enzo, zise el, se pare că tu şi cu mine am fost victimele unei tâlhării. Cred că ştii la ce mă refer.

— Formula?

— Exact Ţie ţi-a fost furată o dată, iar mie de două ori – deşi sunt dispus să trec cu vederea asta şi să nu mai întoarcem mortul de la groapă.

— *Bene, bene.* Suntem oameni practici, tu şi cu mine. Oameni civilizaţi.

Poe făcu eforturi ca vocea lui să nu denote dispreţ.

— Intr-adevăr, Enzo, aşa suntem. Şi mai presus de orice, suntem oameni de afaceri. Prin urmare, ce-ţi propun eu este să ne unim forţele ca să-i găsim pe englez şi pe fată, să ne punem laolaltă toate informaţiile de care dispunem, dacă pricepi ce vreau să zic. Ce părere ai?

— Dragă prietene – Poe se înfioră auzind apelativul –, asta e pentru mine o mare onoare, să lucrez mână în mănuşă cu un om ca tine. Dar spune-mi, coborî el vocea conspirativ. Ştii ceva de ei? Aţi luat legătura cumva?

Poe se uită la teancul de bancnote stivuite în faţa lui. – Nu, nici gând. Dar tu? Ceva de unde să pornim? Tuzzi se gândi la

paşapoartele, aflate acum în drum spre Polluce, la Marsilia, şi la amestecul iminent al câtorva ofiţeri de poliţie corsicani. Oftă răsunător.

— *Niente.* S-au evaporat în aer, *pouf* şi ne-au lăsat cu mâinile goale. Şi acum trebuie să căutăm acul în carul cu fân, nu?

— Ai pus oamenii să-i caute?

— Bineînţeles. Dar tu?

— Bineînţeles. Păi atunci, ţinem legătura, da?

— Informaţiile mele sunt şi ale tale, amice. Pe capul mamei mele.

Tuzzi râmjea cu gura până la urechi când închise telefonul. Ii trecuse prin minte, nu o dată, că era foarte plauzibil ca Bennett şi fata să se fi dus drept la Poe cu formula, ceea ce ar fi complicat serios lucrurile. Acum însă, nu trebuia decât să-i găsească el primul, iar cu Polluce şi cu amicii lui din poliţie, şansele erau promiţătoare. Dădu ordin ca *Ragazza* să se întoarcă la Marsilia. Fetele din Ibiza mai

puteau aştepta. Se duse să-l caute pe lordul Glebe, buna dispoziţie şi şonticăitul ca de crab, la care fusese silit, aju-tându-l să mai uite de durerea dintre picioare.

Poe nu se aşteptase la prea mult de la această convorbire, mai ales că, din principiu, punea la îndoială tot ce spunea Tuzzi. Dar era sigur că, dacă italianul ar fi avut un atu, n-ar fi rezistat să nu facă măcar o aluzie în acest sens, sau să nu încerce să vândă pontul mai departe. Prin urmare, miza era cine îi găsea primul pe Bennett şi pe fată, or, aici avantajul era de partea lui, din moment ce contactul fusese deja stabilit. Iar Poe estima că şansele erau promiţătoare. Se resemnă să- şi petreacă restul zilei lângă telefon, în aşteptarea unor veşti.

Anna şi Bennett dormiseră până târziu şi, când se duseră la bucătărie după nişte cafea, constatară că mănăstirea era pustie. Fraţii plecaseră cu toţii să muncească la vie, de unde huruitul îndepărtat al tractoarelor se auzea la fel de monoton şi soporific ca bâzâitul albinelor de-aici, din tufele de levănţică.

Anna aştepta să fiarbă ibricul cu apă pe soba de gătit cu lemne, în timp ce Bennett hăcuia din resturile unei *boule* de pâine fără drojdie. Până acum, dimineaţa lor fusese o combinaţie – uşor jenantă pentru anlândoi – de intimitate cu un formalism reţinut şi politicos. Se duseseră pe rând la duşurile comune din capătul culoarului, fiecare rămânând discret în chilie până celălalt se spăla sub jetul de apă rece ca gheaţa. Folosiseră acelaşi săpun. Se şterse-seră cu acelaşi prosop aspru. O încordare apăruse cumva între ei, ceva ce nu existase până atunci, o nervozitate provocată de nesiguranţa a ceea ce ar fi putut interveni în continuare. Un francez sau un italian i-ar fi făcut Annei avansuri. Bennett îi făcu pâine prăjită.

Anna se uita la el cum se încrunta concentrat la bucăţile informe de pâine care se prăjeau încet pe plita de fontă.

Aşa cum arăta acum, cu părul încă ud de la duş, pieptănat drept spre spate, lăsându-i dezgolită fruntea bronzată, semăna cu figurile din fotografiile sepia ale anilor 1920. Parcă-l vedea în nişte pantaloni de tenis lăbărţaţi, balansând o rachetă de lemn. Bennett înţepă feliile de pâine cu vârful cuţitului şi le întoarse pe cealaltă parte.

— Foarte parşivă treaba asta, remarcă el, ridicându-şi privirea spre ea. Totul e să-ţi calculezi bine timpul.

— Ca orice altceva, în fond, nu crezi?

Bennett se uită câteva clipe la Anna fără să vorbească şi îşi dădu seama că zâmbea fiindcă ea îi zâmbea.

— Ba da, zise el. Presupun că aşa e.

Apa din ibric începu să clocotească, iar Anna se uită înjur.

— Pe unde-or ţine călugării ăştia cafeaua?

Luară micul dejun pe o bancă de piatră, la umbra arcadelor, şi se gândiră la următoarea mutare pe care trebuiau s-o facă. Una era să pretinzi un milion de dolari şi cu totul alta să găseşti o modalitate sigură de a pune mâna pe ei. Precis că Poe va pune un om să pândească momentul preluării banilor, ba poate chiar mai mulţi. Intrun loc public, de pildă o gară, ar fi temporar în siguranţă, dar în clipa în care ar pleca de-acolo s-ar afla în primejdie. O zonă izolată, fără martori, ar fi şi mai periculoasă. Şi aşa, pe parcursul dimineţii analizară şi respinseră pe rând toate posibilităţile, ajungând să simtă în final că intraseră singuri într-o mare capcană.

Cu un ultim fior din măruntaiele lui mecanice, tractorul se opri lângă chiparoşi. Fratele Wes, care era de serviciu la bucătărie, se întorsese mai devreme de la vie ca să pregătească masa de prânz. Călugărul veni grăbit pe potecă spre intrare, tamponându-se pe cap cu o batistă mare plină de pete. I-o fi al naibii de cald în sutana aia, îşi zise Bennett. Iar pe urmă îi veni ideea.

Se ridică în picioare şi începu să se fatâie, cu capul în jos şi cu mâinile strâns încleştate la piept.

— Anna, zise el, ascultă aici. S-ar putea să ţină. îi spunem lui Poe să lase banii într-o biserică – există zeci de biserici pe aici, de toate formele şi mărimile, majoritatea goale, cu excepţia duminicilor.

Anna se încruntă.

— Nu ştiu ce să zic, spuse ea. Ar fi bine într-o biserică, dar ne-ar prinde când am ieşi de-acolo. Nu crezi? mai adăugă ea, văzând expresia de pe faţa lui Bennett.

— Păi, tocmai asta e. Noi nici n-am intra. îl punem pe fratele Gilbert să se ducă să ia banii în locul nostru. Aia se-aşteaptă să vadă un bărbat şi o femeie. N-or să dea atenţie unui călugăr care intră în biserică.

Anna încuviinţă lent din cap, după care mimă gestul de a-şi scoate o pălărie imaginară.

— Bennett, escrocule, e o adevărată plăcere să facă omul afaceri cu tine.

— Avem nevoie de un ghid turistic pentru amatorii de biserici. Haide. Mergem la Forcalquier, ca să cumpărăm unul.

Cu un ghid al bisericilor şi al monumentelor istorice deschis pe masă, între ei, se instalară într-o cârciumioară de lângă Place Bourget, băură nişte *rosé şi*îşi permiseră să se simtă optimişti. Bennett selectase trei-patru biserici posibile, unde urmau să meargă în recunoaştere, după-amiază. Alegeau una, îl sunau pe Poe, apoi se ocupau de sarcina de a-l convinge pe părintele Gilbert să devină samsar ecleziastic. Or, aici, din păcate pentru Gilbert, Anna începu să aibă reţineri.

— Sunt o groază de bani peşin, spuse ea. Şi tu abia dacă-l cunoşti pe tipul ăsta. Poţi avea încredere în el?

Bennett se holba în pahar. Chiar el afirmase că Gilbert era un ticălos bătrân, un evazionist fiscal, un afacerist

deghizat în călugăr. îşi aminti şi câtă încredere avusese în Brynford- Smith, ca să-i dea iahtul pe mână, şi oftă.

— Păi, nu prea ştiu.

— Asta înseamnă că n-ai încredere în el, interpretă Anna, clătinând din cap. Nici eu. Mai ales când e vorba despre un milion de dolari.

Aşa că începură să se dezumfle. Bennett goli paharul şi îi făcu semn ospătarului ca să-i mai aducă unul. Localul începea să se umple pentru prânz – vânzătoare în rochiţe de vară, funcţionari zdrahoni, cu feţe late, care îşi luaseră pauza obligatorie de două ceasuri, doi *gendarmesun* afara orelor de program. Din bucătărie venea un miros de usturoi, friptură şi cartofi prăjiţi, iar în pragul uşii un căţel jigărit, mişcând din trufă plin de speranţă, fugi cu coada între picioare, gonit de un chelner.

Brusc, Anna pufni în râs, acoperindu-şi gura cu mâna.

— Acum ce mai e? zise Bennett. Era o idee aproape genială.

— Şi este în continuare. Nu te-ai prins? Nu ne trebuie decât călugărul potrivit, un călugăr de nădejde, căruia să ai încredere să-i dai pe mână un milion de dolari. Şi întâmplarea face să ştiu eu omul, zise ea, aplecându-se în faţă şi punându-i mâna pe umăr. Fratele Bennett! exclamă ea, râzând. La fix!

*

Polluce şi căpitanul Bonfils aleseră o masă înăuntru, în salonul din spate, la Poisson d'Argent, unul dintre cele şase restaurante strânse ciorchine în jurul clădirii Palais des Festivals, şi comandară câte un Ricard. Bonfils era cunoscut aici, ştiindu-se că uneori venea să discute chestiuni confidenţiale. Proprietarul, care preţuia protecţia poliţiei în vremurile acestea periculoase, avusese grijă ca mesele de lângă ei să rămână goale.

— *Chin.*

Bonfils sorbi din *pastis,* supraveghind din ochi încăperea, dintr-un reflex devenit deja obişnuinţă după atâţia ani de serviciu. Promovarea lui de la un *flic* în uniformă, pe Croisette, la gradul de căpitan în civil fusese rapidă –

înlesnită, ce-i drept, de Polluce şi prietenii lui din Mafie. Se trăseseră sfori. Şi uneori, asemenea favoruri trebuiau răsplătite. Era ceva normal. Se uită la bătrânul elegant din faţa lui şi dădu respectuos din cap.

— Aţi venit de la Marsilia pe arşiţa asta. E o chestiune urgentă, *nonf*

Polluce îşi studie manichiura câteva momente, încercând să se decidă cât era necesar să-i spună din ceea ce ştia.

— Da, o chestiune urgentă şi, poate, delicată. Mie şi prietenilor mei ni s-a furat ceva valoros, ceva foarte valoros. Este esenţial să fie recuperat, zise el, trasând o linie cu degetul pe paharul aburit din faţa lui. Norocul face să ştim cine deţine lucrul nostru, un bărbat şi o femeie, care călătoresc împreună. Până diseară, o să ai paşapoartele lor. Sunt nişte indicii utile, îmi imaginez, adăugă el cu un zâmbet subţire.

— Da, dacă sunt autentice. Bineînţeles, Monsieur Polluce, vă daţi seama că, de când cu UE, nu ne mai merge la fel de bine ca înainte
— Italia, Spania sau Belgia pot trece cu maşina pe-aici când poftesc, fără controale.

Bonfils scoase din buzunar un pachet de Gitanes şi rupse filtrul de la o ţigară, după care o aprinse.

— Dar, sigur, paşapoartele ne sunt de folos. Sunt franceze?

— Unul britanic, unul american.

Bonfils plescăi sugestiv, lipindu-şi limba de dinţi. Nu-i plăcea să aibă de-a face cu situaţii în care erau implicaţi străini. Trebuia să fii extrem de precaut îşi aminti cum îl prinseseră anul trecut pe tânărul ăla, un *connard,* crezând că era un vagabond, şi îl băgaseră la pârnaie. Ca să se afle

ulterior că unchiu-său era ambasadorul Germaniei, aşa că tare îi mai frecase ridichea poliţaiul de serviciu şi mult mai dăduse cu el de-a- zvârlita.

— Nu ajută la nimic, dacă nu cumva sunt rezidenţi francezi. Mă- nţelegeţi? Adică, să fie înregistraţi. Dacă sunt, îi găsim în computer, de unde putem afla tot – de la data naşterii până la culoarea maşinii.

— Şi, desigur, o să primeşti fotografiile lor, spuse Polluce, aplecându- se în faţă şi bătând cu degetul în masă, ca să dea mai multă greutate propriilor cuvinte. Trebuie găsiţi neapărat. îţi promit că o să fie foarte avantajos pentru cariera ta.

capitolul 16

Bennett nu mai pusese piciorul într-o biserică de ani de zile. Aidoma multora de vârsta şi cu pregătirea lui, considera că orice treabă ar fi avut cu Atotputernicul, putea foarte bine s-o rezolve apărând cât mai rar cu putinţă la sediul central, aşa că păşind acum înăuntru se opri ca să se acomodeze cu o ambianţă atât de nefamiliară.

Adeseori, amintirile ne revin prin nas. Când simţi mirosul de sacru, un amestec de praf străvechi, cărţi de rugăciuni pătate de mucegai şi pietre sfărâmicioase, Bennett îşi aduse aminte instantaneu şi puternic de anii de şcoală, îşi aminti dimineţile de duminică, petrecute foindu-se neastâmpărat pe băncile tari, în timp ce capelanul perora din amvon, enunţând avertismente pătimaşe la adresa păcatelor trupeşti, care nu făceau decât să aţâţe curiozitatea tinerilor săi enoriaşi. Tatăl lui Bennett, un tip căruia îi plăceau mai mult înmormântările decât nunţile – „Slujba-i mai scurtă şi nici nu trebuie să trimiţi un cadou" –, prezentase un exemplu spiritual jalnic în rarele lui vizite la şcoală. Acestea luaseră sfârşit într-o bună zi, după ce omul îl informase pe capelan, la un pahar de sherry căldicel, că mai mult decât orice

altceva în istoria ştiută, religia purta toată vina pentru atâtea războaie, torturi, decese şi suferinţe. Bennett se bucurase atunci de o scurtă perioadă de faimă, ca fiind singurul băiat căruia i se întâmplase vreodată ca tatăl să-i fie expulzat din şcoală.

Clătină din cap ca să împrăştie nălucile şi se apucă să evalueze în ce măsură această biserică era adecvată ca loc

de paraşutare. Ştia că va trebui să vină şi să plece pe jos; prin urmare, trebuia găsită o biserică nu prea izolată de împrejurimi şi care să nu necesite parcurgerea unui drum lung pe jos, expus primejdiilor, cu milionul de dolari strâns posesiv la piept. Pe de altă parte, o biserică frecventată de multă lume, plină de credincioşi evlavioşi, dar ageri la privire şi curioşi, ar fi fost la fel de riscantă. Categoric, asta de-aici nu era bună. O strigă pe Anna, care studia un vitraliu înfăţişând mortificarea unui sfânt în pustiu.

— Asta nu cred că merge, ce zici? E prea mică. Poate ar trebui să căutăm o catedrală.

Tot restul după-amiezii umblară după biserici, oprin-du-se la Banon, Simiane-la-Rotonde şi St-Saturnin, înainte de a vira spre Mont Ventoux. în timp ce Bennett şofa, Anna se uita ba în ghid, ba pe hartă şi viceversa, alegând traseul de vizionare printre zeci de capele şi abaţii, cămine şi bazilici. în cele din urmă, nimeri peste ceea ce spera ea să fie aur curat.

—Ascultă aici, zise ea. „Notre Dame din Poulesc, situată în centrul unui târg ca un furnicari*, citi Anna şi clătină din cap. De ce trebuie târgurile astea să fie mereu ca un furnicar? Nu se poate spune şi altfel? Oricum, sună destul de bine. Eşti gata pentru un tur al oraşului?

— Şi, maimuţărind vocea ghizilor de profesie, cită din carte:

— „Sfânta Ecaterina a fost îngropată la Poulesc, iar redescoperirea trupului ei la sfârşitul veacului al XII-lea a dus

la construirea bisericii. Aceasta a devenit un loc de pelerinaj atât de popular, încât a trebuit să fie amplu extinsă în secolul al XVI-lea. Portalul sudic, deşi a rămas fără statui în timpul Revoluţiei, reprezintă cea mai însemnată mostră de arhitectură romanică păstrată până în ziua de azi, iar naosul este considerat de către mulţi drept una dintre cele mai elocvente interpretări ale stilului gotic în Provence? Sper că-ţi iei notiţe, zise Anna, ridicându-şi ochii

din carte. Mai departe e şi mai bine, să vezi. „Naosul are nişte capele laterale, care prezintă exemple minunate de vitralii din secolul al XVII-lea, iar relicvele Sfintei Ecate-rina se află în cripta din secolul al Xll-lea, care a fost restaurată/*

Anna închise cartea.

— Prin urmare, reluă ea, e mare, e în centrul oraşului şi are toate nişele alea micuţe, pe părţile laterale ale con-trucţiei principale. Sună bine, nu? Aproape că am ajuns. Rămâi pe D 943; mai avem vreo opt kilometri până la Pou-lesc. Este exact ce căutăm, Bennett, ascultă- mă pe mine.

Pe Bennett entuziasmul ei îl făcu să zâmbească.

— Asta am şi făcut, te-am ascultat. Şi uite în ce porcărie m-am băgat.

— O să fii un călugăr foarte drăguţ, ştii? Exceptând un lucru.

— Dacă îţi închipui că o să-mi fac tonsură, te-nşeli amarnic, zise Bennett, dar văzând cu coada ochiului expresia contrariată de pe chipul Annei, adăugă: O tunsoare cu o gaură în mijloc.

— Nu. E OK. O să porţi gluga pe cap. Nu, problema e alta: eşti prea slăbănog. Călugării sunt graşi, nu?Joviali, ca fratele Tuck şi părintele Gilbert.

Se uită câteva clipe la Bennett, văzând cât era de deşirat,

după care lovi cu palma în bord, făcându-l să frâneze instinctiv.

— Gata, asta e. Fii atent, o să-ţi facem burtă dintr-o boccea de haine. Pe-astea le laşi în biserică şi vâri în loc banii. Intri gras, ieşi gras, fără nimic în mâini. Ce zici de asta? Ce te-ai face fără mine?

Bennett ridică din sprâncene, imaginându-şi lăspunsul.

— Păi, nu ştiu. Aş duce o viaţă tihnită, plăcută în Monaco, aş conduce un Mercedes, m-aş ascunde de fetele care mă iau cu asalt, aş mânca bucate delicioase, aş dormi într-un pat confortabil...

Anna se întinse spre el şi-l sărută pe obraz. Simţi în ureche răsuflarea ei caldă şi dulce:

— Nătărăule.

Poulesc lâncezea placid în strălucirea roşiatică a înserării – un târg provensal în aşteptarea fotografului de cărţi poştale ilustrate. Intr-un capăt al scuarului, un grup de bărbaţi cu şepci şi cămăşi decolorate trişau, se dondăneau şi râdeau la jocul lor de *boules,* sub coroanele umbroase ale unor platani. Anna şi Bennett se opriră să se uite la ei, când replicile începură să se încingă, iar gesturile deveniră tot mai agitate.

— Şi eu care credeam că e un joc liniştit şi drăguţ pentru bătrânei liniştiţi şi drăguţi, zise Anna. în schimb, uită-te un pic la ăştia. Ar fi în stare să se omoare unii pe alţii.

— N-am văzut niciodată să se ajungă la aşa ceva. Dar e un joc sălbatic, da. Crochetul e la fel. Jucătorii se comportă oribil cu adversarii.

Bennett arătă spre un bărbat care păşea spre semnul ce fusese scobit în pietriş.

— Îl vezi pe ăla cu cămaşă verde? Cred că o să bombardeze cealaltă tabără.

Cămaşa Verde se aplecă, lăsându-se pe vine, ţinând în mână o *boule,* legănând-o în spate o dată, de două, de trei ori, şi azvârlind- o. Bila de oţel ţâşni în aer, formă un arc înalt, sclipind argintie în soare, după care ateriză cu un pocnet printre celelalte *boules,* lovind una dintre ele şi mutând-o din poziţia pe care o avusese lângă biluţa de lemn care reprezenta ţinta. Jubilare într-o parte, consternare în cealaltă. Bărbaţii o luară la fugă pe teren, ca să evalueze situaţia, să facă măsurători, să se certe.

— Cât durează o chestie din asta? întrebă Anna.

— Ore. Zile. Până se întunecă sau până vin nevestele ca să-i târască acasă.

— Ce uşor te poţi simţi bine aici fără să faci nimic, aşa-i?

— Asta nu se cheamă că nu fac nimic. Asta e viaţa, pentru ei. E o atitudine încă frecventă la ţară.

— Cum adică?

— Păi, oamenii ăştia au ideea nostimă că viaţa înseamnă mai mult decât muncă şi televizor, zise Bennett, ridicând din umeri. Nu spun că n-au problemele lor – să-i auzi cum se vaită zilnic la cârciumă apropo de orice, de la preţul pâinii până la politica nucleară a guvernului –, dar ştiu să se distreze. Joacă *boules,* cum le place lor, se duc la vânătoare, râd de se prăpădesc, sunt ahtiaţi să stea la taclale şi rămân cu orele la masă.

Bennett zâmbi, privind în continuare jocul.

— Păi, cine alţii decât nişte francezi ar putea avea orgasm văzând un sac cu trufe? adăugă el.

Anna se uită la el cum zâmbea amuzat de caraghioslâcurile jucătorilor de *boules şi* se întrebă ce se va întâmpla cu ei doi după ce se va termina această intimitate impusă, când nu vor mai fi nevoiţi să fugă şi să se ascundă. Ea ce va face? Se va întoarce la New York singură? Dar el? Se va duce înapoi în satul lui? Nici nu voia să se gândească la asta. Preferă să-l ia de braţ.

— îmi pare rău să-ţi amintesc, dar trebuie să găsim biserica.

Gospodinele traversau scuarul de colo-colo, trecând zorite de la măcelărie la *épicerie şi* la brutărie, ca să-şi procure cele necesare pentru masa de seară.

— Vezi ce forfotă? zise Bennett. Ca un furnicar, exact cum scrie în carte.

Sub prelata umbroasă de la cârciumioară, un ospătar tânăr şi oacheş cocheta cu două fete blonde, care aveau rucsacuri şi un accent nemţesc. Peste tot erau parcate maşini, în stilul alandala din Midi, maşini urcate jumătate pe trotuar, maşini vârâte în nişte spaţii imposibil de mici, sau maşini lăsate pur şi simplu în mijlocul străzii, farurile de avarie clipind, în timp ce proprietarii dădeau pe gât o tărie,

în picioare, la tejgheaua barului, înainte de a se duce acasă. Iar pe latura vestică unde zilnic, de sute de ani, soarele îşi lua rămas-bun înainte de a apune se afla biserica.

înăuntru era pustiu, cavernos şi umbros – perpetua melancolie crepusculară, făcând parte cumva din arhitectură, care pare să se aştearnă asupra lăcaşurilor religioase după câteva veacuri. Anna şi Bennett înaintară prin naosul lung şi flancat de şiruri de bănci goale, după care se despărţiră ca să exploreze spaţiile mici şi mai întunecoase de pe o parte şi de pe cealaltă. Existau ascunzători discrete pretutindeni – firide negre, cotloane uitate, scobituri în spatele contraforturilor masive din piatră, unde praful zăcea nemişcat de luni de zile, poate chiar ani. Bennett îşi notă în

grabă ceva pe marginea ghidului şi se îndreptă spre altar.

— *Psssst!*

Sâsâitul sfâşie parcă liniştea, ca o săgeată sonoră care îl făcu pe Bennett să încremenească locului.

— Hai încoace.

într-un colţ, tocmai în fundul bisericii, văzu forma unei deschizături întunecate şi înguste, o străfulgerare de alb de la tricoul Annei. Urcă treptele, trecu prin spatele altarului şi se strecură pe o uşiţă, strângându-şi umerii ca să încapă.

— Bennett, uite, aici e perfect.

Se aflau într-o cămăruţă pătrată, având o masă şi un scaun lângă un perete, şi un şir de cuiere paradite din lemn, bătute în cuie pe celălalt perete; era un vestiar rudimentar, unde preotul putea să-şi îmbrace odăjdiile duminicale. în zidul exterior se afla cauza entuziasmului Annei: o altă uşă, pe care ea o deszăvorâse, crăpând- o un pic. Bennett o deschise complet. Dădea pe o alee, ocolind biserica prin spate într-o direcţie şi în cealaltă, unindu-se apoi cu străzile care duceau în piaţă. Pe-aici putea intra şi ieşi din biserică fără să fie văzut. Da, era perfect.

Sărbătoriră cu o bere la cârciumă şi, în drum înapoi spre mănăstire, convenită asupra unei ascunzători pentru bani. Mâine îl vor suna pe Poe, cu instrucţiunile necesare. Vor înhăţa milionul şi vor trece graniţa în Italia. Totul va merge ceas.

Cina călugărească se dovedi mai cordială decât de obicei, cu părintele Gilbert decretând că vinul din '92 era apt pentru o examinare temeinică şi prelungită. Sticlele veneau şi plecau, fiecare dintre ele, printr-un consens unanim, fiind mai bună decât precedenta, aşa că într-un târziu, când Anna şi Bennett se scuzară şi se ridicară de la masă, toţi monahii zumzăiau

fericiţi, graţie unei combinaţii reuşite de alcool şi optimism. În drum spre ieşire, Bennett luă rasa călugărească pe care i-o împrumutase părintele Gilbert – nu Iară să-şi arcuiască sprâncenele, invitându-l să devină membru permanent al frăţiei, care avea nevoie de susţinerea tinerilor, din păcate insuficientă pe moment – şi se îndreptă spre chilia lor, pe cărarea cu parfum de levănţică.

Anna se aşează pe marginea patului ei. Ochii îi străluceau Ia flacăra lumânării.

— în regulă, tinere. Ia să vedem cum îţi stă pe post de călugăr.

— Acum?

— Sigur.

Bennett ridică sutana şi o potrivi în dreptul corpului. Ce grea era.

— Hai, continuă, spuse Anna. Pune-o pe tine. Trebuie să vedem cât loc rămâne de umplut în faţă.

Bennett se dezbrăcă până la chiloţi şi, cu mişcări stângace, îşi trase peste cap veşmântul gros de lână, în care avea impresia că se sufocă. Parcă intrase într-un cort de o persoană, aşa se simţea. Apucă de material, trase de el în

dreptul burţii şi se întoarse spre Anna, ca să-l vadă cum arăta din profil.

— Anul ăsta, sutanele mulate nu mai sunt la modă. Se poartă modelele largi, cu aspect mai lejer, completate obligatoriu cu un pic de mister în jurul capului. Ei, cum e? făcu el, trăgându-şi peste cap gluga care îi acoperea faţa aproape complet.

Anna zâmbi, uitându-se la silueta aceea informă şi lă-lâie,

care nu mai semăna deloc cu Bennett.

— Am avut dreptate, zise ea. Eşti un călugăr drăguţ. Acum, hai să te îngrăşăm.

Luă nişte jeansi, câteva tricouri şi un sveter de bumbac din care făcu un fel de boccea, pe care i-o îndesă, destul de greu, sub rasă, pe la răscroiala de la gât. Mingea de cârpă se înţepeni la nivelul pieptului.

Acum se uitau unul la celălalt, brusc foarte gravi, despărţiţi de noul piept bombat al lui Bennett.

— Cred că e nevoie de nişte retuşuri, domnişoară Hersh, spuse Bennett cu vocea voalată.

— Ştiu, răspunse ea, aşezându-se în genunchi şi ridi-cându-şi privirea spre el. Am să te rog să-ţi ridici poalele.

Se încordă când mâinile ei începură să i se strecoare în sus, spre piept. îi simţea răsuflarea pe stomac şi vârful limbii pe piele. Un chicotit mic, amortizat de faldurile ţesăturii

— începe să se cam aglomereze pe-aici, pe jos.

îşi vârî degetele în părul scurt de pe ceafa ei şi o trase uşor în sus, forţând-o să se ridice. Zâmbind îmbujorată, Anna îi trase gluga de pe cap.

— Bennett? N-ai vrea să-ţi dai jos mizeria asta?

capitolul 1 7

Mirosindu-i a avansare în grad, căpitanul Bonfils se şi repezise să scotocească prin computere. Polluce va fi mulţumit. închise uşa de sticlă de la biroul lui şi formă numărul liniei telefonice speciale.

— N-am aflat mare lucru despre fată, spuse Bonfils. Paşaport SUA standard, a intrat în ţară acum patru zile prin

Nisa, fără cazier judiciar. Am avut însă mai mult noroc cu englezul.

Rupse filtrul de la o ţigară pe care o aprinse, după care se apucă să citească din însemnările pe care şi le făcuse:

— Bennett, Luciano. Cetăţean britanic, rezident francez cu *carte de* Aourvalabilă. Din fişele fiscale reiese că are o *profession libérale;* adresa curentă, St-Martin-le-Vieux în Vaucluse, conduce un Peugeot 205 alb din '93, număr de înmatriculare 29 SKN 84. Pare curat şi nare cazier.

— Acum are, mârâi Polluce.

Ce ironie, îşi zise el, ca tocmai această birocraţie franceză excesiv de dezvoltată, care îi fusese de-atâtea ori potrivnică – din cauza insistenţei enervante, băgăreţe, de a şti şi de a înregistra fiecare amănunt din viaţa personală şi profesională a oamenilor –, să devină temporar aliata lui. Bine că măcar avea ceva încurajator de comunicat colegilor lor din Calvi.

— E un punct de pornire, Bonfils. Un punct de pornire util. Mai departe?

— Fac tot ce-mi stă în putinţă, Monsieur Polluce. Am pus deja în circulaţie datele – fotografii, tot. Vă sun din nou imediat ce apare ceva.

— *Bon.* Ai făcut treabă bună. O să ţin minte.

Bonfils închise telefonul, cu un sentiment de satisfacţie care însă nu dură mult. Uşa de la birou se deschise, iar Moreau, ţinând nişte hârtii, intră şi i se postă în faţa mesei de lucru, sugând din pipa pe care aveai impresia că n-o lăsa niciodată din gură. Moreau era şeful lui, un venetic din Charente, un scrupulos vestit pentru incoruptibilitatea lui obositoare. Cei doi nu se înghiţeau deloc. Moreau ştia perfect că Bonfils avea prieteni influenţi, care îl ajutau să parvină, din moment ce gradul la care ajunsese nu reflecta nicidecum nişte capacităţi

reale. Chestia asta îl călca pe nervi şi-l făcea să stea mereu cu ochii la pândă pe corsican. La rândul lui, Bonfils îl ura pe Moreau pentru temeritatea lui, dar dorea la fel de mult să-i ia locul.

Moreau azvârli hârtiile pe birou.

— Sunt convins că ai o explicaţie pentru toată chestia asta – arătă din cap spre vraful de foi scoase la imprimantă –, dar eu, unul, sunt contrariat. Se pare că departamentul s-a apucat brusc să trateze cu prioritate o pretinsă hoţie, fără să ştie, de fapt, ce s-a furat. Deloc edificator, nu crezi? De unde vrei să ghicească oamenii ce trebuie să caute? Treabă de mântuială, Bonfils. Foarte de mântuială.

Moreau, ca de obicei, nu precupeţea nici un efort când era vorba să-l facă pe Bonfils să se simtă vinovat sau incompetent. Iar acum ticălosul ăsta se holba la el, de parcă l-ar fi prins cu mâţa-n sac.

— Ni s-au dat nişte informaţii confidenţiale despre cei doi, zise Bonfils, cu o voce platită. Aştept să primesc o descriere completă a mărfurilor furate.

Moreau trăgea din pipă plescăind şi se holba la Bonfils.

— Şi eu la fel, domnule căpitan. Şi eu la fel. Vezi să am datele pe birou la mine până după-amiază, negreşit.

Adună hârtiile şi ieşi clătinând din cap.

Merde. Bonfils mai decapită o ţigară. Dacă Polluce nu-i spusese însemna că Polluce nu voia ca el să ştie. Ceea ce, probabil, presupunea droguri. Brusc, dimineaţa deveni na-soală. Scoase numărul de la hotelul lui Polluce şi ridică receptorul.

*

La vreo sută şaizeci de kilometri depărtare, Anna şi Bennett se înghesuiseră împreună într-o *cabine* la oficiul poştal din Poulesc, oferindu-şi reciproc sprijin moral prin contact fizic, în timp ce aşteptau să se formeze numărul. Bennett renunţă să investigheze cu buzele ceafa Annei şi se întoarse spre receptor, când auzi glasul lui Poe la capătul celălalt al firului.

Convorbirea se dovedi scurtă, rece şi la obiect. Banii urmau să fie lăsaţi în biserică, conform instrucţiunilor lui Bennett, până la ora cinci după-amiaza. Odată preluaţi în deplină siguranţă, lui Poe i se va comunica de unde putea ridica servieta. Totul nu dură decât trei minute.

Pentru a doua oară în acea dimineaţă, intrară în biserică, se opriră la ascunzătoare, ieşiră pe uşa din spate şi verificară strada unde Anna urma să aştepte în maşină. Plecară din Poulesc şi se duseră cu maşina până la Simiane-la-Ro-tonde, într-un mic restaurant cu o privelişte de patru stele, pentru primul lor prânz de îndrăgostiţi. Şi, după modelul tuturor proaspeţilor îndrăgostiţi, făcură planuri.

Italia va fi prima oprire. Vor depune cerere pentru alte paşapoarte şi vor sta cuminţi şi modeşti la Villa d'Este. După ce primeau paşapoartele, urmau să se ducă în Elveţia şi să găsească o bancă mică şi liniştită, unde să depună banii. Iar pe urmă – ei bine, pe urmă lumea era a lor.

Anna se aplecă peste masă şi scoase ochelarii de soare de pe nasul lui Bennett.

— Aşa-i mai bine. Pot să-ţi văd ochii. Ştii că trebuie să mă întorc în State, nu-i aşa? Pentru un timp, oricum. O să vii şi tu?

Nu era o problemă să plece din St-Martin, mai ales că era la doi paşi de reşedinţa răzbunătorului Julian Poe. Mai greu ar fi fost să plece din Franţa. Dar să stea despărţit de ea era chiar mai rău, realiză Bennett.

împinse la o parte carafa cu vin şi îşi puse mâna peste a ei.

— Bineînţeles că o să vin.

— Sigur-sigur?

— Promite-mi doar un lucru, spuse el. Că n-ai să mă pui să port caschetă de baseball.

Comandară cafea şi se traseră cu scaunele lângă zidul de piatră de la marginea terasei. Dedesubt se vedea un povârniş abrupt, continuat apoi cu o alternanţă de văi şi dealuri până departe, spre munţii din Luberon, care se întrezăreau difuz în pâcla caniculei de după-amiază. întregul ţinut semăna cu un tablou, o acuarelă cu nuanţe dulci, încadrată în albastru. Anna îşi pusese capul pe umerii lui, iar el privea în depărtări şi îşi imagina viitorul, care i se înfăţişa plăcut.

Opriră pe şosea, înainte de Poulesc. Bennett dispăru în nişte tufişuri, de unde ieşi deghizat în călugăr – un călugăr rotofei, cu un burduhan substanţial, susţinut de o curea de piele. Ajunseseră la concluzia că o burtă de hârtie ar fi mai uşoară şi mai răcoroasă decât o boccea de haine, aşa că ăsta era motivul pentru care, acum, paginile făcute ghemotoc, de la vreo şase exemplare din ziarul *Le Provençal,* îi tot înţepau pielea. Se aşeză cu grijă pe scaunul din dreapta. încordaţi şi tăcuţi, porniră cu viteză mică spre oraş, unde opriră la câteva străzi distanţă de biserică.

Bennett răsuflă adânc, cu înfrigurare.

— Urează-mi succes.

Cine ar fi trecut pe-acolo ar fi văzut un spectacol bizar: o tânără sărutându-se pătimaş pe gură cu un om al bisericii. Potrivindu-şi încă o dată cureaua de la brâu, Bennett îşi trase gluga pe cap şi porni spre aleea din spatele bisericii; mergea cu mâinile strâns împreunate în faţă şi cu capul plecat, acompaniat la fiecare pas de foşnetul burţii de hârtie.

Când coti pe alee, trebui să clipească des de mai multe ori, ca să-şi obişnuiască ochii cu umbra adâncă, după soarele orbitor dinainte. Ajunse la uşa bisericii. Se uită repede în dreapta şi în stânga. Nimeni. Apăsă pe clanţă şi trase. Mare tâmpit. Uşile se deschideau spre interior. Apăsă pe clanţă şi împinse. Stomacul i se făcu ghem. De când fuseseră acolo, de dimineaţă, cineva trăsese porcăria aia de zăvor. Va trebui să intre prin faţă.

Afară, în piaţa din centru, Gérard şi partenerul lui se coceau în căldura din maşină; butonul de volum al receptorului era răsucit la minimum, cât să se audă încet semnalul constant emis de radarul fixat în sacoşa pe care o lăsaseră în biserică, mai devreme. Pe Gérard îl enerva partenerul lui, care tot bombănea că moare de cald.

— Termină cu văicăreala, fiindcă se poate şi mai rău, zise el. Gândeşte-te cum i-o fi amărâtului ăluia, înfofolit din cap până-n picioare.

Se uitară amândoi la călugărul trupeş care urca treptele grăbit, intrând în biserică.

— Păi, decât aşa ceva, mai bine ateu convins.

Văzând însă mutra nătângă şi nedumerită a tipului de lângă el, clătină din cap, spunând:

— Lasă, nu contează. Nu trebuie să te epuizezi bătân-du-ţi capul cu aşa ceva.

Bennett ajunse în capătul culoarului dintre şirurile de bănci. în faţa altarului, o bătrână se ridică din genunchi şi se duse să aprindă o lumânare. Pe urmă se întoarse, se apropie de el şi dădu din cap, plină de respect.

— Părinte, zise ea.

Bennett avu un moment de panică. Ce naiba trebuia să-i răspundă? Dădu şi el din cap de câteva ori.

— Fii binecuvântată, copila mea, fii binecuvântată.

Femeia îi mulţumi, zâmbind. Extraordinar, ce poate face o uniformă, îşi zise el.

Se fofilă în a doua nişă şi băgă mâna în spaţiul din spatele unei racle înnegrite. Când atinse cu vârful degetelor nailonul genţii, răsuflă uşurat. Neîndemânatic din cauza agitaţiei, îşi desfăcu bâjbâind cureaua şi înlocui ştirile de ieri cu un milion de dolari, îndesând adânc ziarele mototolite în ascunzătoarea în care fusese geanta. Forţându-se să nu alerge, ieşi în naos, iar apoi afară, pe uşa din spate. După nici două minute, era în maşină, clocotind de adrenalină. Luă mâna Annei şi i-o puse pe umflătura tare a stomacului.

— Cum e să fii milionar?

Gérard dădu la maximum volumul de la receptor: semnalul se auzea tot mai stins. Geanta fusese luată. Porni mo-torul şi pe urmă se strâmbă, când ţiuitul semnalului spori brusc în intensitate. Un Peugeot alb apăru de pe o stradă laterală şi traversă piaţa. Când se îndepărtă, semnalul se pierdu din nou.

— *Putain!* înseamnă că există o ieşire prin spate.

Demară şi porni după Peugeot, păstrând distanţa.

Bennett îşi scoase cureaua şi geanta îi căzu printre picioare jos, în maşină. Trase fermoarul şi începu să fluiere încetişor, zgâindu-se la pachetele cu bancnote de câte o sută de dolari – atâta bănet nu văzuse în viaţa lui. Anna zâmbea cu gura până la urechi, mergând cu viteză pe serpentinele care duceau în sus spre dealuri şi spre mănăstire, unde aveau să fie în siguranţă; în acelaşi timp, bătea cu degetul în volan, ţinând ritmul cu varianta fluierată a melodiei „Cel care a spart Banca din Monte Carlo”.

— Am reuşit, zise ea. Să dea naiba, am reuşit!

Bennett îşi întoarse capul ca să privească prin geamul din spate. Nimic, în afară de tremurul scânteietor al arşiţei deasupra pustietăţii. Excesul de adrenalină dinainte cedă locul unei stări de euforie.

— Ştiu sigur, spuse el, lipindu-şi buzele de urechea Annei, că în Villa d'Este au nişte paturi enorme cu cearşafuri de in.

— Şi room-service?

— Şi room-service, la nesfârşit. Mâine seară, cina în pat. Cum îţi sună? Mai bine decât culcuşul ăla pipernicit din chilie, nu?

— Poftim, acum se vaită. Voi, bogătaşii răsfaţaţi, sunteţi toţi la fel.

Anna frână şi se angajă pe drumul de ţară care ducea ' la mănăstire.

— Personal, cred că ne-am descurcat şi în pătuţul din chilie.

Lăsând-o pe Anna să numere banii, Bennett se dezbrăcă de sutană şi se postă sub duşul rudimentar, aşteptând ca jetul de apă rece să ia cu el încordarea resimţită în ultimele două ceasuri. Mâine, pe vremea asta, nu vor mai fi în Franţa; vor fi scăpat de Poe şi de Tuzzi, vor fi scăpat de necazuri. Se şterse, se îmbrăcă şi porni înapoi spre chilie, lipăind desculţ pe dalele de piatră netede şi reci.

Aiina aranja în continuare teancurile de bancnote pe unul dintre paturi, verificând sistematic fiecare pachet, ca să se convingă că Poe nu vârâse hârtii în loc de bani. îşi ridică privirea când Bennett intră pe uşă.

— Până aici, e bine, zise ea. Spune, nu-i o plăcere pentru ochi să vadă aşa ceva?

Scormoni în geantă după ultimele pachete de bani, dar brusc zâmbetul îi pieri de pe buze. Anna privi încruntată în interiorul genţii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. A uitat să ne lase bacşiş?

— E ceva aici, în colţ, spuse ea, întorcând geanta pe dos. Vezi? Acolo.

Văzură amândoi bucata de dublură foarte întinsă peste un obiect dur de dedesubt, pe care Bennett îl pipăi cu degetul.

— E un fel de cutie.

Anna aduse o pilă de unghii din trusa de baie şi desfăcu o porţiune din cusătură, până când reuşi să smulgă căptuşeala

şi să scoată obiectul lunguieţ din plastic negru. Il ridică în dreptul luminii, cu un aer grav.

— Am mai văzut ceva asemănător în Israel. Unii militari purtau aşa ceva în patrulă.

— Dar ce-i asta?

• – Un radar cu rază scurtă, explică ea, azvârlind dispozitivul pe pat, peste bani. Doamne! înseamnă că mardeiaşii lui Poe sunt pe urmele noastre. Au aflat unde ne ascundem. Şi sunt deja pe- aproape.

capitolul 18

LXennett rupse tăcerea, sperând să găsească o geană de lumină printre atâţia nori.

— Putea fi şi mai rău. Aşa, măcar, Poe nici nu ştie că ne-am prins de existenţa radarului. De asemenea, tot n-o să facă nimic până nu-i spunem unde am ascuns servieta. Altminteri, ne înhăţau deja de pe drum.

Anna nu părea convinsă.

— Poate că doar aşteaptă să se întunece. Pe urmă ne înşfacă, ne duc într-un locşor liniştit şi... zise Anna, înfiorându-se. Nici nu ştii cât de ticălos şi josnic poate fi nemernicul ăsta. E-n stare să scoată cu forţa informaţiile de la noi.

Bennett îşi aminti cum rupsese Shimo bambusul cu degetul mare al mâinii. Luă radarul şi-l cântări în palmă.

— Dar ce-ar fi să-l facem praf?

— Dacă se opreşte semnalul, vin imediat după noi. Şi-ar da seama imediat că am găsit dispozitivul.

în timp ce asfinţitul ceda molcom locul nopţii întunecate, iar

chilia şi dispoziţia locatarilor ei căpătau un aspect tot mai sumbru, Anna şi Bennett treceau în revistă opţiunile pe care le aveau, fără să descopere nimic încurajator. Dacă nu plecau de-acolo pe jos, mai exista o singură modalitate de a părăsi mănăstirea, pe drumul de ţară care dădea în şosea. Dar acolo, jos, oamenii lui Poe stăteau la pândă.

— În fond, nici nu ştim exact dacă e aşa, spuse Bennett. Adică e posibil şi să ne fi pierdut urma. La cât estimezi raza de acţiune a chestii ăsteia?

— Nu ştiu ce să zic. Poate vreun kilometru jumate.

— Bun. Vasăzică, pentru a ne avea în raza radarului, tipii ar trebui să stea undeva pe şosea – asta dacă ne-au urmărit, ceea ce nu ştim sigur. Prin urmare, asta trebuie să aflăm, zise el, ridicându-se şi ciufulind-o uşor pe Anna, cu un gest tandru. Mă duc jos, să văd. Bagă banii în geantă. Mă întorc în câteva minute.

— Bennett, ai grijă.

Se încălţă şi arboră un surâs pe care şi-l dori încrezător.

— Am luat lecţii de cercetăşie şi un premiu pentru mersul în vârful picioarelor.

Rămase o clipă în umbra arcadelor, ciulind urechile în noapte şi încercând să-şi acomodeze privirea cu întunericul. Dinspre clădirea principală, auzi râsul părintelui Gilbert şi bufnitura unui ceaun de fontă trântit pe plită. În faţă, aleea cu pietriş se vedea ca o pată pală de culoare între tuşeele întunecate ale tufişurilor şi copacilor. Mai bine să nu meargă pe alee. Pe-aici ar lua-o şi oamenii lui Poe, dacă ar vrea să vină mai aproape. începu să-şi croiască drum pe sub hăţişul de la marginea aleii, avansând lent, călcând prudent şi ti ansferându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt, înainte de fiecare pas, cu braţele întinse în faţă, ca un somnambul cu ochii deschişi.

îi luă zece minute să ajungă într-un punct de unde se vedea drumul de sus. Mirosea a gudron încins şi a cauciuc. Nu se vedea nimic, nu se auzea nimic. Aşteptă, sperând să treacă vreo maşină. încă zece minute.

într-un târziu, desluşi două fascicule galbene pe cer şi huruitul unui motor care urca dealul. Se lăsă în genunchi, privind fix în direcţia luminii care se apropia. Şi iată, un geam licărind o fracţiune de secundă, când farurile care înaintau prinseră în raza lor parbrizul unei maşini oprite

lângă drum, la nici cincizeci de metri depărtare, şi ascunsă pe jumătate, cu spatele, între nişte pâlcuri înalte de grozamă. Văzuse destul.

Auzindu-i paşii, Anna îi ieşi în întâmpinare la uşa chiliei şi îl îmbrăţişă, răsuflând uşurată.

— începusem să cred că mi-ai tras clapa.

— E cineva acolo, jos, parcat lângă şosea. în mod sigur ne-ar prinde, dacă am încerca să ieşim de-aici, chiar şi cu farurile stinse.

Apoi, făcând o tentativă anemică de a părea vesel, Bennett mai spuse:

— Ai chef de o plimbare pe jos?

— Până unde?

— Până-n Italia.

Bennett se aşează pe pat, sucind dispozitivul radar între degete. Anna se aplecă şi i-l luă din mână.

— N-am putea să ne folosim de asta? Ca momeală, adică.

Bennett se holbă lung la radar, după care aprobă ideea, dând încet din cap.

— Ba sigur că da. l-l dăm părintelui Gilbert şi-i spunem să fugă mâncând pământul.

Anna căscă ochii mari şi începu să zâmbească.

— Bennett, zise ea, trăgându-l în picioare, uneori eşti chiar mai deştept decât îţi închipui. Haide, vino.

*

Părintele Gilbert puse paharul jos.

— Daţi-mi voie să mă asigur că am înţeles bine, dragii mei, spuse el. Vasăzică, aţi zis să iau geanta asta goală şi să plec cu tractorul pe câmp...

— Paralel cu şoseaua, spuse Anna. Detaliul ăsta e foarte important.

Părintele Gilbert se încruntă la ea.

— O fi foarte important, copila mea, dar relieful pe-aici e foarte accidentat, iar pe întuneric – în fine, tractoarele

noastre sunt vechi şi destul de fragile. Mi-ar părea tare rău să se strice vreunul. Şi ce uşor se poate întâmpla aşa ceva, printre atâtea stânci, înţelegeţi? zise el, făcând apoi o pauză, ca să-şi mai ia nişte vin. Teribile stâncile astea, zău. Păi, nu mai departe de anul trecut, am pierdut o chestie vitală de prin părţile de jos ale unui tractor, şi asta ştiţi unde? La câţiva metri de vie. Dar, absolut dezinteresat acum, zise el, cu un zâmbet parşiv, cumva misiunea asta nocturnă propusă de voi are vreo legătură cu afacerea trufelor?

— Păi... da, recunoscu Bennett. într-un fel.

— Prin urmare, îndrăznesc să spun că la mijloc e o sumă de bani considerabilă, afirmă bătrânul călugăr, uitându-se gânditor la vinul din pahar.

Când îşi ridică privirea, în ochii lui se văzu o licărire hrăpăreaţă.

— Dacă v-ar veni gândul cel bun să ajutaţi mănăstirea... Bennett prinse aluzia.

— Absolut, făcu el, uitându-se la Anna. Am fi încântaţi, nu-i aşa? Cam ce-ai avea în vedere, părinte?

— Două tractoare noi.

— Unul, spuse Anna.

— Un John Deere?

— S-a făcut.

După un sfert» de ceas, cu un teanc gros de bancnote de o sută de dolari, ascuns bine în dosul dalei de piatră de sub patul lui, şi cu geanta care conţinea radarul pusă între picioare în tractor, părintele Gilbert porni la drum. Trebuia să urmeze, cât mai aproape cu putinţă, direcţia şoselei de sub mănăstire, pe o distanţă de vreo doi- trei kilometri, şi să lase geanta într-un tufiş, după care să vină înapoi.

Imediat după ce văzu lumina slabă de la singurul far al tractorului proiectată la celălalt capăt al viei, Bennett începu să coboare încet pe drumul de ţară, în timp ce Anna venea în urmă, la vreo cincizeci de metri, conducând

aproape orbeşte maşina cufundată în bezna unde singurul reper era albul stins al cămăşii lui Bennett.

Gérard se încheie la şliţ şi îşi întinse mădularele, după care se instală din nou la volan. Fusese o zi lungă, caniculară, iar din câte se părea, va avea parte de încă o noapte albă, după un şir întreg de nopţi nedormite. Partenerul lui, cu capul lăsat pe spate şi cu gura căscată, sforăia făcând o gălăgie suficient de mare încât să acopere orice alt zgomot, în afară,

poate, de şuieratul unei sirene. Gérard îl trezi zgâlţâindu-l, după care se aplecă spre aparatul de recepţie. I se părea lui, sau semnalul slăbise într-adevăr? Dădu volumul la maximum, aplecându-şi capul. *Merde.* Da, semnalul se pierdea de tot. Bun, pe drumul de ţară nu aveau cum să coboare, iar alte artere rutiere nu existau – cel puţin, nu pe hartă. Probabil că o luaseră peste câmp, ca să iasă la şosea ceva mai încolo. Stânga sau dreapta? Va afla curând. Porni motorul şi o luă spre dreapta.

De pe mica ridicătură aflată la jumătatea pantei, Bennett văzu farurile apropiindu-se, ieşi de pe drum şi coti în direcţia în care o luase tractorul părintelui Gilbert. Porni în fugă spre maşina în care se afla Anna. Coborâră în continuare printre hârtoape spre şosea, cu farurile tot stinse, şi aşteptară până când ultima dâră de lumină dispăru de pe cer.

Bennett voia să prindă câteva ore de somn în Cavaillon, înainte de a face drumul lung până la autostrada spre Italia, însă apreciase greşit dorinţa proprietarilor de hoteluri provinciale de a-i caza pe turiştii sosiţi noaptea târziu. Trecuse de miezul nopţii, iar Cavaillon nu primea vizitatori. După ce încercară, fără succes, să capete un semn de viaţă de la toate hotelurile pe care reuşiseră să le găsească, se resemnară să-şi petreacă noaptea în parcarea municipală.

Anna se aşează confortabil cu capul pe umărul lui Bennett – Incredibil cum ştii să răsfeţi fetele.

Bennett o mângâie pe păr şi zâmbi pe întuneric. Mâine avea să fie altfel.

întrucât Cavaillon este un oraş *routier şi* un târg comercial totodată, câteva cârciumioare se deschid dis-de-dimineaţă ca să ofere doza matinală de şoc cu cafeină camionagiilor în trecere pe-acolo şi un coniac la micul dejun pentru vânzătorii care au lucrat în tura de noapte. Anna şi Bennet se extraseră din maşină şi îşi dezmorţiră spinările în răcoarea dimineţii.

Din parcarea auto se vedea un local pe Cours Bournissac, aproape vizavi de *gendarmerie,* unde era deja plin. Bennett găsi o masă, în timp ce Anna se duse să testeze condiţiile uneori complexe ale instalaţiilor sanitare din restaurante.

Câteva ore, îşi zise Bennett, şi am scăpat de griji. Se întrebă cât timp va mai trece până când oamenii lui Poe se vor prinde că aşteptau degeaba şi vor dibui geanta goală pusă în tufiş. Noroc că Anna găsise radarul la timp. Şi noroc, mai ales, că ştiuse despre ce era vorba. Soarta părea să ţină cu ei.

La masa alăturată, un tip tuns perie, cu nişte antebraţe ca două coapse în miniatură, răsfoia ediţia de dimineaţă a ziarului *Le Provençal,* căutând secţia de sport. Dezinvolt, Bennett aruncă o privire spre prima pagină care era menţinută în sus, la un metru distanţă, aşteptându-se să vadă obişnuitul mişmaş estival cu ştiri din Tour de France, campionate de *boules şi* politică locală. în schimb, rămase trăsnit când îşi văzu îngrozit poza în ziar.

Era şi Anna acolo, sub un titlu de senzaţie, cu litere de-o şchioapă: I- AŢI VĂZUT PE UNDEVA?

Bennett îşi întoarse brusc privirea, învingându-şi impulsul de a o lua la fugă, impunându-şi să stea calm şi do-rindu-şi ca tipul să împăturească ziarul, ca să nu se mai vadă prima pagină. îşi puse ochelarii de soare, rămânând cu capul în jos. Dar unde naiba era Anna?

Apăru şi ea, venind din fundul localului, şi se aşează la masă, clătinând din cap.

— Măiculiţă, am zis despre baia de la mănăstire că e ca în Evul Mediu. Păi, să vezi toaletele de-aici. Incredibil.

Observă abia atunci expresia încordată şi fixă de pe chipul lui Bennett.

— Ce s-a întâmplat?

Se apropie de ea şi şopti:

— Vorbeşte încet. Pune-ţi ochelarii de soare. Am ajuns amândoi pe prima pagină a ziarelor. Hai s-o ştergem.

Rămaseră câteva clipe afară, în faţa localului. Pe urmă, ferindu-se tot timpul să nu atragă atenţia, Bennett şi Anna se întoarseră grăbiţi în parcare. Bennett o lăsă în maşină, îşi luă inima în dinţi şi se duse cu paşi iuţi până la un *bar-ta-bac.* Se simţea ciudat, de parcă ar fi purtat pe piept un afiş mare, pe care scria *WANTED.* Femeia de la tejghea, o ţipă ţâfnoasă, cu privirea înceţoşată, luă banii pentru ziar fără să se uite în sus, ridicând din umeri când Bennett ieşi fără să-şi ia restul.

în maşină, citiră articolul. După o introducere palpitantă – doi străini căutaţi pentru a sprijini investigaţiile oficiale privind un furt important, poliţia mobilizată *partout—,* venea un paragraf în care se băteau câmpii despre rata criminalităţii în Provence, iar apoi un număr de telefon. Persoanele care deţineau informaţii vor fi puse în legătură direct cu căpitanul Bonfils din Cannes, care răspundea de anchetă. Se făceau vagi aluzii la o recompensă nespecificată.

De data asta, jurnaliştii reuşiseră să facă rost de detaliile corecte. Toate detaliile: numele, vârsta, înălţimea, culoarea ochilor şi a părului, marca şi culoarea maşinii, numărul de înmatriculare.

— Doamne sfinte, spuse Anna. De unde-au făcut rost de toate astea?

— Din paşapoartele noastre şi din actele maşinii, pe care Tuzzi le-a predat, probabil, la poliţie.

Bennet rămăsese cu ochii pironiţi undeva dincolo de parcare. Cavaillon se trezea la viaţă. în faţa prăvăliei cu legume din colţ, o femeie în papuci şi cu şorţ la brâu îşi aranja marfa în

piramide multicolore foarte ordonate, desfăcând apoi prelata de deasupra vitrinei, ca să le ţină la umbră. Un poliţist de la circulaţie căsca somnoros, verificând primul parcometru din zi.

— Mda, spuse Bennet. Nu putem rămâne aici. Până la autostradă facem cinci minute. Ai chef să ne aventurăm?

— Ce întrebare! De parcă am avea încotro.

Ieşiră din Cavaillon, traversară podul peste Durance şi începură coborârea spre autostradă. Bennett văzu şirul de camioane care aşteptau să treacă prin vamă şi imediat alături – dar chiar alături – o imagine care îl făcu să frâneze violent şi să tragă de volan în dreapta, părăsind carosabilul.

— Fir-ar să fie! Ia uită-te acolo!

Existau şase puncte vamale care marcau intrarea pe autostradă. La fiecare era postat câte un *gendarme* cu braţele încrucişate la piept şi cu faţa spre vehiculele care veneau. Un şir sinistru şi ordonat de şase indivizi la fel, identici până la *képis,* ochelari de soare şi cămăşile albastre cu mâneci scurte.

— Poate că nici nu au treabă cu noi, zise Bennett. Fac chestii din astea destul de des vara. Dar coincidenţa e prea mare. Nu putem risca.

Anna tăcea cuminte. Bennett făcu o întoarcere neregulamentară şi porni înapoi spre Cavaillon. îi căuta Poe. Ii căuta Tuzzi. îi căuta acum şi poliţia. Ce departe părea cina în pat la Villa d'Este cum visase el!

capitolul 19

w

/ • C/oreau scutură cu grijă resturile de tutun din pipa de spumă de mare primită cadou de la fîică-sa cu ocazia ultimei aniversări a zilei de naştere, pipa cu care avea să iasă la pensie. încă o dată, în timp ce îşi umplea pipa la loc cu tutun proaspăt, parcurse notiţele luate în timpul informării făcute de căpitanul Bonfils. Da, îşi zise el. Era posibil. Era întru totul posibil. Citise parcă undeva că şi guvernul încerca de ani de zile să găsească exact ceea ce îi descrisese Bonfils.

îşi aprinse pipa şi privi lung afară, pe fereastra murdară a biroului, la soarele strălucitor care, potrivit agenţiei de turism, încălzea străzile şi plajele din Cannes timp de trei sute de zile pe an. Cât destesta el sudul... culorile violente, vegetaţia absurdă, lipsa de zăpadă, firea mediteraneană, care însemna oameni zâmbitori, alunecoşi şi ne- gricioşi. Abia aştepta să treacă lunile care rămâneau până avea să se retragă la casa moştenită de la maică-sa în Charente, unde atât clima, cât şi locuitorii aveau nişte parametri mai temperaţi şi rezonabili. Dar a ieşi la pensie cu onoruri, a ieşi la pensie după o lovitură senzaţională, ar fi fost un cadou nesperat.

Deschise agenda, răsfoi paginile acoperite cu scrisul lui meticulos şi înghesuit, până găsi numărul de telefon al vechiului lui prieten Chevalier, originar tot din Charente. Chevalier era funcţionar public, ocupând un post influent în Ministerul Agriculturii – un om pe care Moreau îl ştia cu relaţii înalte şi însemnate.

După regretele de rigoare că nu se mai văzuseră de atâta vreme, Moreau ajunse la motivul pentru care îl sunase.

— Se pare, spuse el, că există cineva care ar fî reuşit să elaboreze o formulă pentru cultivarea trufelor. Mi s-a spus că a fost testată temeinic şi că s-au obţinut rezultate, nişte rezultate foarte convingătoare, de altfel. Ei, bine, *mon vieux,* în opinia ta – în opinia ta de specialist –, e posibil aşa ceva?

După câteva clipe de reflecţie, Chevalier dădu un răspuns ponderat, ca un politician ce era. Vorbea întotdeauna cu competenţă, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca vorbele lui să fie notate şi folosite drept mărturie.

— *En principe,* nu există nici un motiv ca o asemenea descoperire să nu fi fost făcută, deşi ţin să-ţi spun că noi aici, la Minister, am aprobat multe experimente de o natură similară în trecut.

Pe urmă, făcând o concesie îndrăzneaţă în favoarea sincerităţii, adăugă:

— Toate au fost o dezamăgire.

Iar după o scurtă pauză, ca să-şi revină după o limbuţie atât de necaracteristică, continuă:

— Lucrul acesta totuşi nu exclude posibilitatea ca o asemenea formulă să fie realizată de către, hai să zicem, un specialist neautorizat, lucrând independent de guvern. Şi, fireşte, în această eventualitate, am fi nespus de interesaţi.

O altă pauză, de data aceasta pentru a insista asupra ideii:

— Dacă e autentică formula asta, trebuie neapărat să încapă pe mâini bune.

Moreau ghici uşor ce însemna asta.

— Pe mâinile tale, bunăoară.

Se auzi un râset înfundat venind de la Chevalier.

— într-adevăr, dragă Moreau, într-adevăr. Dacă am fi capabili să reglementăm producţia de trufe, interesul ar

fi considerabil la cel mai înalt nivel, rosti el, apăsând pe ultimele două cuvinte. Aşa cum ştii, preşedintele nostru este din Corrèze – n-am greşi prea mult spunând, discret, fireşte,

că e un flăcău de la ţară – şi cred că ar fi mai mult decât fericit să vadă că exploatarea uneia dintre comorile naturale ale Franţei este sub controlul oficialităţilor. Ar exista lauri pentru mulţi, Moreau. în principal, pentru tine şi pentru mine. Când mi-ai putea da formula?

Moreau îi explică situaţia, întrerupt de câteva ori de Chevalier, care voia lămuriri sau mai multe detalii. Moreau simţea că omul de la minister se entuziasma din ce în ce mai mult – în măsura în care se putea spune aşa ceva despre un politician de carieră –, iar la încheierea convorbirii telefonice Chevalier îi promise să-l sune, după ce avea să încerce marea prezidenţială cu degetul, cum se exprimase el.

Spre uimirea lui Moreau, lucrul acesta se întâmplă după un ceas. Preşedintele era intrigat. Ba nu, mai mult decât intrigat; el cerea cu fermitate ca Mama Franţa să nu scape din gheare această armă agricolă secretă. Nu trebuia precupeţit nici un efort, zicea Chevalier, pentru a-i găsi şi a-i prinde pe cei doi fugari de la care să se recupereze formula. Ar putea fi în joc aici însăşi soarta gastronomiei franceze, aşa că absolut toate resursele – inclusiv, la nevoie, întreaga garnizoană staţionată la baza militară din Draguignan – urmau să fie puse la dispoziţia lui Moreau.

Moreau îl convocă pe Bonfils şi îi dădu instrucţiunile necesare. Forţe poliţieneşti suplimentare aveau să fie implicate în anchetă, directive şi fotografii aveau să fie distribuite la *gendarmerie,* mai multe controale aveau să fie efectuate pe fiecare şosea importantă; se cerea vigilenţă pretutindeni şi se promitea avansarea pentru cei care aveau să facă arestările. Când Bonfils se ridică şi se pregăti să plece, Moreau, scoţând din pipă un şir de semnale de fum,

sună la Draguignan, iar Bonfils îl auzi cum îl cere la telefon pe comandant.

Bonfils era tare îngrijorat. Situaţia îi scăpa din mână şi, da,

de sub control. Şedea la masa lui de lucru, mărun-ţind ţigări şi amânând momentul când va trebui să-i dea raportul lui Polluce. *Armata!* Fir-ar să fie! Mobilizarea tuturor poliţiştilor disponibili din Midi. Elicoptere, blocade rutiere, alertă roşie. Păi, nu se mai pomenise o asemenea vânătoare de oameni pe coastă de când legendarul spărgător de bănci Spaggiari sărise de la fereastra judecătorului pe motocicleta care îl aştepta jos şi fugise din Nisa. Nici că-l mai prinseseră vreodată, îşi zise Bonfils, cu o admiraţie străină de profesia lui, în timp ce punea mâna pe receptor.

Polluce nu se arătă deloc înţelegător. Vocea lui nu era niciodată caldă, dar azi era de-a dreptul arctică.

— Mă bazez pe tine, Bonfils. La fel şi colegii mei. Trebuie să ştiu tot ce se întâmplă. Imediat ce afli, *d'accordTImediat* ce afli.

Merde. Şi el ce naiba să facă? Indiferent ce se întâmpla, el tot va avea necazuri – ori cu Polluce, ori cu Moreau. Intrase în rahat până la gât. Apucându-se să pună în practică instrucţiunile, Bonfils îşi dori din tot sufletul ca englezul, prietena lui şi formula aia nenorocită să fi ieşit naibii din Franţa.

Ţinutul din jurul cătunului Buoux, la nord de Bonnieux, este vestit pentru frumuseţea văilor secrete şi a orizonturilor vaste, pentru solitudine şi pentru zecile, poate chiar sutele de *cabanons şi bories* părăsite – mici adăposturi din piatră, folosite de căprari şi munteni înainte de apariţia agriculturii mecanizate. Din multe nu rămăseseră decât zidurile (o clădire cu acoperiş fiind supusă impozitării) sau nişte mormane de piatră în formă de stupi. În dimineaţa

în care trecură pe-aici, Anna şi Bennett găsiră ceea ce căutau.

Urcaseră cu maşina pe un drum cu vegetaţie bogată, înspre un luminiş unde, cu câteva veacuri în urmă, fusese construit

un hangar scund din piatră, care ulterior fusese extins, cârpăcit şi, până la urmă, lăsat să se apere singur împotriva elementelor. Jumătate din acoperiş se prăbuşise, iar zidurile se încovoiaseră de vreme, porţiuni din ele ţi-nându-se încă în picioare doar datorită arbuştilor care îşi căţăraseră ramurile spinoase în jurul lor. Dar într-un capăt era un loc bun pentru ascuns maşina, peste tot era umbră şi nu te bătea soarele; lucrul cel mai important, până la cel mai apropiat *gendarme* erau pe puţin câţiva kilometri.

De când văzuse blocada rutieră de pe autostradă, la ieşirea din Cavaillon, Bennett se tot frământase, storcându-şi creierii ca să găsească nişte modalităţi de evadare care să nu depindă de vreo maşină şi nici să nu-i expună controalelor din aeroporturi sau gări. Mai devreme glumise când spusese să meargă pe jos în Italia. Acum trebuia să ia în calcul şi această posibilitate. Cum ar fi să fie siliţi să se furişeze pe lângă sate, să evite şoselele principale, să se ascundă, să se pitească, să doarmă cu capul pe ceva tare? în plus, nici n-ar fi fost uşor să meargă pe jos atâta cale; în cel mai bun caz, ar fi făcut câte 35 kilometri pe zi. Dumnezeule, păi toată căldura le-ar fi luat săptămâni întregi! Se zgâi la hartă, când simţi degetele Annei, care îl masa pe ceafa, încercând să-l facă să se mai relaxeze un pic.

— Să ştii că de zece minute n-ai mai scos nici o vorbă.

— Scuze, zise el, căznindu-se să zâmbească. Nu sunt spumos ca deobicei, recunosc. Dar să ştii că am cam încurcat-o.

Anna îl privi serioasă, făcând ochii mari.

— Bennett, îmi dau seama că nu e cel mai bun moment să-ţi spun, dar sunt lihnită de foame, zise ea, aplecându-se şi sărutându-l pe frunte.

Când mâncaseră ultima oară? Bennett nici nu mai ţinea minte, iar acum sesiză şi el golul pe care-l avea în stomac.

— Ai dreptate, spuse el. Ar trebui să înghiţim ceva. Vino. Mergem la Apt. Nu uita de mustaţa falsă.

Ideea de activitate, fie ea cât de banală, îl făcea mai prudent.

Se duseră la maşină. Bennett se lăsă pe vine, luă un pumn de pământ, scuipă în el şi frecă numerele de înmatriculare cu pasta aceea nămoloasă, până când literele şi cifrele albe deveniră mai puţin proeminente. Când se pregăti să intre în maşină, văzu geanta de pe bancheta din spate, în care se găsea milionul de dolari. Se întinse şi o scoase afara, apoi o duse în hangar, unde o îngropă sub un morman de moloz, într-un cotlon întunecos – toate astea sub privirile consternate ale Annei.

Se înapoie, scuturându-şi mâinile de praf şi de pânze de păianjen.

— N-am nici un chef să mă trambalez cu asta prin Apt. Oricum, aici e mai în siguranţă decât în maşină. Ştiai că vara, în Vaucluse, la fiecare cinci minute se fură o maşină? zise el, pornind motorul. Hoţii abia aşteaptă să vină septembrie, ca să-şi ia şi ei o vacanţă.

începea să se binedispună. Era imposibil să nu apară ceva, aşa cum se întâmplase întotdeauna, la momentul potrivit, în ultimele zile. Se simţea mai vesel, mai optimist, mai norocos. Puse o mână pe coapsa Annei şi strânse uşor.

— Gata. Iau comanda pentru mic dejun, prânz şi cină. Ce doreşti să mănânci?

— Cornuri, zise ea. Două sandvişuri cu şuncă, pizza, nişte pui prăjit şi rumenit cu grăsime cum fac ăştia pe-aici, cartofi pai, brânză, o sticlă de vin roşu...

— Cârnaţi nu?

— Ba da, dar mă păstrez pentru dejun.

Traversară D 232 şi coborâră pe serpentinele înguste care duceau spre Apt, venind dinspre sud. împrejurimile

oraşului erau înţesate de maşini, furgonete şi motocicletele acelea subturate, subsilenţioase şi cu decibelii la maximum, atât de dragi adolescenţilor francezi. Era sâmbăta, constată Bennett, ziua târgului săptămânal din Apt, adică o zi ideală pentru a te pierde prin mulţime.

Se certă pe locul de parcare cu un cuplu rumen în obraji, dintr-o maşină cu număr englezesc, şi le auzi chiţcăielile de indignare când intră în spaţiul liber şi opri.

— *Tipic!* spuse femeia, ca o trompetă furioasă. Efectiv tipic! Noi am văzut locul primii. *îngrozitori* francezii ăştia, cum se bagă cu forţa!

Bennett dădu din cap spre ea şi îi zâmbi. încă un cui în sicriul faimoasei *entente cordiale.*

Făcură prima oprire, la sugestia Annei, la o prăvălioară din spatele pieţei, unde găseai espadrile, coşuri, obiecte de lut ieftine şi aproape autentic provensale făcute în Taiwan, tirbuşoane cu mânere răsucite din lemn de măslin şi tot felul de pălării. Ideea Annei era că nişte pălării i-ar ajuta măcar să se deghizeze un pic şi că, în felul ăsta, feţele lor afişate la vedere pe prima pagină a ziarelor nu le-ar mai sări în ochi trecătorilor. Ea îşi alese o pălărioară de pai mai fistichie, iar Bennett o beretă moale din bumbac, cum poartă mai toţi jucătorii autentici de eoufesdin Franţa. Cu aceste noi achiziţii îndesate bine până peste ochelarii de soare, porniră în căutarea hranei – ţinându- se de mână ca doi tineri care se bucurau de vacanţa de vară.

în târgul din Apt, care se întinde şi se răsfiră dintr-un capăt în celălalt al oraşului, revărsându-se în mici *places* şi pe străduţe, găseşti orice, de la cărţi poştale şi suveniruri până

la maşini de tuns iarba şi capcane pentru viespi. Iar la tarabe, pe mese de răchită, în prăvălioare cu mirosuri aromate, există mâncare. Anna nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Sortimente diverse de brânză de capră, untoase, moderat de sărate şi albe ca laptele, sau tari şi uşor îngălbenite, după ce fuseseră ţinute luni de zile la marinat în ulei de măsline. Ton proaspăt, tăiat în felii groase, încă în sânge, dintr-un peşte întreg de mărimea unui băieţandru. Pâine – *fougasses, ficelles, boules, pompes â l'huile*— cu măsline, cu rozmarin, cu brânză sau cu şorici. Fructe şi legume etalate în formă de curcubeu. Măcelari specializaţi în carne de vită, porc sau cal. Şi, preumblându-se prin toată această abundenţă plăcută, sub soarele de sâmbătă, sumbri şi vigilenţi, mulţi poliţişti.

Bennett observă că forţelor de *gendarmes* locali li se aduseseră întăriri – bărbaţi folosiţi îndeobşte în lupta împotriva huliganilor şi a teroriştilor, oameni din CRS: mutre dure, bocanci silenţioşi, armament negru şi lugubru. Dar remarcă totodată un lucru care îl făcu să se oprească brusc, sucind-o pe Anna în loc şi împingând-o într-o cafenea.

— Ce cretin sunt! exclamă el. Cum de nu mi-a venit ideea asta până acum?

Bătea darabana pe masă, privind afară pe geam.

— Uite-acolo pe stradă, vizavi. Vezi autocarul ăla? Merge în Spania. E o cursă regulată, de vară.

Sub privirile lor, autocarul se puse în mişcare.

— Următoarea oprire, Barcelona, zise Bennett. N-ai nevoie de paşaport. Ştiu pe cineva care a mers o dată pe ruta asta cu autobuzul. Veceul s-a blocat la ieşirea din Perpignan, dar altminteri spunea că a fost excelent. Ce părere ai?

Anna se uita la faţa zâmbăreaţă şi gânditoare de sub basca albastră; parcă era un flăcăiandru cu tuleiele ne-tunse. Ii

zâmbi şi ea.

— O să-mi iau şi castanietele.

Bennett se duse la oficiul de turism, lăsând-o pe Anna să dea comanda. Ce ciudat era gândul că în urmă cu o săptămână fata nici nu-l cunoştea, iar acum ajunseseră nedes-părţiţi, ca siamezii. Ceru ospătarului să le aducă nişte cafea şi cornuri. Privi apoi la vârtejul molcom al omenirii de-afa-ră. Orice-ar spune ghidurile, lumea nu se grăbea pe-aici. încercă să şi-l imagineze pe Bennett la New York, în apar

tamentul ei îngust de pe Wooster Street. Dar oare ştia Bennett cum să se poarte într-o casă de oameni? Puţin probabil. Din câte văzuse ea, era un dezastru în materie de treburi gospodăreşti. Totuşi, mai conta asta? Nu, nici vorbă.

Bennett reveni după zece minute, nu atât de fericit ca la plecare. Azi nu mai erau autobuze, duminica nu circulau deloc şi, întrucât luni se serba un sfânt foarte apreciat, fiind aşadar mare sărbătoare, nu erau autobuze nici luni – nu din Apt, nu din Avignon, nu din Cavaillon. Nu le rămânea decât să stea ascunşi printre ruine şi să aştepte ziua de marţi. Făcură o listă de cumpărături pe spatele unui suport de bere şi se duseră să se alăture restului lumii, în piaţă.

Bennett urca în urma Annei, pe străduţa laterală abruptă, spre locul unde îşi parcaseră maşina. Avea braţele pline cu sacoşe de plastic albastre, care conţineau mâncare şi vin cât să le ajungă pentru un picnic prelungit de trei zile. întârzierea asta era neplăcută, dar atâta tot, şi oricum, bine măcar că nu mai trebuia să tot alerge de colo- colo. Deşi nu-şi putea lua ochii de la rotunjimea feselor Annei sub denimul mulat perfect, Bennett se gândea la râul care curgea pe fundul văii, sub Buoux. După ce se însera, puteau coborî acolo ca să se scalde; luau cu ei o pătură din maşină şi o sticlă cu vin, şi se lungeau goi sub stele – da, îşi zise el, un weekend la ţară nu-i deloc de lepădat. Fredonând încetişor,

iuţi pasul ca să o prindă din urmă.

Puseră sacoşele de plastic pe acoperişul maşinii. Bennett îi zâmbi fetei, în timp ce pescuia cheile din buzunar.

— Iar te-a apucat, zise ea.

— Ce anume?

— Te zgâieşti pofticios la mine.

Bennett îşi scoase ochelarii de soare de pe nas şi-i făcu cu ochiul.

— M-a inspirat acest spectaculos *derrière* al tău, zise el. Puneam la cale o partidă de înot sub clar de lună, în pielea

goală, cum ne-a făcut natura, urmată de un picnic la miezul nopţii. Dacă nu cumva ai alt program.

Până să apuce Anna să-i răspundă, portiera laterală a furgonetei banale parcate vizavi se deschise glisând. întoarseră capul şi încremeniră, holbându-se la patru *gendarmes.*

capitolul 20

— Ochelarii şi pălăriile. Scoateţi-le.

Jandarmii, nişte zdrahoni în uniforme albastre de vară, se postaseră în semicerc în faţa maşinii. Lentilele opace ale ochelarilor lor – ochelari heliomaţi, cum poartă poliţaii cu motociclete, impenetrabili şi sinistri – sclipeau sub cozorocul chipielor. În timp ce Anna şi Bennett stăteau în faţa lor, cu capul descoperit şi clipind din cauza soarelui orbitor, unul dintre *gendarmes* scoase o foaie de hârtie din buzunarul de la cămaşă, o despături, compară fotografiile cu mutrele lor şi mârâi.

— *Bon.* Nu există nici un dubiu. Verificaţi să nu fie înarmaţi.

Mai multe mâini iscoditoare, suspicioase, mişcându-se încet şi metodic, făcură un tur de inspecţie, negăsind altceva mai letal decât cheile de la maşină ale lui Bennett. Ofiţerul mai mare în grad dădu din cap înspre furgonetă.

— înăuntru.

După care, întorcându-se spre cel mai tânăr dintre *gendarmes:*

— Desfosses, tu vii după noi, cu maşina lor.

Furgonetă era o dubă de poliţie folosită la raziile de sâmbătă noaptea, având o despărţitură din plasă groasă de fier între compartimentul din faţă şi pasageri. În spate nu existau scaune. Sub acoperiş, dintr-un capăt în celălalt se afla o bară solidă, la nivelul capului, de care persoanele considerate periculoase sau turbulente puteau fi legate cu cătuşele. Când şoferul demară, Anna se clătină pe picioare

şi se prinse de braţul lui Bennett, ca să nu cadă. Se uitau unul la celălalt, cu priviri şocate. Totul fusese extrem de rapid. Gata, se isprăvise. Peste pârâielile şi ţiuiturile transmisiei radiofonice se auzea vocea şoferului care vorbea la bază.

— Englezul şi fata, tocmai i-am prins. Nu sunt probleme. Ia ziceţi, aţi pregătit decoraţiile? Spune-i căpitanului. Ajungem în zece minute.

Duba acceleră la ieşirea din Apt şi o luă către N100, îndreptându-se spre vest Cei trei jandarmi din faţă îşi aprinseră ţigările şi începură să discute despre şansele Marsiliei în următorul campionat de fotbal. Ca şi cum Anna şi Bennett ar fi fost doi saci de cartofi aruncaţi în portbagaj, doi baloţi fără nici o importanţă, care trebuiau livraţi şi- atâta tot.

— Ce-o să spunem?

Bennett clătină din cap.

— Tare aş vrea să ştiu şi eu. Cât mai puţin cu putinţă, presupun. O să fac pe prostul. O să cer să vină consulul britanic. Nu ştiu.

— Dar ce-ar fi să le spunem adevărul? întrebă Anna. În fond, n-am făcut decât să încercăm să recuperăm un bun furat şi să-l înapoiem proprietarului.

— Zău? Să-l înapoiem?

— în fine, ceva de genul ăsta.

Se cufundară într-o tăcere sumbră pe tot restul drumului, mai ales că destinaţia spre care se îndreptau nu prezenta nici un motiv de veselie. Jandarmeria din Les Beaumettes, în ciudajardinierelor de la ferestre pline de flori colorate, avu asupra lui Bennett acelaşi efect ca orice instituţie de stat îl făcu să se simtă vinovat. Iar de data asta chiar era.

îi duseră într-o încăpere fără ferestre, în spatele clădirii, unde li se ceru să confirme că numele lor erau Hersh, Anna, americancă, şi Bennett, Luciano, englez. Răspun- şurile lor monosilabice fură consemnate în scris. Pe urmă rămaseră singuri, în aşteptare. Aşa trecu o oră deloc plăcută.

Pentru căpitanul acestei *gendarmerie,* fusese o oră triumfală, o oră de neuitat. Moreau, aflat la Cannes, fusese extrem de darnic cu complimentele la adresa sârguinţei şi a vigilenţei cadrelor din Les Beaumettes. Căpitanul se străduise din răsputeri să fie modest. Parţial, era meritul norocului, spusese el, însă îşi permisese totodată să admită că îşi formase bine băieţii: verifică, verifică şi iar verifică. Nimic nu putea înlocui munca de rutină, făcută cu încrâncenare, a poliţiştilor lui. Iar tânărul Desfosses, căruia abia i se uscase caşul la gură, o dovedise din plin. După ce examinase plăcuţele de înmatriculare de la toate Peugeot-urile 205 albe pe care le găsise, adică peste treizeci la

număr, dăduse marea lovitură.

Lucrul cel mai bun însă, din punctul de vedere al căpitanului, era că un elicopter plecase spre ei de la Cannes, ca să-i preia pe cei doi suspecţi şi să-l scape pe el de orice responsabilităţi viitoare. Tare incomodă treaba asta cu răspunderea, mai ales când într-un caz deosebit de important, ca acesta, erau implicaţi nişte străini. Nu se ştia niciodată la ce se putea aştepta. Se uită la ceas, felieitându-se pentru inspiraţia de a-i fi pus la curent pe băieţii din Cavaillon.

Probabil că fotograful şi reporterul sosiseră deja, gata să imortalizeze un moment spectaculos din lupta împotriva criminalităţii.

Căpitanul era perfect conştient de efectul stimulator pe care îl avea publicitatea asupra carierei unui ofiţer de poliţie, or chestia asta de- acum era negreşit de prima pagină. Păcat că era prea târziu ca să mai prindă ediţia de duminică. Se duse la oglinjoara agăţată pe spatele uşii de la biroul lui. Să-şi pună vestonul de la uniformă? Poate nu – cel mai bine era să fie văzut ca poliţist în acţiune, indiferent de înfăţişare. îşi aranjă un pic mustaţa şi ieşi

ca să contribuie şi el, de la înălţimea propriei autorităţi, la haosul controlat care se desfăşura pe NI00.

Problema fusese să se găsească un loc de aterizare pentru elicopter. Pe dealul din spatele jandarmeriei era imposibil; podgoria de pe cealaltă parte a şoselei era sacră şi intangibilă. Aşa că se luase decizia de a se bloca şoseaua în ambele direcţii, pentru ca elicopterul să se poată lăsa la sol, la vreo douăzeci de metri de clădire. întrucât NI00 constituia o arteră importană pentru traficul greu, iar sâmbăta era zi de târg, întreruperea circulaţiei astfel rezultată era ceva *impressionant,* obsei'vă aprobator căpitanul.

Şiruri de maşini mici, camioane şi rulote de camping se

întindeau până departe, în ambele direcţii, sub un nor tremurător de gaze de eşapament. Câţiva şoferi îşi lăsaseră autovehiculele şi se apropiau de cordonul de conuri portocalii strălucitoare, sperând să vadă rămăşiţele vreunui accident spectaculos. Când constatară dezamăgiţi că pe asfalt nu existau urme de sânge şi nici fiare contorsionate, cerură informaţii de la *gendarmes,* cărora le făcu o enormă plăcere să nu le spună nimic. Multe gesticulări. Umeri, mâini şi voci ridicate. Conurile rutiere se învălmăşeau zgomotos.

Toate astea erau înregistrate de către reporter şi fotograf care, la recomandarea căpitanului, se instalaseră pe acoperişul clădirii, de unde puteau cuprinde mai bine întreaga *vue panoramique* a imensului ambuteiaj care se întindea cât vedeai cu ochii. Şi acum, exact la ţanc, bătând violent aerul dinspre est, venea elicopterul.

Se roti deasupra, coborî şi ateriză lingav, de parcă ar fi testat temperatura carosabilului. Făcând semn din cap fotografului – ar fi fost tragic să rateze momentul –, căpitanul dădu ordin să fie aduşi suspecţii. Se postă personal în fruntea grupului de escortă şi, *en passant,* se încruntă lung şi dur la cameră, ca un adevărat combatant împotriva criminalităţii.

Anna şi Bennett aveau impresia că nimeriseră într-o zonă de război. înconjuraţi de bărbaţi în uniformă şi înarmaţi, păşiră spre elicopterul militar; sub razele puternice ale soarelui, kakiul uzual al fuzelajului căpătase o nuanţă măslinie ştearsă şi urâtă. înăuntru, alţi militari înarmaţi îi duseră spre cele două scaune de oţel din spate, de care îi legară cu centuri de siguranţă. Elicopterul se ridică de la sol şi, înclinându-se pe-o parte, porni înapoi spre est. Dedesubt, siluetele tot mai mici ale jandarmilor ridicau conurile portocalii de pe şosea şi, fluturând din mâini, dădeau drumul circulaţiei. Nimeni nu vorbise cu ei. De-abia dacă mai vorbiseră unul cu celălalt. Nici nu erau multe de spus.

*

Prima pagină a ediţiei de sâmbătă a cotidianului *Le Provençal stârnise* interesul mai mult ca de obicei printre anu-miţi cititori din Vaucluse. întreg satul St-Martin fierbea de speculaţii despre îndeletnicirile rezidentului englez. Bătrânii de la masa din cârciumă se coalizaseră şi, pentru prima oară de când ţinea minte Léon, cumpăraseră cu bani un ziar. Şedeau acum ghemuiţi deasupra paginilor, ca nişte ulii în jurul unui hoit, clătinând din cap şi sugând ce le rămăsese din dantură. Tare imprevizibili erau străinii ăştia, puşi pe rele aproape tot timpul. Ce mai furase şi Bennett?

Papin de la poştă, biroul de spionaj cu un singur cadru, avea teoriile lui, pe care era mai mult decât fericit să le împărtăşească muşteriilor, care erau şi ei mai mult decât fericiţi să le asculte. Droguri, zicea el, cu acea convingere tipică celor care nici n-aveau habar, de fapt. Un tip destul de liniştit, englezul ăsta, dar aparenţele sunt adeseori înşelătoare. Apele liniştite sunt adânci. *Beh, oui.* Indubitabil, era o treabă cu narcotice. O tâlhărie ordinară, banală, de genul celor care înfloresc zilnic în haznaua asta de corupţie, în cloaca asta de depravare de pe coastă, n-ar fi ajuns niciodată pe prima pagină.

Despre Georgette, firește, ţinând seama că legăturile ei gospodăreşti intime cu fugarul îi confereau un oarecare prestigiu, se presupunea că ştia mai multe, ceea ce chiar era adevărat. Servieta îngropată sub pietriş în pivniţa ei reprezenta, Georgette era sigură, obiectul furat. închizând bine obloanele şi încuind uşa, ca să scape de curiozitatea nesuferită a vecinilor – oare de ce nu-şi vedeau de treabă? –, femeia dezgropă servieta şi timp de o jumătate de ceas îşi făcu nervi încercând să descopere combinaţia cifru-lui, care putea să-i dezvăluie întregul secret. Era convinsă că englezul ei, dragul ei *milor,* nu făcuse decât o prostioară, nimic mai grav, fiindcă nu-i stătea în fire altceva. Şi totuşi... mda, niciodată nu ieşea fum fără foc. Zgâlţâi servieta, agasată, sperând să audă vreun indiciu – un zuruit de monede, un zornăit de bijuterii scumpe –, dar conţinutul, care-o fi fost

ăla, fusese foarte strâns ambalat. Se aşează în genunchi în *cave,* puse servieta la loc în groapa pe care o săpase şi nivelă frumos pietrişul. Avea să încerce din nou mai târziu, când existau mai puţine riscuri de a fi surprinsă de către nişte indivizi care nu aveau altceva mai bun de făcut decât să-şi bage nasul unde nu le fierbea oala.

Julian Poe, ale cărui gusturi în materie de ziare se îndreptau mai degrabă spre *Wall Street Journal* decât spre *Le Provençal,* citi articolul despre Anna şi Bennett cu mult interes, dar fără să se alarmeze în mod deosebit. În fond, ştia unde se aflau cei doi. Ii prinsese la înghesuială în Haute-Provence, unde erau ţinuţi sub strictă supraveghere. Gérard îl sunase să-i spună că semnalele de la dispozitivul radar veneau în continuare, regulate ca bătăile inimii.

Totuşi, aşteptarea asta era obositoare. Dacă nu făceau nici o mişcare până la lăsarea nopţii, îl va trimite pe Gérard să-i ia şi să-i aducă la el. De regulă, Poe evita violenţa, considerând-o o variantă crudă, la care recurgea doar în ultimă instanţă. Dar nici răbdarea lui nu era infinită, aşa

că decisese ca Bennett să stea câteva ceasuri cu Shimo, un tip irezistibil de persuasiv, când îşi punea în minte. Până mâine la aceeaşi oră, atât servieta, cât şi banii trebuiau să fie înapoi, unde le era locul. Cu acel sentiment de satisfacţie pe care îl aveai atunci când ştiai că o problemă fusese soluţionată frumos, Poe îşi îndreptă atenţia spre Tuzzi şi spre răzbunare. Trebuia să-l înveţe minte şi pe macarona-rul ăla imbecil.

Două maşini de poliţie aşteptau la aeroportul Mande-lieu sosirea elicopterului, aşa că drumul până la Cannes, în vacarmul claxoanelor care măturau tot traficul din cale, se dovedi scurt. Anna şi Bennett, încă uluiţi de viteza cu care deveniseră infractori capturaţi de autorităţi, încă nedumeriţi de măsurile de mare securitate, mai adecvate pentru nişte terorişti decât pentru doi hoţi amatori, îşi făceau curaj

ţinându-se strâns de mână, pe bancheta din spate, cu simţurile perfect amorţite. Parcă erau duşi la execuţie.

Fură transportaţi în ceea ce se numea, eufemistic, zona de primire a sediului Poliţiei din Cannes – o atmosferă dură şi ostilă, cu o undă de frică plutind în aer – şi trecuţi în catastif. Li se goliră buzunarele şi li se luară amprentele; se văzură trataţi ca două epave umane. Sergentul de serviciu întinse mâna spre avizierul unde erau afişate fotografiile lor, rupse foaia de-acolo şi o azvârli la coşul de gunoi. încă o urmărire încheiată, încă un caz rezolvat.

Căpitanul Bonfils, îmbrăcat lejer cu jeansi şi o cămaşă descheiată la gât, apăru din biroul lui situat în spate şi se postă acolo, uitându-se urât la ei. De ce naiba nu se lăsaseră prinşi într-o zi lucrătoare, în loc să-i strice weekend-ul?! Mişcând nervos din mână, le făcu semn să o ia pe coridor, spre biroul lui Moreau.

Moreau se considera, cu oarecare temei, un om talentat la interogatorii. De-a lungul atâtor ani şi a miilor de ceasuri în care storsese informaţii de la infractori, cernând

minciuni şi jumătăţi de adevăr sau smulgând mărturisiri, îşi dezvoltase tehnica, îşi rafinase ritmul întrebărilor şi îşi desăvârşise metodele de observaţie. Un pumn încleştat instinctiv, clipitul brusc din ochi, nevoia involuntară de a se foi pe scaun – toate astea spuneau la fel de mult ca vorbele. Adeseori, vedea în anchetare un fel de partidă de şah, o serie de mutări treptate, de multe ori indirecte, care în cele din urmă duceau la poziţia fără scăpare. Şah mat. Ii plăcea să facă lucrurile pe îndelete, ceea ce Bonfils părea incapabil să înveţe. Bonfils însă, aşezat acum în lateral, cu carneţelul pe genunchi, era genul de om care zbiera şi amenința, un ins pe faţa căruia se vedea cât putea fi de violent.

Moreau îi studie pe cei doi aşezaţi în faţa lui. Arătoşi amândoi, îşi zise el, dar vădind semne de încordare în jurul

ochilor şi al buzelor. Ăsta era un indiciu bun. Scoase pipa din gură şi zâmbi.

— Aşa deci, Monsieur Bennett. S-ar părea că nu mai aveţi Rolls Royce.

Bennett se aşteptase la orice, dar în nici un caz la asta.

— Rolls Royce? Eu? Care Rolls Royce? făcu el pe un ton stins şi defensiv, simţind că i se uscase gura.

Moreau arătă cu ţeava pipei spre obiectele aranjate pe biroul lui: paşapoarte, bani în numerar, cărţi de credit şi, prins de o bucată de piele uzată, un breloc emailat, pe care se afla simbolul R.R. Cheile de la maşină ale lui Bennett.

— A, l-am primit cadou de la cineva, la Londra, acum o grămadă de ani.

Moreau se întoarse spre Anna, plin de compătimire.

— Condoleanţele mele, domnişoară. înţeleg că mama dumitale nu se simte deloc bine.

Anna se simţi exact cum vrusese Moreau s-n facă să se simtă: prinsă pe picior greşit, zdruncinată.

— De unde ştiţi?

— Avem şi noi telefoane. Şi nişte colegi foarte săritori la New York. E foarte uşor să obţii informaţii în ziua de azi, când lumea s-a făcut atât de mică. Aproape că nu mai există intimitate. Ceva teribil – nu-i aşa, Bonfils?

Şi învăţătorul îi aruncă o privire ucenicului.

Tacă-ţi fleanca şi începe odată, *connard* boşorog şi pompos ce eşti, păru să spună acesta.

— Aşa e, şefule. Teribil.

Dintr-odată, pipa parcă îi acapară toată atenţia lui Moreau, care se apucă să râcâie în cupă cu un instrument în formă de linguriţă îngustă, scuturând apoi resturile carbonizate într-o scrumieră şi suflând uşor prin capătul tubului. Cu excepţia acestor mici zgomote, în cameră era linişte. Bonfils turba de furie în colţul lui. Anna şi Bennett schimbau priviri contrariate. De-asta fuseseră aduşi val- vârtej la Cannes – ca să asiste la ritualul curăţirii pipei, îndeplinit conştiincios de un ofiţer de poliţie? Ostentativ, Bennett îşi drese glasul. Moreau îl ignoră, trecând la operaţiunea de umplere a pipei cu tutun scos dintr-o pungă de muşama boţită.

Până la urmă, Bennett nu mai putu suporta tăcerea.

— Ne-aţi putea spune de ce am fost arestaţi? Ce-am făcut, de fapt?

Moreau îşi ridică privirea, oarecum surprins, de parcă ar fi uitat motivul prezenţei lor acolo.

— De ce nu-mi spuneţi *voi* mie?

Bennett se gândi câteva clipe înainte de a da, cum credea el, un răspuns inofensiv.

— Păi, ni s-a cerut să luăm o servietă de pe iahtul ăla.

— Vi s-a cerut? Cine v-a cerut?

— Un vechi amic al domnişoarei Hersh. De fapt, a fost o treabă plătită. Urma să luăm bani pentru asta.

— De la vechiul amic.

— Exact.

— Şi vechiul amic cine e?

— Un tip pe nume Poe. Julian Poe.

— A, da.

Moreau se ocupă iarăşi de pipă, folosind trei chibrituri până când se declară satisfăcut de felul cum ardea tutunul.

— Şi în servieta asta care era pe iaht, servieta pentru care Monsieur Poe v-a plătit ca s-o luaţi de-acolo, ce era de fapt?

Bennett ezită înainte de-a spune prima minciună.

— Nu ştiu, fiindcă servieta era încuiată.

— Zici că nu ştii, spuse Moreau, luând în mână cele două paşapoarte. Le-aţi uitat pe iaht.

După care puse cele două paşapoarte într-un sertar de la birou.

— Mare neglijenţă din partea voastră. Aţi părăsit vasul inopinat? În pripă?

Scoase o legătură de chei din buzunar şi încuie paşapoartele în sertarul de la birou.

— Da, probabil că le-am uitat acolo.

A doua minciună.

— Mda. Cât era ceasul când aţi părăsit iahtul? Cu aproximaţie.

— Păi, nu ştiu. La un moment dat, după cină.

— Cu servieta?

— Da.

— Şi... cam de cât timp? Două zile? Trei?

Sincer, Bennett chiar nu-şi amintea.

— Cam aşa ceva.

— Şi după aceea, fireşte, i-aţi dus lui Monsieur Poe servieta, iar el va dat banii.

— Păi, de fapt n-am mai apucat să...

— Bennett, îl întrerupse Anna, clătinând din cap. Las-o baltă. E o nebunie. N-o să ţină.

Moreau se zgâi la ea printr-un nor de fum şi dădu aprobator din cap.

— Eşti o tânără înţeleaptă. Bun, deci, Monsieur Bennett, o s-o luăm de la capăt. Dar înainte de asta am să vă spun câteva lucruri care ar trebui să vă influenţeze declaraţia, zise el, scoţându-şi pipa din gură şi arătând cu capătul ei spre Bennett. Unu: servieta asta conţine o formulă pentru cultivarea trufelor, ceea ce sunt convins că ştiaţi şi voi. Doi: voi aţi furat servieta.

— Da, dar fusese deja...

Moreau ridică mâna, cerând linişte.

— Eu vă spun doar faptele aşa cum le cunoaştem. Voi puteţi aduce completări şi, spre binele vostru, chiar sper s-o faceţi. în momentul de faţă, amândoi sunteţi bănuiţi de furt. Nu mă îndoiesc că o să reuşim să găsim dovezi împotriva voastră, dar operaţiunea o să dureze câteva luni şi fireşte că până atunci o să staţi la închisoare.

Moreau îşi făcu de lucru cu chibriturile şi îşi aprinse din nou pipa.

— Pe urmă, o să fiţi condamnaţi – iar aici există aspecte care nu sunt în favoarea voastră. Când se ajunge ca autorităţile franceze să devină interesate de un caz, cum s-a întâmplat acum, nu mai e vorba de un simplu furt. Lucrurile

se agravează şi, în mod evident, sentinţa la fel.

— Dar e revoltător. Chestia asta nu are nimic de-a face cu guvernul.

— Acum are.

Şi Moreau zâmbi rece, subţiindu-şi buzele fără pic de umor.

— Din evidenţele noastre reiese că locuieşti de mulţi ani în Franţa, Monsieur Bennett. Nu se poate să nu fi remarcat că aici autorităţile deţin puteri considerabile – puteri pe care unii străini le socotesc chiar extreme. Nouă, în poliţie, ne sunt de mare folos, trebuie să recunosc.

Moreau aşteptă câteva clipe ca ameninţarea să-şi facă efectul. Exagerase un pic, dar doar atât. Cei doi arătau

traşi la faţă şi demoralizaţi. Simţea că aproape reuşise. Era momentul să le promită o variantă mai plăcută.

— În cazul în care vă decideţi să cooperaţi pe deplin cu noi, se poate aranja să se renunţe la acuzaţii. Se mai întâmplă şi încurcături uneori, după cum ştim, or şi în cazul de faţă se poate considera că a fost o nefericită confuzie de persoane, cu scuzele oficiale de rigoare pentru neplăcerile cauzate.

Bennett se uită la Anna. Nu-şi dorea decât să plece cu ea undeva departe, să-i lase pe Poe, pe Tuzzi şi pe afurisiţi! ăştia de sticleţi francezi să se certe între ei.

— Ei, bine? Cum să fie? întrebă el, mângâind-o pe obraz. Fac cum spui tu.

Trupul Annei se goli parcă de aer, într-un oftat adânc. Tânăra se întoarse cu spatele la Moreau şi îşi rezemă capul de umărul lui Bennett, într-o poziţie de înfrângere totală, încet, încetişor de tot, Bennett auzi – i se păru că aude şoptit, mai mult ca o răsuflare lângă gâtul lui: *Nu-i spune de geantă.*

capitolul 21

C/ennett începu cu începutul, căpătând încet-încet curaj, pe măsură ce povestea cu amănunte inofensive cum umblase după serviciu. Aplecat în faţă, cu coatele pe birou şi cu bărbia proptită în vârful degetelor lipite ca o piramidă, Moreau trăgea din pipa încleştată între dinţi, cu nişte bolboroseli înfundate, ca de canalizare. Anna tăcea, cu capul plecat, dorindu-şi ca Bennett să fi auzit ce-i şoptise. Bonfils şedea posomorât şi lua notiţe. Metodele lui preferate de interogatoriu presupuneau bâte şi rinichi, nu pălăvrăgeli nesfârşite.

Relatarea lui Bennett despre primele lui zile la Monaco şi pierderea servietei nu stârniră reacţii din partea lui Moreau, decât cel mult arcuirea unei sprâncene. Abia când ajunse în punctul în care fusese rechemat la Domaine des Rochers, unde Poe îi descrisese conţinutul servietei, Moreau scoase pipa din gură, formulând o întrebare.

— Tipul ăsta, zise el. Acest *expert de truffes* angajat de Poe – cum îl cheamă? Ce ştii despre el?

Bennett clătină din cap.

— Nu mi-a spus numele lui. A lucrat undeva în administraţie, în nu ştiu ce departament, până ca Poe să-l racoleze – parcă la Agricultură. Nu sunt sigur.

— Funcţionar public?

— Exact. Parcă zicea Poe ceva de un minister unde lumea nu-l aprecia, chestii din astea. Din câte se pare, de-asta a şi plecat deacolo.

— Dar n-ai făcut cunoştinţă cu el, când ai fost pe la Monsieur Poe?

Bennett ridică din umeri.

— Exclus. A murit. Poe mi-a zis că a avut un accident de maşină. Lau lăsat frânele.

— Extraordinar, cum s-a nimerit să i se întâmple asta tocmai după ce-a apucat să-şi termine lucrarea! zise Moreau, întorcându-se spre Bonfils. Verifică luni la Ministerul Agriculturii – demisiile de la departamentul de cercetare în ultimii patru ani, cu *dossiers de travail* şi tot ce trebuie.

Pe urmă se întoarse iarăşi cu faţa spre Bennett. Era mai bine decât se aşteptase. Orice lucrări de cercetare efectuate pe timpul cât erai salariat al guvernului şi – extinzând un pic aria, dar nu prea mult – orice rezultate obţinute din acele lucrări erau proprietatea statului. Vor avea grijă avocaţii de asta. *En plus,* tipul murise, aşa că nu mai avea cum să riposteze. Ce bine se lega totul. Moreau începu să aibă viziunea unei decoraţii micuţe în pragul pensionării. Pentru servicii aduse Franţei. Ce bine ar pica asta în satul lui din Charente, conferindu-i imediat statutul de *homme sérieux,* ba chiar de posibil candidat la primărie.

— Continuă, Monsieur.

Bennett povesti cum i se dăduse servieta falsă, cum se întâlnise cu Anna la Nisa şi cum ajunseseră la bordul iahtului *Ragazza,* pentru licitaţia pe mare. Bonfils lua de zor notiţe, ceea ce începu să facă acum şi Moreau.

— Vreau nume, spuse el. Toate persoanele de care îţi aminteşti.

— Erau de faţă Tuzzi, proprietarul, şi partenerul lui, lordul Glebe. Plus un american pe care îl chema Penato, Kasuga din Tokio şi un tip mai în vârstă, cred că din Cor-sica. Polluce? Ceva de genul ăsta.

Menţionarea numelui lui Polluce îl făcu pe Bonfils să se cocâijeze şi mai sârguincios peste carneţel. În mintea lui se învârteau tot felul de posibilităţi, dar nici una plăcută.

Parcă vedea cum şansele lui de promovare se împuţinau, dar asta nu era nimic prin comparaţie cu celelalte consecinţe, dacă nu reuşea să pună servieta în mâinile lui Polluce şi ale amicilor lui. Puteau să-l arunce înapoi la circulaţie, unde să împartă tichete de parcare. Ori chiar mai rău. Mafia corsicană nu era renumită pentru bunăvoinţa manifestată faţă de cei care nu-şi făceau treaba. *Merde.*

— Bonfils? zise Moreau, facându-l să tresară. Auzi, un compatriot de-ai tăi. Ştii ceva de Polluce ăsta?

— N-am auzit în viaţa mea de el, şefu'. O să-l iau la puricat.

Merde iarăşi.

— Bun, Monsieur Bennett, zise Moreau, ridicându-şi privirea de pe notiţele pe care şi le luase. Eraţi deci pe *Ragazza,* cu servieta falsă. Ce s-a întâmplat pe urmă?

Bennett patină cât putu de repede printre evenimentele care duseseră la preluarea servietei şi la fuga lor de pe vas.

— Şi după aceea, când am ajuns la Cassis, am... mă rog, am împrumutat o maşină şi...

— Aţi *împrumutat* o maşină?

Bennett nu spuse nimic. Moreau adăugă furtul de maşină la infracţiunile lui Bennett, care se rotunjeau într-un tot absolut satisfăcător: complicitate la un plan de evaziune fiscală, travesti cu intenţie de fraudă, ftirt – citi lista cu voce tare, pe un ton calm şi reflexiv, urmărindu-l pe Bennett care se foia încurcat pe scaun. După o pauză în care se ocupă încă o dată de aprinderea pipei, Moreau continuă.

— Logic mi se părea, zise el, să vă fi dus cu maşina de împrumut direct la Monsieur Poe, să-i fi livrat servieta şi să vă fi luat banii. Dar voi n-aţi făcut aşa. De ce?

Pentru prima oară de când Bennett începuse să povestească, Anna deschise şi ea gura.

— Asta a fost ideea mea. N-aveam încredere că Poe o să iasă cu banul. Nu-i un tip – în fine, e genul...

Sprâncenele lui Moreau se cocoţară spre frunte.

— Necinstit, poate? Ăsta ar fi cuvântul?

— Da, exact, confirmă Anna, dând viguros din cap. Tipul e o viperă.

— *Tiens.* Şi totuşi, aţi lucrat pentru el. Câtă încredere pe voi! Vasăzică nu v-a plătit?

Anna îşi ţinu răsuflarea. Nu ne da de gol, Bennett. Gândeşte-te cum ar fi să scăpăm de-aici cu un milion de dolari. Gândeşte-te la luxul de la Villa d'Este, cu room-service cu tot. Gândeşte la ce-oi vrea tu, dar nu ne da de gol.

— Drept să vă spun adevărul, zise Bennett, nici măcar nu ne-am văzut cu el – am fost mult prea preocupaţi să dispărem din calea lui Tuzzi. Am preferat să stăm mereu ascunşi, încercând să ne dăm seama cum era mai bine să procedăm.

Anna rosti o rugăciune în gând.

— Atunci, înseamnă că nu i-aţi dat servieta.

— Ferească Dumnezeu!

Răsuflând uşurat că Moreau nu insistase asupra chestiunii cu plata, Bennett se grăbi să continue.

— Ştiu că servieta este la loc sigur. Absolut sigur. Bine ascunsă. Asta am izbutit să aranjăm. N-am vrut s-o lăsăm în maşină, după câte am auzit despre spargerile de maşini de pe-aici. Şocant, efectiv – când te gândeşti că într-o zonă aşa

frumoasă ca sudul Franţei...

— Unde-i servieta? i-o reteză Moreau.

Bonfils se aplecă în faţă, cu pixul pregătit deasupra carneţelului. Dacă reuşea să-i transmită informaţia lui Polluce suficient de repede, încă putea să scape basma curată.

Bennett se gândi câteva clipe. Mai bine să n-o amestece pe Georgette în toată chestia asta, ca să n-o pună să aibă de-a face cu poliţia. Săraca de ea, ar face atac de cord.

— De fapt, zise el, nu prea ştiu. E la un prieten. Dar dacă aş putea da un telefon, s-ar aranja ca servieta să fie lăsată la mine acasă, în St-Martin, cât ai zice peşte.

— *Bien.*

Moreau şedea cu capul în jos, evaluându-şi opţiunile, în timp ce pipa i se răcea. Important era să pună mâna pe servietă. Ar urma recunoştinţa, recunoştinţa la cel mai înalt nivel. Dar s-ar putea să existe şi un bonus, poate o decoraţie mai importantă pentru servicii aduse Franţei. Şi Julien Poe ăsta, în mod categoric un evazionist fiscal, pasibil de acuzaţia de a fi sustras secrete agricole vitale din portofoliul statului, poate şi implicat într-o conspiraţie de crimă – aha, dacă l-ar înhăţa în timp ce ar prelua nişte bunuri, tehnic vorbind, *furate,* ce final extraordinar ar fi atunci pentru această acţiune încununată de succes!

— *Bien!* repetă el. Uite cum o să facem.

Se uită la ceas şi văzu că după-amiaza trecuse. Va dura ceva până va pune totul la punct – năvodul trebuia să fie solid, ca nu cumva Poe să scape printre ochiuri. Dar nu era nici o grabă, în fond. Servieta era ascunsă într-un loc sigur. Putea să mai aştepte până mâine. împinse unul dintre telefoane pe birou, spre Bennett.

— Vreau să dai două telefoane. Primul, ca să aranjezi ca servieta să fie livrată mâine dimineaţă la dumneata acasă. Se poate, nu?

Bennett încuviinţă din cap.

— Al doilea telefon o să fie la Monsieur Poe, pentru a-i da instrucţiuni cum să preia servieta. Să zicem, ora zece? La urma urmei, e duminică. Hai să nu-l ridicăm din pat prea devreme.

Moreau îşi frecă palmele cu un foşnet de piele uscată şi zâmbi.

— S-ar putea să fie ultima lui noapte confortabilă, pentru mult timp de-acum încolo, adăugă el, împingând telefonul. *Allez,* Monsieur Bennett Nu uita că aceste convorbiri or să vă aducă libertatea.

Georgette răspunse la al doilea apel. Bennett auzea în receptor radioul care răsuna în camera ei.

— Sunt eu, Bennett.

— *Eh, alors! Ai* văzut ziarul? Ce se întâmplă? Unde eşti?

— Sunt bine. La Cannes. Vreau să te rog să faci ceva pentru mine.

— *Attends.*

Georgette puse receptorul jos şi se duse să închidă radioul. Se auziră nişte paşi grăbiţi înapoi la telefon.

— Da, spune. Precis e vorba despre afacerea cu servieta, non?Tot satul mă întreabă ce ştiu – Papin, *salaud* cum îl ştii, Madame Joux, toţi. Lor nu le-am zis nimic. Tac mâlc. Când vii înapoi?

— Curând. Dar până atunci, te rog să duci servieta mâine

dimineaţă la mine acasă şi s-o laşi acolo, pe masa din salonaş. Şi să nu încui uşa, bine? Vine cineva la zece s-o ia de-acolo.

— *Ah bon?* Şi pe urmă o să te întorci?

— Aşa sper. Ţine minte. La zece mâine dimineaţă, după care pleci de-acolo. Te duci acasă.

— Sigur, zise Georgette.

Evident, nu avea de gând să rateze un asemenea moment dramatic, pe care ulterior îl va putea povesti pentru *tout le village.* Dar nu era nevoie să ştie şi Bennett.

— O să fac cum m-ai rugat.

— Mersi. Mersi mult, zise Bennett. îţi explic totul când ne vedem.

Puse receptorul în furcă şi se uită la Moreau.

— Servieta o să fie acolo.

Moreau remarcase că Bennett avusese grijă să nu pronunţe nici un nume. O fi vreun acolit din sat. Se decise să nu insiste.

— Excelent. Acum sună la Monsieur Poe.

Răspunse Shimo şi i-l dădu imediat la telefon pe Poe, care nu se mai sinchisi de preliminarii.

— Unde e servieta?

— E în drum spre locuinţa mea din St-Martin. Numărul 3, Allée des Lices. Ştie Shimo unde vine. Uşa de la intrare o să fie descuiată. Servieta o să se afle pe masa din salonaş. Ora zece, mâine dimineaţă. Da? O să fie acolo, la zece.

— Fă bine să fie.

Clic.

Bennett împinse la loc telefonul spre Moreau. Bonfils se foi pe scaun, după care se ridică în picioare şi porni spre uşă.

— Şefu'? Fac un pipi. Vin imediat.

Moreau nici nu-l băgă în seamă, cufundat în pregătirile lui. Ii dădu lui Bennett o foaie de hârtie şi un creion, cerându-i să facă planul succint al satului. Totul părea să meargă strună. Abia aştepta să-l sune pe Chevalier şi să-l pună la curent. Cam de câţi oameni ar avea nevoie? Vreo şase ar fi de ajuns, în civil, cu elicopterul pe fază, pentru orice eventualitate. îşi ridică privirea, vrând să-i dea nişte instrucţiuni lui Bonfils, şi se încruntă. Ce naiba îi lua aşa de mult ca să-şi golească vezica?

Bonfils stătea în picioare lângă masa lui de lucru, cu receptorul la ureche şi cu ochii pironiţi pe uşa de sticlă de la birou. Simţea cum i se prelinge sudoarea pe piept, udân-du-i cămaşa. Haide, nenorocitule, ridică odată telefonul ăla! în cele din urmă, auzi glasul rece, bine cunoscut.

— Monsieur Polluce? Bonfils. Nu pot vorbi mult. Servieta o să fie livrată într-un sat numit St-Martin – adresa este Allée des Lices, numărul 3. O să fie adusă la zece, mâine dimineaţă. Cum? Nu, imposibil. Moreau e cu ochii pe mine. Face mare tam-tam din asta, o descindere în toată regula. Trebuie să fiu cu el. Ştiu, îmi pare rău, dar mai mult de-atât nu pot face.

Bonfils se întoarse grăbit în biroul lui Moreau. Cămaşa udă de transpiraţie i se lipise de burtă.

Polluce luă o înghiţitură de Cynar şi privi departe spre marea scăldată acum de lumina asfinţitului. Treaba începea să şchiopăteze
— se împuţea, devenea chiar periculoasă, iar el, unul, nu

avea de gând să se implice personal în aşa ceva. Influenţa pe care o avea asupra poliţiei, deşi bine repartizata printre corsicani, nu ajunsese niciodată chiar până la Moreau. Avansuri, discrete şi delicate, fuseseră făcute şi în trecut, însă boşorogul ăsta, un *schnoque* care se credea justiţiarul planetei, nu marşase nici măcar la o masă pe gratis, darămite la o mită cinstită. Şi tocmai el răspundea acum de operaţiune. Cine ştie dacă nu exista şansa să se poată face ceva, deşi şansele erau mici. N-avea sens să fie pus în pericol un om valoros. Noroc că exista la îndemână o persoană potrivita, o persoană de care merita să se dispenseze fără regrete. Formă numărul de telefon al iahtului *Ragazza,* care era ancorat la nici un kilometru distanţă.

— Tuzzi, veşti bune. Oamenii noştri au lucrat din greu şi s-au făcut nişte aranjamente.

Lui Polluce îi veni brusc o idee. Dacă Tuzzi era cel care avea să recupereze servieta, cinstit şi echitabil din partea lui ar fi fost să plătească pentru informaţie.

— Aranjamentele nu s-au făcut fără nişte costuri, dar ce-ţi pot spune este că servieta o să fie livrată mâine dimineaţă. Şi îţi pot spune şi unde.

— *Bene, bene,* amice. Sunt foarte fericit pentru tine. Simt bucurie.

— Trebuie să convenim însă asupra unor detalii. Pentru a obţine informaţiile astea, noi am cheltuit o sumă de bani care cred că ar trebui scăzută din preţ. O mică reducere, aşa, ca între prieteni.

Tuzzi tăcu. Nu suporta să se despartă de banii altora.

— O sută de mii de dolari.

Tuzzi simţi că i se opreşte respiraţia. Porcul ăsta de cor-sican

făţarnic şi lacom! Dar ce mai putea face?

— Amice, mi se pare rezonabil. O să ai un cec luni, pe capul maică- mii. îmi place că treaba asta s-a terminat aşa de bine pentru noi.

— *Bon,* spuse Polluce. Pop aduce cecul odată cu servieta.

— Servieta? Cine, eu?

— Aranjamentul prevede, printre altele, să-ţi fie înmânată doar ţie. Nu există nici o altă persoană mai de nădejde. Şi eu am încredere în tine. Acum, ascultă-mă cu atenţie.

Peste cinci minute, Tuzzi îi relată această convorbire lordului Glebe căruia, cu nasul lui bine exersat la astfel de treburi după atâţia ani de duplicitate, nu-i mirosi bine deloc. Se grăbi, aşadar, să se distanţeze de expediţie.

— Ce rău îmi pare că nu pot veni cu tine, bătrâne, zise el. Dar, din păcate, datoria mă cheamă la Londra. M-am întrebat uneori cum de reuşesc ăia să se descurce la Cameră chiar şi o zi fără mine, zise el, aplecându-se şi bătân-du-l pe Tuzzi pe braţ. Tu oricum nu mai ai nevoie de mine. A rămas o treabă simplă de tot. îl iei pe tânărul Benito.

— Dar crezi că e un târg curat? Nici o meşcherie?

— Şmecherie, bătrâne, aşa se zice. Nu – cred că Polluce şi-a pus în funcţiune toate relaţiile cu amicii lui scârboşi, iar chestia a dat roade.

— Păi, atunci de ce nu iau ei servieta?

Glebe îşi scoase un trabuc scurt, încercând să născocească un motiv plauzibil.

— Tare ciudaţi, corsicanii ăştia, zise el în cele din urmă. Pun mare preţ pe respect – cum faceţi şi voi, italienii, de altfel, nu-i aşa? Iar Polluce consideră, presupun, că e de datoria ta

să repari... neplăcerea pe care consideră că a suferit-o.

— Aha, zise Tuzzi, *rispetto.*

— Exact, dar nu-mi venea cuvântul. Păcat că în Anglia nu prea există aşa ceva. Veşnic se întâmplă ca vreun

măscărici de politician să fie prins cu chiloti în vine, iar afurisita aia de presă atâta aşteaptă ca să facă din asta o problemă naţională. Nici un pic de respect faţă de clasele guvernante. între noi fie vorba
— şi vocea lui Glebe căpătă un ton confidenţial – de-asta şi trebuie să plec mâine la Londra, unde e un balamuc de nedescris. Un parlamentar, un ilustru necunoscut, a fost surprins în Hyde Park purtând mini-jupă şi pantofi cu tocuri înalte. Groaznic. Absolut groaznic. Vezi ce-nseamnă să frecventezi o şcoală proastă? Până la urmă, tot iese la iveală.

Pe Moreau îl aştepta o seară plină. Unele aranjamente puteau fi lăsate în seama lui Bonfils, însă de subtilităţi, de detaliile importante
— fără a mai pomeni de telefoanele ce trebuiau date la Paris, în locuri sus-puse – ei bine, de toate astea nu se putea ocupa decât el. Se uită la schiţa localităţii St-Martin, făcută de Bennet. Aidoma multora dintre sătucurile răsfirate pe dealurile din Vaucluse, nici acesta nu avea un drum direct de acces. Dar l-ar putea crea special pentru operaţiunea pe care o aveau în vedere. Şase inşi bine amplasaţi puteau astupa locul de jur-împrejur, ca pe o sticlă. Excelent.

Anna şi Bennett, aşezaţi tăcuţi în faţa lor, vădeau deja semnele acestei zile lungi şi epuizante – palizi, cu ochii duşi în fundul capului, vizibil osteniţi. Moreau constată că se mai îmbunase faţă de ei; cei doi se dovediseră neobişnuit de cooperanţi, iar în plus, graţie lor, cariera lui urma să se încheie atât de spectaculos. Ba s-ar putea chiar să strecoare câteva cuvinte apropo de sprijinul pe care i-l acordaseră, când avea să discute cu autorităţile de la Paris.

— *Bien,* zise el. Cred că ajunge pentru astăzi, dar mâine ne apucăm devreme de treabă. Pentru noaptea asta, continuă Moreau, ridicând din umeri, ca şi cum ar fi vrut să se scuze, am să vă rog să fiţi oaspeţii noştri aici. Bonfils o să vă instaleze cât mai confortabil cu putinţă. Dă-le cea

mai liniştită celulă, Bonfils, având în vedere că e sâmbătă noaptea, şi aranjează cu restaurantul din colţ să le aducă nişte mâncare.

După care, concediindu-i pe toţi cu o mişcare din cap, se întinse spre telefon.

Bonfils porni înainte pe culoar, spre celule, pachet de nervi la gândul că el, care era căpitan de poliţie, ajunsese să fie tratat ca un biet funcţionar de hotel. Deschise uşa celulei – două paturi înguste, gratii la ferestre, un miros înţepător de dezinfectant – şi se trase la o parte, ca să-i lase să intre.

— O să vă aducă cineva de mâncare, zise el, întorcân-du-se să plece.

— Domnule căpitan? îl strigă Bennett, făcându-l să se oprească. Am dori să vedem un meniu, spuse el, înclinân-du-şi capul. Te rog.

Abţinându-se să-i tragă un şut în burtă englezului şi să-l snopească în bătaie, Bonfils se duse să se stropşească la sergentul de serviciu. Auzi tupeu, un meniu, fir-ar mama lor a naibii!

Bennett o cuprinse pe Anna în braţe, simţind-o cum se relaxează şi se lipeşte de el. Privi în sus spre el, cu ochi mari, adânci şi gravi.

— Nu-i aşa că aproape s-a terminat?

— Ba da, răspunse Bennett, dând din cap. Cu condiţia să nu murim de foame înainte.

Avură parte de o masă de neuitat, mai mult din cauza condiţiilor decât a mâncării. Ospătarul de la restaurant, un algerian tânăr, care lucra în Franţa fără documente legale, era vizibil îngrozit de faptul că ajunsese să servească nişte clienţi într-o secţie de poliţie. Ii tremurau mâinile de nelinişte, tava zdrăngănea toată, iar tirbuşonul nu nimeri gâtul sticlei de vin, înfigându-i-se în schimb în deget. Când Bennett se scuză că nu avea posibilitatea să-i dea bacşiş, tipul ieşi de-a- ndăratelea din celulă, sugându-şi degetul şi

rostogolindu-şi ochii de uimire. Aşa erau trataţi delincven-ţii în Franţa? Ce ţară stranie şi minunată, de fapt exact aşa cum îi povestise şi tatăl lui la Oran.

Bennett ridică paharul, uitându-se la Anna.

— Parcă ţi-am promis room-service, nu-i aşa?

În timp ce mâncau, sesizară zgomotul de paşi opriţi afară, în dreptul celulei lor, şi simţiră privirea curioasă a schimbului de noapte, iscodind înăuntru printre gratii, ca să-i vadă pe cei doi ex-fugari, deveniţi acum locatari privile-giaţi. Un *gendarme* tânăr intră ca să strângă masa, le dădu nişte prosoape aspre, ca la închisoare, şi îi conduse în paradisul duşurilor fierbinţi, unde mirosea a fenol. Sătui, curaţi şi epuizaţi, se prăbuşiră în paturi. Când se aduse prima şarjă de sâmbătă seară cu beţivani şi bătăuşi, care umplură celelalte celule, ei doi dormeau buştean.

capitolul 22

Ot/nna şi Bennett păşeau în urma lui Bonfils pe coridorul tivit de celule, neputând să se abţină să arunce câte o privire printre gratii la vecinii lor din noaptea precedentă. Oameni înghesuiţi, în diferite stadii dejegşijerpelire, sforăiau şi zvâcneau pe paturi ori şedeau inconsolabili, cu capul între mâini, contemplând podeaua şi pedeapsa care îi aştepta. Duminică dimineaţa la pârnaie – duhoare, depravare, disperare. Afară, pe stradă, aerul suav al mării îi izbi în faţă

ca o găleată cu apă curată. Era ora şase.

Trei Citroenuri fără însemne, în nuanţa aceea de albastru fumuriu preferată de poliţia franceză când călătoreşte incognito, erau parcate afară, în faţa sediului. Moreau, Anna şi Bennett se suiră în prima maşină, unde şoferul aştepta deja. Bonfils îi verifică pe pasagerii din celelalte două maşini: şapte *gendarmes,* în ţinuta de civili folosită în weekend-uri — jeansi, *blousons* şi ochelari de soare – care, în combinaţie cu tunsoarea scurtă regulamentară, le dădea un aer de răcani în permisie. Toţi erau binedis-puşi, încântaţi să scape pentru o zi de plictiseala caftitu-lui la secţie şi să facă muncă sub acoperire, pe simbrie dublă. Bonfils, ursuz şi nervos, se sui în a doua maşină, iar convoiul o luă spre Croisette, îndreptându-se spre autostradă.

Moreau, cu adrenalina crescută şi pufăind constant din pipă, şedea pe scaunul din faţă, folosind mult şi cam inutil telefonul maşinii, pentru a puncta nişte detalii pe care oricum le discutase îndelung cu o seară înainte. Ii reaminti

comandantului bazei aviatice din Salon să aibă pregătit un elicopter. îi reaminti căpitanului de la *gendarmerie,* în Les Beaumettes, să-şi ţină oamenii ca pe arcuri – „dar discret, *mon vieux,* discret, ca să nu speriem porumbeii, da?” – pentru eventualitatea în care ar fi fost nevoie de întăriturii locale. îl trezi din somn pe Léon, la Café Crillon din St-Martin, ca să-i aducă aminte că un centru de comandă avea să fie instalat în magazia din spatele barului. Şi când epui-ză ţintele logice, îl sună pe Bonfils, care venea în spate cu a doua maşină, ca să-l mai cicălească un pic.

Da, şefu', oamenii sunt înarmaţi. Da, şefu', au fost instruiţi. Nu, şefu', nu sunt probleme. Cu receptorul la ureche, Bonfils privea deprimat spre maşina din faţă. Ce porcărie o să iasă din toată povestea asta! Dacă îşi facea apariţia Polluce? Eh, cum să fie atât de prost încât să facă aşa ceva? Bine, dar dacă venea? Dacă ambiţia de a pune mâna pe servietă îl

împingea să lase deoparte orice prudenţă? Păi, până să se dumirească el, l-ar aresta imediat ca suspect şi l-ar băga la gherlă! Şi cu asta s-ar încheia şi şansele unei cariere promiţătoare pentru căpitanul Bonfils. întoarse capul şi le spuse tipilor din spate să tacă din gură. Prea trăncăneau ca nişte muieri. Cine i-ar fi văzut ar fi zis că plecaseră la un afurisit de picnic!

Nesinchisindu-se de restricţiile de viteză valabile pentru omul de rând, cele trei maşini înaintau constant cu 180 kilometri pe oră, luându-se la întrecere cu soarele care se ridica lent în spatele lor. Anna şi Bennett abia reuşeau să-şi ascundă starea de bună dispoziţie. într-o discuţie purtată în şoaptă, înainte de revărsatul zorilor, conveniseră să se comporte ca şi cum le-ar fi fost frică de faptul că erau implicaţi într-o acţiune a poliţiei, considerând că aceasta era atitudinea normală la care se aşteptau ceilalţi din partea lor. Numai că le era greu. De fiecare dată când se priveau, cu o complicitate adorabilă, trebuiau să se abţină

să zâmbească. Se ţineau strâns de mână şi se căzneau să se ignore reciproc, prefăcându-se că studiază peisajul.

Convoiul trecu prin dreptul ieşirii din aeroportul Marignane, traversând ca glonţul un ţinut care devenea din ce în ce mai accidentat şi sălbatic – în contrast net cu luxul vegetal din Cannes, unde era plin de palmieri, iar iarba părea mereu tunsă şi îngrijită. Moreau se uită la ceas pentru a douăzecea oară şi apoi, dând satisfăcut din cap, luă legătura cu celelalte două maşini şi ordonă un scurt popas la Cavaillon. Nişte ziare urmau să fie cumpărate şi distribuite oamenilor, ca mijloc de camuflaj menit să le confere o aură de autenticitate tipică unei zile de duminică, acolo, la cârciuma lui Léon, în timp ce aşteptau să se activeze capcana. Dar nu acelaşi ziar, *comprenez?* Era nevoie de varietate. N-ar fi fost bine ca toţi oamenii să se ascundă în spatele banalului *France-Dimanche.* Cât de adevărat e că Dumnezeu e în toate, îşi zise Moreau. Dumnezeu şi munca de poliţist.

Ajunseră în Cavaillon pe la opt. Oamenii coborâră din maşini ca să-şi dezmorţească picioarele, în timp ce Bonfils superviza alegerea şi cumpărarea ziarelor. Cererea de cafea fu respinsă; Moreau ardea de nerăbdare să ajungă la St-Martin şi să se instaleze în cartierul general din cârciumă. Vor primi cafea atunci, le spuse el oamenilor, cafea şi cornuri proaspete. Din ce în ce mai agitat, Moreau îl pilotă pe şofer – care n-avea nevoie de îndrumări, întrucât memorase deja traseul, aşa cum îi ceruse şeful lui –, spu-nându-i să iasă din Cavaillon pe D2. Urmau să ajungă în St-Martin peste cincisprezece minute.

Enzo Tuzzi se dusese la culcare în cabină cu o problemă şi se trezise dimineaţa cu o soluţie. Il rodea rău reducerea de o sută de mii dolari cerută de Polluce. I se părea nejustificată şi exagerată. Din cauza asta, Tuzzo făcuse indigestie la cină şi avusese arsuri la stomac, lucru absolut

atipic pentru un om ca el, care se mândrea cu eficienţa robustă a funcţiilor organismului. Dar până dimineaţă arsurile dispăruseră şi un plan simplu se conturase clar. îi va aplica lui Polluce o taxă de livrare de o sută de mii dolari, iar dacă mizerabilului de *stronzo* corsican nu- i convenea, n-avea decât, căci Tuzzi va vinde formula în altă parte. Bravo, Enzo, bravo, îşi zise el, întinzându-şi pomada pe păr, înainte de a şi-l strânge cu grijă la ceafa, într-o coadă lucioasă.

Şi acum, să-şi aleagă vestimentaţia, care nu trebuia să fie prea ostentativă. Optă pentru nişte pantaloni de bumbac bleumarin şi o cămaşă lejeră în carouri, pe care o lăsă să atârne pe afară. Din noptieră – o precauţie inutilă, era sigur de asta – luă un revolver de calibrul 38, placat cu nichel, pus într-un toc de piele fină, şi şi-l prinse la betelie, sub cămaşă. O cantitate generoasă de colonie, un retuş final la mustaţă, o ultimă furlandiseală în faţa oglinzii şi gata. Glebe avea dreptate. Treaba era simplă. Poate că îl va duce pe junele Benito la masă după-aceea, ca să sărbătorească. Băiatul se străduia mult şi pe deasupra avea un unchi util în domeniul

construcţiilor, la Napoli.

Când ajunse pe punte, îl găsi pe lordul Glebe, în ţinuta lui de călătorie constând într-un costum de in gri deschis şi nişte papuci din catifea brodată; lordul îi dădea instrucţiuni amănunţite stewardului privind îngrijirea şi hrănirea lui Genghis pe durata absenţei stăpânului. Tuzzi îl trase deoparte, ca să-i explice ideea lui cu suta de mii de dolari.

— Merită încercat, spuse Glebe. Dar cred că ar trebui să ne aşteptăm la o mică rezistenţă din partea lui Polluce. N-o să fie deloc fericit.

— Ei, şi? făcu Tuzzi, cu un gest al mâinii care dovedi cât de puţin îl interesa nefericirea lui Polluce. Servieta o să fie la noi. Ca s-o aibă, trebuie să plătească pentru ea. Altminteri, mergem la alţii.

Tuzzi rânjea, frământând cu entuziasm umărul lui Glebe.

Glebe cercetă porţiunea costumului boţită acum dezastruos şi se trase de lângă braţul ca un malaxor.

— Mda, cum spuneam, merită încercat. Contează, oricât de puţin. Dar dacă aş fi în locul tău, bătrâne, aş aştepta să ajung întâi înapoi pe punte, înainte de a da telefon. Corsicanii ăştia sunt tare iuţi la mânie.

— Cum ai zis că sunt?

Glebe oftă. Bine că măcar câteva zile avea să stea într-o ţară în care oamenii vorbeau normal sau, în fine, acceptabil pentru ziua de azi.

— înseamnă irascibil, bătrâne. Coleric, năvalnic, chestii din astea.

— Ah, făcu Tuzzi, *vulcanica.*

— Exact, ăsta-i cuvântul. Ei, bine, am şters-o. Baftă – sau

poate că e mai bine să-ţi spun *buona fortuna.*

Şi Glebe porni spre pupa, unde îl aştepta o şalupă ca să-l ducă la ţărm.

Tuzzi strigă în urma lui:

— O să număr zilele până când o să te-ntorci, amice.

Doamne sfinte, îşi zise Glebe, fluturând anemic trabucul în semn de rămas-bun, de ce totul la omul ăsta sună ca o arie proastă?

Tuzzi ceru să vină cafeaua şi Benito.

— Don Tuzz', eu sunt gata.

Tânărul zdrahon apăru în faţa lui Tuzzi, cu pieptul umflat de entuziasm. Tuzzi se strâmbă când citi mesajul afişat de-a latul tricoului lui Benito: *Per favore, non mi rompere i coglioni.* îi redeştepta nişte amintiri dureroase. În afară de asta, sugera ceva nepotrivit pentru o dimineaţă de duminică, ziua când oamenii se duceau la biserică. *Te rog nu-mi da la coaie.* Tuzzi clătină din cap. Tinerii ăştia aveau nevoie de îndrumare. îl expedie pe Benito să îşi schimbe tricoul şi sorbi din cafea. A doua zi avea să plece spre Ibiza, unde urma să aibă parte de o binemeritată odihnă, de

distracţii şi de fetiţe spaniole durdulii ca nişte smochine coapte.

Julian Poe stătea în picioare pe terasa casei, admirând lumina dimineţii care se revărsa peste piscurile lanţului Grand Lubéron. Fusese tentat să se ducă devreme la St-Martin, dar până la urmă renunţase, ca să nu bage spaima în mesagerul cu servieta. Amatorii ăştia se speriau din orice. Bennett şi fata or să se sperie şi ei foarte repede, îşi zise el, după ce Shimo o să-i ia la încins în încăperea aia goală şi rece, de lângă pivniţă. Gérard – săracul Gérard, nevoit să

înţepenească în maşina aia atâtea zile de-a rândul – trebuia să apară şi să-i înhaţe la zece, iar asta fără prea multe fineţuri.

Una peste alta, se anunţa a fi o zi extrem de plăcută – recupera formula, primea banii înapoi şi, ca bonus, se răzbuna. Poe se uită la ceas şi constată că avea timp berechet pentru un mic dejun civilizat, un mic dejun englezesc. În dimineaţa asta, va mânca ultima porţie de câmaţi Cumberland de la Harrods, iar apoi o va suna pe ChouChou la Paris, ca să pună la punct întoarcerea ei. Sau poate că se va întâlni cu ea la Londra, ca să petreacă împreună câteva zile la Connaught. Da, va fi o zi minunată. Se întoarse cu faţa spre casă şi- 1 văzu pe Shimo, aşteptând ca o statuie în pragul uşii.

— 'Neaţa, Shimo. Văd că te-ai pus la ţol festiv, de duminică.

De data asta, japonezul renunţase la nelipsitul costum de haine şi se îmbrăcase cu nişte pantaloni negri de bumbac destul de largi şi cu un tricou, iar în picioare îşi pusese nişte pantofi tot negri, cu talpă subţire de crep. Era ţinuta lui de luptă – pantalonii suficient de lejeri ca să poată da lovituri cu picioarele, tălpile de crep ca să aibă aderenţă. Poe nu se aştepta la incidente; Shimo, în schimb,

da, ca întotdeauna. Ăsta era, de altfel, unul dintre motivele pentru care rezistase atâta vreme. Japonezul dădu din cap.

— Bună dimineaţa, domnule Julian. Micul dejun e gata.

— Splendid, zise Poe şi îl bătu uşor pe umăr, simţind duritatea muşchilor bine antrenati sub ţesătura de bumbac. Ce zici, nu-ţi face cu ochiul un cârnat? Sunt foarte buni.

Shimo clătină din cap.

— Am mâncat la şase. Orez şi supă *misa.* Hrană sănătoasă.

Poe sesiză o vagă dezaprobare, ca de fiecare dată când venea vorba despre regimul lui alimentar. Shimo ar fi fost mult mai fericit dacă lar vedea mâncând fasole încolţită, însă aromele care veneau de la bucătărie îi risipiră orice culpabilitate.

— Ai dreptate, spuse Poe. Ştiu că ai dreptate. Dar mie îmi plac tare mult cârnaţii.

Se aşeză la masă, savurând atingerea netedă a şervetelor de in, delicateţea aproape translucidă a porţelanului de Limoges, masivitatea şi proporţiile ideale ale tacâmurilor vechi de argint, senzaţia minunată, de lux şi ordine, a existenţei lui privilegiate. Şi mai spun unii că nelegiuirile nu rentează, îşi zise el. Ce imbecili.

Georgette se dădu jos din pat la scurt timp după revărsatul zorilor; se trezise de nerăbdare şi de curiozitate, nemaireuşind să adoarmă la loc. Se îmbrăcase repede şi se dusese să dea o raită pe la casa lui Bennett, ca să fie sigură că nici o muscă moartă şi nici un fir răzleţ de praf nu căzuseră în timpul nopţii, riscând să întineze dalele, geamurile şi mobilele lustruite perfect. Voia ca indiferent cine urma să vină în această dimineaţă – fie el preşedintele republicii în persoană – să găsească locuinţa lui Bennett imaculată, spre lauda ei şi a satului. Aşa şi era.

Se întoarse acasă şi scoase servieta din culcuşul ei de sub pietriş. După o ultimă tentativă zadarnică de a dezlega misterele cifrului, frecă şi lustrui învelişul de aluminiu cu nervuri, până când îl făcu să lucească frumos. Servieta o însoţi la micul dejun, stând acolo pe masă, în timp ce Georgette înmuia o felie prăjită din pâinea de ieri în cana cu *café crème,* privind limbile de pe cadranul ceasului, care se târau agale, şi gândindu-se cu plăcere la momentul când le va împărtăşi lui Papin şi celorlalţi noutăţile din acea dimineaţă. Le va povesti totul cu ţârâita, trecând de la un detaliu fascinant la altul şi păstrând ce era mai bun –

indiferent ce anume – pentru final. Termină de mâncat, spălă vasele şi se puse pe aşteptat.

Unul câte unul, muşteriii matinali veneau la Café Grillon. Anny şi Léon, atenţi şi nerăbdători în spatele barului, încercau să lase impresia că totul decurgea normal, ca în oricare zi de duminică. Nu reuşiră însă să-l convingă de asta şi pe cel mai bătrân dintre cei vârstnici, moşul-şef, bătrânul despot pe care Léon îl poreclise *chef des pépés.* La urma urmei, el era preşedintele autonumit al mesei din fundul sălii.

Or, bătrânul simţea că se punea ceva la cale. Se opri imediat după ce trecu pragul şi privi în jur cu o profundă suspiciune, ca dulăul bătrân căruia îi miroase a pisică pe-aproape.

Obişnuit să se scoale cu noaptea-n cap de când îi spusese doctorul să renunţe la păhărelele de *marc* administrate seara după cină, moşneagul devenise un mare morocănos din cauza lipsei spirtoaselor, combinată cu insomnia. Stătea în picioare, sprijinit în baston, cu capul zvârlit înainte, cu pieile de pe gât întinse bine, în aşteptarea veştilor urâte.

— *Eh, alors,* zise el. *Eh, alors.* Ce se întâmplă aici?

Anny făcu pe neştiutoarea.

— La ce te referi, *pépé?*

Bătrânul îşi agită bastonul, arătând spre vasul cu flori de la bar, spre ordinea neobişnuită în care erau aşezate mesele şi scaunele, fiecare masă fiind împodobită cu un păhăruţ în care se afla o singură floare frumos colorată.

— La chestiile astea, zise el. Flori. Farafastâcuri.

Porni încet spre masa lui din fundul sălii, ţăcănitul bastonului pe ciment răsunând în contrapunct cu târşâitul papucilor de pâslă.

— Şi preţurile, zise el. Precis le-aţi umflat ca să vă scoateţi pârleala pentru toată această *friperie.*

îşi duse mâna până în zona unde avea ficatul, mârâi şi se lăsă jos, pe scaun.

— Ba deloc, spuse Anny. Florile înveselesc atmosfera. În plus, e duminică.

— *Bof* făcu moşul. Şi ce crezi, c-o să treacă Al-de-Sus pe-aici după slujbă, ha? pufni el. Flori! Nu mai e mult şi-o să aduceţi şi candelabre. Ia dă-mi un *rosé.* Unde sunt piesele de domino?

Căutarea pieselor de domino se întrerupse brusc, când se auzi zgomotul unor maşini care opriseră în stradă.

— Ei sunt! exclamă Léon, ieşind de după bar şi zbughind-o pe uşă.

— Care „ei”? făcu moşul, păcănind cu bastonul în podea, când văzu că şi Anny fugea grăbită pe urmele lui Léon. *Dieu et Jésus,* moare omul de sete în cârciuma asta!

Léon dirijă cele trei maşini în curtea din spatele cârciu-mei, unde camioanele cu bere de la Mutzig şi Kronenbourg descărcau marfa. îl îmbrăţişă pe Bennett, dădu mâna respectuos cu Moreau şi îi conduse, prin spate, în magazie.

— *Voilà,* zise el. Nu e prea confortabil, dar e izolat. Şi de aici – făcu el, deschizând oblonul unei ferestruici – îi vezi pe toţi care vin în sat.

îl pofti pe Moreau să inspecteze priveliştea spre strada principală şi spre parcarea auto.

— Vedeţi, Monsieur? Este exact cum v-am spus la telefon. Sper să fiţi satisfăcut.

Moreau se zgâi pe fereastră, pocnind uşor din buze în jurul

pipei. Aprobă cu o mişcare a capului. Da, era satisfăcut.

— Bonfils, scoate oamenii din maşini. Pune patru dintre ei la mesele de-afară – dar nu împreună, ai grijă – şi restul înăuntru, în faţă. Voi rămâneţi aici, cu mine, zise el, întorcându-se spre Anna şi Bennett. Dar ce-i asta? făcu el apoi, aplecându-şi capul pe-o ureche.

Bufniturile constante ale bastonului cu care moşul izbea în podea deveneau tot mai zgomotoase şi mai insistente. Léon deschise uşa care dădea spre bar.

—*J'arrive, j'arrive.* Anny, vezi tu ce-ar vrea să servească prietenii noştri – *pastaga,* poate un pic de *Calva.*

Bufniturile continuau. Léon clătină din cap.

— *Merde! J'arrive!*

Cruntul *pépé,* care uitase cu totul de domino, se holba fioros la subitul aflux de tineri cu ziare, care se instalau în faţa cârciumii. Venetici, absolut toţi. Mârâi către Léon, care îi puse în faţă un pahar cu *rosé.*

— Se aglomerează, zise el. Nici măcar duminica nu mai poate omul să bea liniştit un păhărel. Cine-s ăştia?

— Turişti, spuse Léon. Turişi, pur şi simplu.

— Străini.

Comitetul de supraveghere al babelor din St-Martin, instalate acum pe scaune în faţa caselor din juiul pieţei, ca să nu piardă din ochi venirile şi plecările din acea dimineaţă, găsea că noii clienţi ai cârciumii erau extraordinar de interesanţi. Atâţia tineri curăţei, şi atât de devreme. Şi de ce de fiecare dată când intra vreo maşină în sat, ziarele erau lăsate jos, ca la un semn? Nu era normal. Nu era *deloc* normal.

Anna şi Bennett stăteau la locul lor de lângă fereastră, în

magazie, bând cafea şi încercând să ignore plescăitul

lui Moreau, care îşi fuma veşnica pipă, şi prezenţa furioasă a lui Bonfils. Moreau şedea pe o ladă de bere, cu două cutii de carton pline cu vin pe post de birou improvizat, pe care îşi aranjase notiţele şi punga de tutun. Aproape că nici nu-şi mai lua ochii de la ceas, până când nu se mai putu abţine şi înhăţă telefonul celular, cu mâna pregătită de mult deasupra lui, exact pentru asta. îl sună pe Chevalier.

După o convorbire scurtă, dar evident încununată de succes – emoţia lui urcând cu fiecare *„„Ah, bonV„* până când vocea prinse un falset – veni la fereastră să le împărtăşească Alinei şi lui Bennett din buna lui dispoziţie.

— Parisul este mulţumit de cum evoluează chestiunea, zise el. Extrem de mulţumit. Nivelul cel mai înalt este direct interesat. O să fie la birou, aşteptând veşti de la noi. Nostimă conexiune, nu credeţi? Camera din dos a unei cârciumi provinciale şi Palatul Elysée.

Se uită la ceas şi fredonă încetişor. Acum, imediat, din clipă în clipă, gata.

Georgette scoase capul pe uşa casei, cu o infinită precauţie, verificând din priviri ferestrele vecinilor. Linişte totală, perdelele de dantelă nici nu se clinteau la geamuri. De fapt, mai toţi vecinii ei, atraşi de magnetul supoziţiilor lansate de cucoanele din jurul pieţei, îşi descoperisă o nevoie imperioasă de a se duce la cârciumă, unde de ani de zile Anny şi Léon nu mai avuseseră atâţia clienţi duminica.

Mulţumită că deplasarea ei avea să treacă neobservată, Georgette îşi înfundă şapca pe ochi, luă sacoşa de plastic în care pusese servieta şi o tuli după colţ, pe Allée des Lices. Intră în casă şi aşeză servieta pe masă, cum îi spusese Bennett, având grijă să nu zgârie luciul ca de oglindă al lemnului ceruit. Netezi cu palmele nişte creţuri iluzorii

de pe canapea şi se duse la bucătărie. Acolo, se puse pe aşteptat.

Range Rover-ul verde închis pătrunse în sat şi parcă lângă monumentul închinat eroilor morţi în primul război mondial. În faţa cârciumii, ziarele coborâră în bernă. În jurul pieţei, babele îşi întrerupseră conversaţiile mormăite ca să-i studieze pe pasageri. Ceasul bisericii începu să bâzâie şi să zbârnâie, numărând bătăile până la zece.

Cu ochii la maşină, Bennett văzu cum se deschid portierele şi cum dinăuntru coboară Shimo, apoi Poe. Dând din cap spre Moreau, care stătea exact în spatele lui, spuse: „Ăla e Poe." Anna se uită la fostul ei amant, îmbrăcat elegant în bej şi negru, şi îl luă de mână pe Bennett, care îi zâmbi.

— E punctual nemernicul, ce zici?

Moreau nu-l slăbea din ochi pe Poe.

— Bonfils? îl lăsăm cinci minute şi pe urmă îl umflăm. Vreau să-l prindem cu servieta în mână, *d'accord?*

Poe şi Shimo, fără să se sinchisească de privirile holbate ale sătenilor din jur, considerând că aşa era lumea de la ţară, curioasă şi băgăreaţă, înaintară pe stradă şi cotiră pe Allée des Lices. Shimo deschise uşa casei de la numărul 3 şi păşiră amândoi înăuntru. în bucătărie, Georgette îşi ţinea respiraţia, ascultând zgomotele discrete ale paşilor lor pe pardoseala de ciment.

Poe se aplecă deasupra servietei.

— Hai să ne convingem că totul e aici, înăuntru, da? învârti rotiţele încuietorilor, apăsă pe cele două clapete şi deschise servieta, lăsând- o pe masă.

Cu urechile bine ciulite, Georgette auzi mai multe ţăcănituri, apoi scârţâitul anemic al balamalelor. *Deschideau servieta.*

La nici trei metri distanţă, secretul era scos la iveală – secretul pe care numai ea din tot satul îl putea vedea

şi descrie ulterior, cu toate detaliile lui fascinante. Păi, cum să reziste la aşa ceva?

— *Bonjour, bonjour, bonjour! făcu* ea, ţâşnind din bucătărie, cu ochii pironiţi pe servieta deschisă. *Un petit café pour les messieurs?*

Cei doi bărbaţi pivotară în loc, Shimo adoptând instinctiv poziţia de luptă şi sesizând abia pe urmă că aveau de-a face cu o cumătră scundă şi deloc ameninţătoare, care purta pe cap o şapcă galbenă de baseball.

— Cine naiba mai e şi asta? zise Poe.

Shimo se relaxă.

— E angajată *ca femme de ménage,* zise el, mutându-se din loc ca să se interpună între servietă şi privirea lui Georgette. Nu, nu vrem cafea, zise el, dând din cap spre bucătărie. Treci înapoi acolo.

Căscând ochii mari, Georgette se retrase de-a-ndărate-lea spre uşă. Poe se apucă din nou să studieze conţinutul servietei.

— *Bon,* zise Moreau. Haideţi, să mergem.

Jandarmii lăsară ziarele din mână şi se ridicară la unison, ieşind cu toţii din local, pe strada principală, sub ochii întregului sat St-Martin. Ce mai tura-vura, nici că se mai pomenise o asemenea duminică vreodată.

Mercedesul lui Tuzzi, condus cu elan de tânărul Benito, îşi făcu intrarea triumfală în sat şi parcă în faţa cârciumii.

— Hei! strigă Tuzzi din maşină. Auzi, pe unde vine Allée des Lices?

Jandarmul uluit abia apucă să arate drumul cu mâna, că Benito călcă apăsat pe acceleraţie, demarând în forţă şi lăsând în urmă cicatrici de cauciuc pe asfalt şi pe Bennett cu gura căscată de uimire.

— Păi, ăsta-i Tuzzi, îi spuse el lui Moreau. Ce naiba caută aici?

Benito opri maşina la intrarea pe uliţă şi ridică din umeri. Era prea îngustă ca să încapă pe-acolo cu Merce-desul.

— Stai aici, zise Tuzzi. Vin în două minute.

Din grabă, lăsă deschisă portiera din dreapta, iar când Benito se aplecă peste scaun ca s-o închidă văzu în oglinda retrovizoare un grup de oameni care veneau pe drum. Câtă animaţie pentru un sat atât de mic. îşi fixă aparatul pe Radio Monte Carlo şi începu să viseze la fete.

Uşa de la numărul 3 era uşor crăpată. Tuzzi o deschise complet, se opri în hol şi porni spre salonaş, păşind fără pic de zgomot cu espadrilele pe pardoseală. Poe şi Shimo deveniră conştienţi de prezenţa lui abia când acesta se pregătea să intre în cameră.

Timp de o secundă, poate două, rămaseră cu toţii înlemniţi – Poe în picioare, cu servieta în mână, Shimo lângă el, Tuzzi postat în pragul uşii. Poe se mişcă primul. Despicând lateral aerul cu mâna liberă, ca şi cum ar fi vi*ut să gonească un câine enervant, spuse:

— Ocupă-te de el, Shimo.

Japonezul se ghemui pe rine şi se întoarse. Procedeul lui favorit – o lobotomie administrată cu piciorul, prin răsucire, drept în tâmplă – nu putea fi realizat. Tuzzi era protejat de rama uşii. Va trebui să

recurgă la lovitura *mawashi-gerigedan,* cu piciorul în osul

pubian, urmată de *hadaka-jime,* o sugrumare cu mâinile goale. Făcu doi paşi înainte, văzând ca într-o scenă filmată cu încetinitorul cum Tuzzi ridică mâna de la şold, ţinând un pistol.

Pentru mulţi ani şi spre satisfacţia multor ascultători vrăjiţi, Georgette va descrie ulterior întâmplările din următoarele secunde aşa cum le văzuse din uşa bucătăriei. Piciorul lui Shimo, cu o velocitate incredibilă, obţinută prin ani lungi de antrenament, îl izbi pe italian în locul ţintit. Urmă o detunătură, în momentul în care Tuzzi se curbă de la mijloc în jos, cu glonţul ţâşnind din revolver, prin spasmul involuntar al degetului lui pe trăgaci, şi ridicân-du-se înainte de a-şi atinge destinaţia accidentală. Cres-cându-i un al treilea ochi în cap, Poe muri fără să-şi piardă expresia de uimire totală.

Jandarmii intrară vijelios în casă, îndreptându-şi armele spre toţi cei aflaţi la vedere. Shimo stătea în picioare, cu spatele la perete şi cu braţele încrucişate la piept. G_{cQF}-gette ridică mâinile. Poe sângera în tăcere pe covor. Tuzzi, ca un fat supradimensionat, scâncea pe podea.

Moreau nici nu şi-ar fi putut dori un final mai spectaculos al acestei acţiuni. Uitând până şi de pipă, se îndreptă spre mijlocul camerei şi îngenunche lângă cadavrul lui Poe.

— Bonfils, sună la omucideri în Avignon. Fotograf. Ambulanţă. Tot tacâmul.

Georgette, care începea să-şi revină din şoc, încercă să profite de ocazie ca să se implice şi ea în operaţiune.

— Monsieur? Aristide, vărul meu, e *ambulancier* *n* sat. Poate să-l aranjeze el pe mort. La fel şi pe celălalt, ăsta care geme pe jos. Ambulanţa e foarte mare, încap patru persoane culcate în ea.

Moreau se ridică în picioare, privind în jos spre Poe.

— El constituie probă în anchetă, Madame. Nu trebuie sub nici o formă să fie mutat din loc până nu se fac nişte fotografii şi măsurători.

Georgette se apropie ca să se uite mai bine la cadavru.

— Şi covorul meu? Cum rămâne cu covorul meu? Uită-te şi dumneata cum se pătează.

Moreau oftă exasperat.

— Calmează-te, Madame. O să-ţi dea statul altul. Bonfils! Notează, să nu uităm de covor. Ei, şi acum, Monsieur, făcu el, uitându-se la Bennett. Din câte ştii dumneata, asta e servieta autentică?

Bennett o lăsă pe Anna lângă uşă şi se îndreptă spre cadavrul lui Poe.

— Aşa cred. Pot s-o deschid?

Georgette întinse gâtul ca să vadă mai bine, în timp ce Bennett umbla la încuietoare. 36-24-36. Flacoanele, cuibărite bine în alveolele lor de cauciuc buretos, dosarele, hârtiile trase la imprimantă, totul era cum îşi amintea el că fusese, când lăsase servieta la Georgette. îşi ridică privirea spre Moreau şi dădu din cap.

După ce lăsară doi oameni să păzească mortul, ieşiră cu toţii din casă. Sătenii din St-Martin avură apoi plăcerea de a asista la spectacolul unei procesiuni care se mişca lent de tot, avându-l în frunte pe Tuzzi, care abia îşi târşâia picioarele, sprijinit de Benito şi urmat de Shimo, toţi trei ţinuţi la respect de armele câtorva *gendarmes.* Comerţul duminical fu lăsat de izbelişte când măcelarul, brutarul şi Madame Joux de la *épicerie se* alipiră grupului din spate, bombardând-o pe Georgette cu întrebări la care, cu o

plăcere enormă, aceasta refuză să răspundă.

Bennett îşi petrecu braţul pe după umerii Annei şi simţi cât era de încordată.

— Eşti teafără?

— Da, o să-mi treacă. Nici nu şi-a dat seama când a murit, nu-i aşa?

Bennett se gândi la expresia de consternare de pe chipul lui Poe, la gaura apărută pe fruntea acestuia, deasupra sprâncenei, la gura rămasă căscată de uimire.

— Nu, nu şi-a dat seama.

— N-am putea pleca mai repede de-aici? Mi s-a făcut lehamite să văd numai arme şi poliţişti.

Mai erau însă de îndeplinit câteva formalităţi, cum le spuse Moreau, jubilând, când ajunseră la cârciumă, prima fiind să-i telefoneze lui Chevalier. îi lăsă pe Georgette, Anna şi Bennett la bar, unde Léon, extrem de ceremonios, ţinu morţiş să le umple păhărelele cu una dintre cele mai bune şampanii pe care le avea.

Cârciuma nu fusese niciodată atât de plină; sătenii se strânseseră ciorchine în jurul lui Georgette, care, în rolul ei principal de martor ocular, îşi drămuia răspunsurile mai ceva decât consumul de şampanie. Bătrânii din fundul sălii nu o auzeau prea bine şi-i zbierau să vorbească mai tare. Anna şi Bennett reuşiră să evadeze la o masă de-afară, unde puteau fi mai liniştiţi.

Moreau ieşi şi se apropie de ei, radiind de satisfacţie.

— Nu cred că are rost să vă mai reţinem, zise el, pu-nându-le pe masă cheile maşinii şi paşapoartele. Un şofer o să vă ducă până la Les Beaumettes, ca să vă luaţi maşina. Nu-mi

mai rămâne decât să vă spun...

— Monsieur Moreau? îl strigă Léon din uşă, îmbujorat la faţă, cu ochii mari de emoţie şi cu mâna la ureche, imitând forma receptorului. Vă caută de la cabinetul Preşedintelui.

Cârciuma amuţi, toate urechile fiind acum ciulite ca să audă ce vorbea Moreau la telefon. Moreau lua poziţia de drepţi şi încuviinţă din cap de câteva ori. Iar când puse telefonul în furcă, mai crescuse deja în înălţime cu câţiva centimetri.

— Ei bine, le zise el Annei şi lui Bennett. Trebuie să vă spun că Preşedintele Republicii este mulţumit. Nu numai de reuşita totală a operaţiunii – Moreau făcu o pauză, ridicând din umeri cu modestie –, ci şi de contribuţia voastră pozitivă la această acţiune. *Entre nous,* continuă el, coborând vocea, se vorbeşte despre o recunoaştere oficială a serviciilor pe care le-aţi adus agriculturii franceze. Să nu uitaţi să-i lăsaţi adresa voastră căpitanului din Beaumettes. Şi-acum, făcu el, uitându-se la ceas şi oftând demonstrativ, vă rog să mă scuzaţi. Mai am multă treabă. Un mort presupune multă hârţogăraie, ştiţi şi voi.

După ce dădu mâna cu amândoi, se întoarse la grămada de la bar, unde Georgette, cu şepcuţa cam şuie acum,

povestea cum simţise răsuflarea morţii când glonţul fatal îi trecuse atât de aproape de obraz.

Arma şi Bennett plecară cu maşina de la *gendarmerie,* aşteptându-se parcă din clipă în clipă să audă o sirenă de poliţie. Bennett rămăsese cu ticul fugarului care se simţea vinovat, aruncând mereu câte o privire în oglindă. Abia când ajunseră la ruinele de lângă Buoux, începură să creadă că erau liberi de-adevăratelea.

Bennett scutură servieta de praf şi o aruncă pe bancheta din spate. Un milion de dolari, minus preţul unui tractor.

— Ne-ajunge pentru un prânz, zise el. Cred că-l meritǎm din plin.

De câte ori nu se gândise la asta în ultimele zile – unde aveau să meargă, cât de fericiţi aveau să fie amândoi că scă-paseră teferi şi că puteau fi iarăşi împreună – până când totul căpătase amploare, depăşind semnificaţia banală a unui simplu dejun. Masa aceasta va marca un sfârşit şi un început, o sărbătorire şi o răsplată. Or, pentru asemenea ocazii, nici un loc din lume nu era mai potrivit decât Franţa, la amiază, într-o splendidă duminică de vară. Singura problemă era că nu ştiai ce să alegi. Bennett optă în cele din urmă pentru un restaurant care îi plăcea de mult timp, Le Mas Tourteron, o fermă bogată, pe drumul care trecea sub Gordes, unde bucatele şi curtea alcătuiau o combinaţie irezistibilă.

Intră în parcare şi vârî Peugeotul între un Jaguar cu număr de Elveţia şi un Renault 5 hărtănit, de prin partea locului. Anna coborî din maşină şi privi în curte – mese acoperite cu pânzeturi albe şi albastre, o lumină blândă, ghivece uriaşe de flori lângă ziduri, clienţi studiind meniurile ca pe nişte cărţi de rugăciuni. îşi trecu mâna prin păr, privi în jos şi clătină din cap.

— Păi, cum să mă lase să intru aşa într-un local ca ăsta?

Bennett se uită la cizmele ei pline de praf, la pantalonii mototoliţi, la tricoul care dădea semne de uzură. Şi pe urmă la chipul şi la ochii ei care sclipeau minunat. Numai dacă eşti orb poţi să rezişti în faţa ei, îşi zise el.

— Pari flămândă, spuse el. Or să te lase să intri.

Ridică servieta şi o luă de mână pe Anna. În curte îi întâmpină zâmbitor soţul lui Elisabeth, bucătarul, care îi pofti

la o masă din colţ, unde cei mai apropiaţi vecini ai lor erau nişte muşcate.

— Vreţi să vă iau servieta, pe timpul mesei?

Bennett zâmbi în direcţia Annei.

— Nu, spuse el. Mulţumesc. Preferăm s-o ţinem aici.